

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ
Στ η σ κ ι ά τ ω ν
Β ρ ά χ ω ν ' 9 6

ΘΕΑΤΡΑ ΒΡΑΧΩΝ
ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ
ΑΝΝΑ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

12 ΙΟΥΝΙΟΥ - 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Διοργάνωση:
ΔΗΜΟΣ ΒΥΡΩΝΑ
Πνευματικό Κέντρο

Καλλιτεχνικός Διευθυντής:
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΔΗΜΟΣ ΒΥΡΩΝΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΝΙΚΟΣ ΡΟΓΚΑΚΟΣ
(Δήμαρχος Βύρωνας)
ΑΝΤΙΠ/ΔΡΟΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΛΗ : ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
(πρώην Δήμαρχος Βύρωνας)
ΜΑΡΩ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΛΑΣΤΑΡΗ
ΑΛΕΚΟΣ ΘΕΟΔΟΣΗΣ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΚΟΥΚΟΥΡΑ
ΑΡΗΣ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ
ΛΙΛΑ ΣΥΜΕΩΝΑΚΗ-ΔΑΦΝΗ

Αγαπητοί φίλοι,

Στο πείσμα των καιρών και κόντρα σ' όλους που καθημερινά μας κατακραυμώνουν ότι ο μη "μυημένος" ο μη "εκλεκτός" άνθρωπος δεν δικαιούται να έχει το προνόμιο του έναρθρου λόγου και της νόησης, κι ότι το μόνο που του πρέπει, είναι καλύτερα σφυρηλατημένα δεσμά και περισσότερα ιδρύματα "εξανθρωπισμού"

ΕΜΕΙΣ λέμε όχι σ' αυτή τη λογική, σ' αυτή την ιδεολογία.

Για μας ο άνθρωπος, και κυρίως, ο μη προνομιούχος οικονομικά και ταξικά, έχει τα συνταγματικά του δικαιώματα στον Πολιτισμό.

Ο Δήμος μας, ως κορυφαία Δημοκρατική έκφραση του λαού μας, με οικονομικές θυσίες προσφέρει αυτό το αγαθό, όχι μόνο στη Βυρωνιώτικη κοινωνία αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Αττικής.

Εμείς εδώ στο Βύρωνα χτίζουμε ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ, υπόδειγμα αισθητικής και ταυτόχρονα ένα σύγχρονο, επιθετικά πολιτιστικό όπλο απέναντι στην ισοπέδωση του ανθρώπου και στην πολιτιστική βαρβαρότητα.

Επιλέξαμε να το ονομάσουμε "ANNA ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ", τιμώντας το ακριβό και άριστα κατεργασμένο ταλέντο της, την πρωτοβουλία της ν' ανέβει στο βράχο του Λυκαβητού και να στεριώσει το Θέατρο, αλλά κυρίως γιατί υπεράσπισε την ομορφιά και τον πλούτο της γλώσσας μας.

Εκτιμώντας τις οικονομικές δυνατότητες της κοινωνίας μας, αλλά και το δικαίωμά της στον Πολιτισμό, φέτος για πρώτη φορά, καθιερώνουμε νεανικό εισιτήριο για όλες τις παραστάσεις.

Αγαπητοί φίλοι,

Σας ευχόμαστε η κάθε βραδιά του Φεστιβάλ Βύρωνα να είναι μια ευχάριστη βραδιά.

Καλό καλοκαίρι!

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΒΥΡΩΝΑ

ΝΙΚΟΣ ΡΟΓΚΑΚΟΣ

1996

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ
Στ η σ κ ι ά τ ω ν
Β ρ ά χ ω ν ' 9 6

Με την υποστήριξη του Ρ/Σ

και του περιοδικού
αθηνόραμα

ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ
ΣΤΟ ΒΥΡΩΝΑ

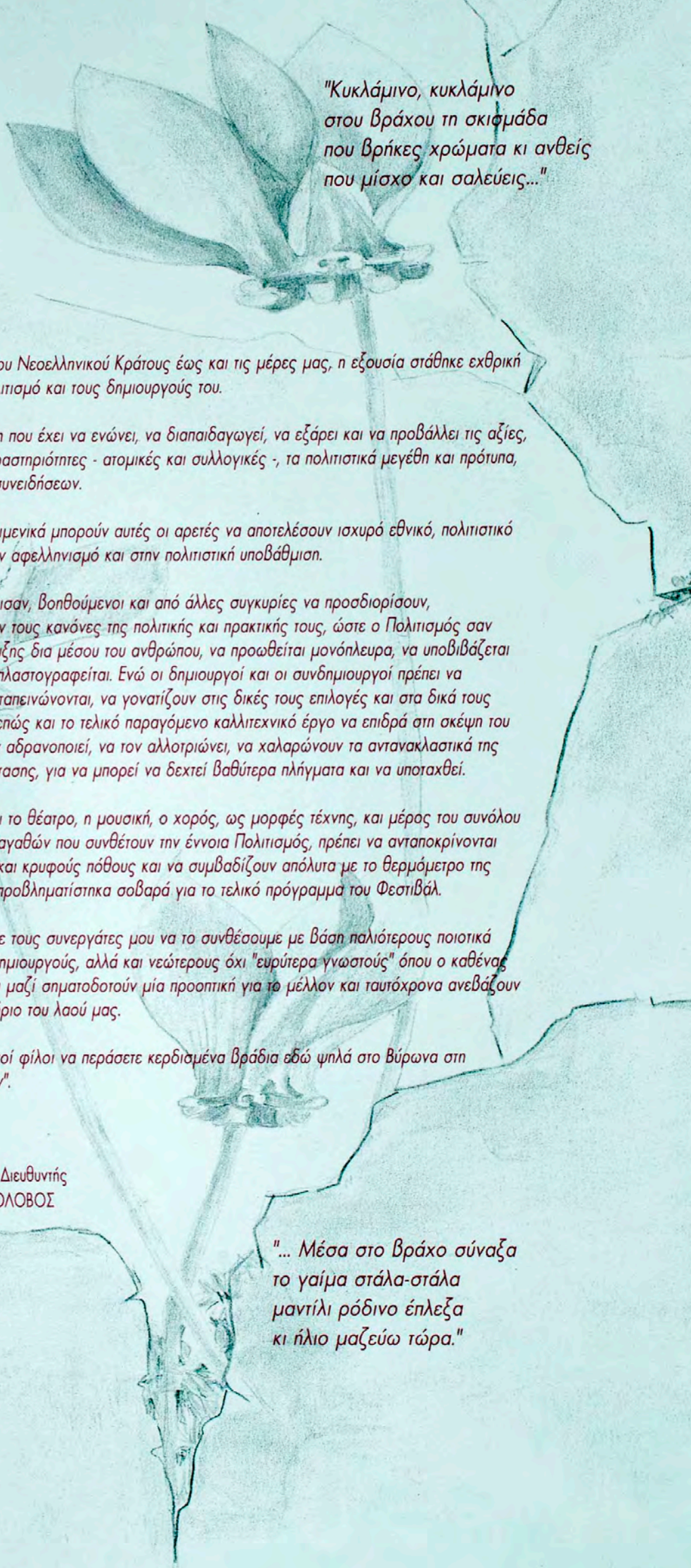
Καλλιτεχνικός Διευθυντής: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

Θέατρο Βράχων Οργάνωση ΤΑΣΙΑ ΣΑΡΡΙΔΟΥ	Γραφείο Τύπου ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΛΟΥΣΤΡΟΣ (Δημοσιογράφος)
Δημόσιες Σχέσεις Επιχορηγήσεις ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΣΑΜΟΥΡΗ	Εικαστικό Εργαστήρι για τα παιδιά ΡΕΝΑ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Εικαστικό Τμήμα Επιμέλεια Προγραμμάτων και Εντύπων Φωτογραφικά θέματα ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΘΗΣ	Θεατρικό Εργαστήρι Βύρωνα ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΕΡΕΦΕΙΔΗΣ
Ήχος & Φως ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΟΥΡΒΙΝΟΣ	Η Τέχνη στην 3η Ηλικία Θέατρο - Χορός ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΓΚΟΤΣΟΣ
Γραμματειακή Στήριξη ΜΑΡΙΑ ΔΑΒΕΡΤΖΙΚΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ	Θεατρικό Παιχνίδι στα Σχολεία ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΙΧΕΛΗ
Παιδικό Φεστιβάλ ΡΟΥΛΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ	Παιδικές Ξεναγήσεις ΡΕΑ ΜΑΚΡΗ
Δημοτική Ορχήστρα "Μουσική συντροφιά Βύρωνα" ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ (φλάουτο) ΘΩΜΑΣ ΔΡΟΣΟΣ (κλαρίνο) ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (κλαρίνο) ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ (κρουστά, κλαρίνο) ΑΒΕΡΩΦ ΠΑΡΑΣΧΟΣ (φλάουτο) ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΖΑΒΕΡΗΣ (κιθάρα, κρουστά)	Βιβλιοθήκη ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΣΟΥΛΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΙΔΟΥ
	Γενικών καθηκόντων: ΕΡΜΙΝΑ ΦΙΛΕΡΗ ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ ΞΕΝΑΚΗΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΡΩΝΑ

ΑΡΙΣΤΟΥΛΑ ΕΛΜΗΝΟΥΔΗ (*ΘΥΜΕΛΗ*) Θεατρικά κείμενα	ΒΟΥΛΑ ΜΠΟΥΧΤΗ Φωτοστοικειοθεσία
ΒΑΣΩ ΒΑΘΗ Κείμενα για μουσική και χορό	ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΚΗΣ Ηλεκτρονική Μακέτα Φίλμ - Διαχωρισμοί
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΠΡΑΙΟΣ Τεχνική προετοιμασία	Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Αφει Γ. ΚΑΡΑΒΑΤΕΛΗ Ο.Ε.
ΓΙΩΡΓΟΣ ΥΕΤΙΩΝ Οικονομική διαχείριση	

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ τη Δημοτική Επιχείρηση Ανάπτυξης Δήμου Βύρωνα για την πολύπλευρη συμπαράστασή της.

"Κυκλάμινο, κυκλάμινο
σου βράχου τη σκιεμάδα
που βρήκες χρώματα κι ανθείς
που μίσχο και σαλεύεις..."

Αγαπητοί φίλοι,

Από τη σύσταση του Νεοελληνικού Κράτους έως και τις μέρες μας, η εξουσία στάθηκε εχθρική απέναντι στον πολιτισμό και τους δημιουργούς του.

Ήξεραν τη δύναμη που έχει να ενώνει, να διαπαιδαγωγεί, να εξάρει και να προβάλλει τις αξίες, τις διανοητικές δραστηριότητες - ατομικές και συλλογικές -, τα πολιτιστικά μεγέθη και πρότυπα, τη σφμηπλάτση συνειδήσεων.

Ήξεραν ότι αντικειμενικά μπορούν αυτές οι αρετές να αποτελέσουν ισχυρό εθνικό, πολιτιστικό όπλο, ενάντια στον αφελληνισμό και στην πολιτιστική υποβάθμιση.

Γι' αυτό και φρόντισαν, βοηθούμενοι και από άλλες συγκυρίες να προσδιορίσουν, να προκαθορίσουν τους κανόνες της πολιτικής και πρακτικής τους, ώστε ο Πολιτισμός σαν διαδικασία ανάπτυξης δια μέσου του ανθρώπου, να προωθείται μονόπλευρα, να υποβιβάζεται συνειδητά και να πλαστογραφείται. Ενώ οι δημιουργοί και οι συνδημιουργοί πρέπει να συνθλιβονται, να ταπεινώνονται, να γονατίζουν στις δικές τους επιλογές και στα δικά τους συμφέροντα. Συνεπώς και το τελικό παραγόμενο καλλιτεχνικό έργο να επιδρά στη σκέψη του ανθρώπου, να τον αδρανοποιεί, να τον αλλοτριώνει, να χαλαρώνουν τα αντανακλαστικά της συλλογικής Αντίστασης, για να μπορεί να δεχτεί βαθύτερα πλήγματα και να υποταχθεί.

Επειδή πιστεύω ότι το θέατρο, η μουσική, ο χορός, ως μορφές τέχνης, και μέρος του συνόλου των πνευματικών αγαθών που συνθέτουν την έννοια Πολιτισμός, πρέπει να ανταποκρίνονται στους φανερούς και κρυφούς πόθους και να συμβαδίζουν απόλυτα με το θερμόμετρο της λαϊκής αγωνίας, προβληματίστηκα σοβαρά για το τελικό πρόγραμμα του Φεστιβάλ.

Προσπαθήσαμε με τους συνεργάτες μου να το συνθέσουμε με βάση παλιότερους ποιοτικά δοκιμασμένους δημιουργούς, αλλά και νεώτερους όχι "ευρύτερα γνωστούς" όπου ο καθένας ξεχωριστά κι όλοι μαζί σηματοδοτούν μία προοπτική για το μέλλον και ταυτόχρονα ανεβάζουν το αισθητικό κριτήριο του λαού μας.

Ελπίζουμε Αγαπητοί φίλοι να περάσετε κερδισμένα βράδια εδώ ψηλά στο Βύρωνα στη "σκιά των βράχων".

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

"... Μέσα στο βράχο σύναξα
το γαίμα στάλα-στάλα
μαντίλι ρόδινο έπλεξα
κι ήλιο μαζεύω τώρα."

CB

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

12 ΙΟΥΝΙΟΥ - 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

1996

ΘΕΑΤΡΟ
"ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ"

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 & ΠΕΜΠΤΗ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.00 μ.μ.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΚΗΝΗ
Σάρλ Περό
"Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ"

Διασκευή: ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΡΡΑ
Σκηνοθεσία-Επεξεργασία διαλόγων: ΚΑΡΜΕΝ ΡΟΥΓΓΕΡΗ
Σκηνικά: ΣΙΜΟΣ ΚΑΡΑΦΥΛΛΗΣ
Κοστούμια: ΝΙΚΟΣ ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ
Μουσική: ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
Στίχοι: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗΣ
Χορογραφία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΤΣΗΣ
Βοηθός Σκηνοθέτη: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ
(με σειρά εμφάνισης)

"Πλάθουμε ένα τραγούδι": ΚΑΡΜΕΝ ΡΟΥΓΓΕΡΗ
Φανοκόρος: ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΠΙΣΜΠΙΚΗΣ
Αρχιτελετάρχης Γουλιέλμος: ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ
Τεμπελίνα: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΠΟΥΡΛΟΥ
Φεντόρ: ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΙΟΣ
Λαμάρ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ
Βασιλιάς Φλορεστάν: ΤΡΥΦΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ
Βασίλισσα Αλθαία: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΠΑΚΑ
Παραμάνα: ΚΕΛΜΗ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΥ
Κλωθώ: ΘΑΛΕΙΑ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
Νεράιδα Λευκή-Δουλεύτρα: ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΡΑΚΑ
Νεράιδα Ρόδινη-Δουλεύτρα: ΧΑΡΑ ΚΕΦΑΛΑ
Νεράιδα Χλόη-Δουλεύτρα: ΠΟΠΗ ΚΟΤΖΑΝΛΙΑ
Νεράιδα Ηλιογέννητη-Δουλεύτρα: ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΚΑΣΗ
Νεράιδα Θαλασσινή-Δουλεύτρα: ΟΛΓΑ ΠΟΖΕΛΗ
Νεράιδα Καραμπός: ΝΤΑΙΖΗ ΣΕΜΠΕΚΟΠΟΥΛΟΥ
Σπιούνος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Μοχθηρός: ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΒΑΛΑΡΗΣ
Νεράιδα Λιλιά-Δουλεύτρα: ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΡΑΛΟΥΚΑ
Δάσκαλος Χορού: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ
Πριγκίπισσα Αυγή: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
Πρίγκιπας Παστρικός: ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΒΑΛΑΡΗΣ

Πρίγκιπας Μίζερος: ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΙΟΣ
Πρίγκιπας Ξιπασμένος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Κουρδιστή Κούκλα: ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΚΑΣΗ
Κουρδιστός Λαγός: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Πρίγκιπας Ευγενικός: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ
Δάσκαλος Βοτανολογίας: ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΙΟΣ
Ελάφι: ΧΑΡΑ ΚΕΦΑΛΑ
Ονειρομάντισσα: ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Μεταξύ Α και Β μέρους διάλειμμα 100 χρόνων

"Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ"

Μια φορά κι έναν καιρό... σε χρόνους σκοτεινούς, μεσαιωνικούς, ήταν ένας ποιητής που τον έλεγαν Λαό. Ο ποιητής αυτός έπλαθε μύθους, θρύλους, ιστορίες, παραμύθια, για να ανακουφίζεται από τον κάματο της μέρας και να λέει τη νύχτα πάθη και πόθους του, καημούς και προσδοκίες του, φόβους και κατορθώματά του, ελαττώματα και προτερήματά του, χαρές και λύπες του, ονειράτα του ύπνου και του ζύπνιου του. Και εκείνα τ' ανεξήγητα της μοίρας και τα παράξενα του ορατού και αοράτου κόσμου. Γιατί, αλήθεια, χωρίς μύθους και παραμύθια, πώς θ' άντεχε τη σκληρή, πικρή γι' αυτόν, ζωή; Πέρασαν χρόνια και καιροί, γεμάτοι τρόμο, μα κι απαντοχή για καλύτερα μελλούμενα και οι ιστορίες και παραμυθίες του ποιητή λαού, διαδίδονταν από στόμα σε στόμα, από γενιά σε γενιά, από γιαγιά σε εγγόνι, από γονιό σε παιδί. Αυτές ήταν το δικό του αθάνατο, άπαρτο, μαγικό, ελεύθερο βασίλειο, μέσα στην καταπιεστική κοινωνία βασιλειάδων, φεουδαρχών κι αρχόντων.

Κάποτε, λοιπόν, κάποιος σπουδαγμένος, ποιητής κι αυτός από τα νιάτα του, πολυπράγμων περί τις Τέχνες και τα Γράμματα, τόσο ώστε να ανακρουχθεί μεταξύ των **Αθανάτων** της Γαλλικής Ακαδημίας, ο **Σαρλ Περό** (1628-1703), είχε μια φαινή ιδέα (τη μιμήθηκαν αργότερα οι αδελφοί Γκριμ και ο Άντερσεν): Κατέγραψε, αναπλάθοντάς τα σε απλό πεζό λόγο, κειμήλια προφορικού λόγου της γαλλικής λαϊκής παράδοσης. Πρόκειται για τη συλλογή του **"Ιστορίες και παραμύθια του παλιού καιρού, με επιμύθια. Παραμύθια της μάνας μου της Χίνας"**, που δημοσιεύθηκε το 1697 κι έγινε πλατιά γνωστή με τον δεύτερο τίτλο.

Παγκοσμίως διάσημα, σήμερα, τα **Μαγικά Παραμύθια** (όπως αποκαλούνται) που συνέλεξε ο Περό, περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων (λ.χ. Κοκκινοσκουφίτσα, Κυανοπόγων, Παπουτσωμένος γάτος, Σταχτοπούτα, Κοντορεβυθούλης) και το παραμύθι **"Η ωραία στο κοιμισμένο δάσος"** (ο πρωτότυπος τίτλος). Παραμύθι τόσο ελκυστικό, που ενέπνευσε στον Τσαϊκόφσκι το μπαλέτο **"Η ωραία κοιμωμένη"**, ζωγράφους (λ.χ. τον Γκυστάβ Ντορέ), εικονογράφους βιβλίων, και πολλούς άλλους καλλιτέχνες. Παραμύθι, που θα γοπεύει πάντα επαγγελματίες ή μη εμπυκωτές, όπως και αποδέκτες των παραμυθιών. Παραμύθι, που ενθαρρύνει κάθε ανθρώπινο πλάσμα - ανεξαρτήτως ηλικίας και φύλου - να πετάξει με τα φτερά της φαντασίας στη χώρα της αθωότητας, ώστε καθαρμένο απ' αυτήν να μπορεί να εξηγήσει, να αντέξει και να ομορφύνει τα ανθρώπινα.

Στη χορεία των σπουδαίων αναπλάσεων του μυθολογικού ιστού της "Ωραίας κοιμωμένης", δικαιωματικά, καταλαμβάνει θέση η θεατρική διασκευή της **Ειρήνης Μάρρα**. Διασκευή, την οποία εμπύκωσε ως σκηνική - ολόπλευρα ευφρόσυνη - πράξη το **Παιδικό Στέκι** του Εθνικού Θεάτρου.

Η θεατρική ανάπλαση της Ειρήνης Μάρρα, διαθέτει ασκημένη - ειδικά στη λογοτεχνία για τα παιδιά - καθάρια γλώσσα και μελετημένη, κορυφούμενη δραματουργικά - ώστε να κατακάτ το παιδί - πλοκή. Γλώσσα και πλοκή, οδηγούμενες από τρυφερότητα κι αγάπη για το παιδί, αλλά και γνώση της ψυχοσύνθεσής του. Η ανάπλασή της μαρτυρά ένα βαθιά ανθρωπιστικό όραμα για την αποστολή και τη λειτουργία του παραμυθιού. Όραμα εμπιστευμένο με συναισθήματά της, από τότε που της διηγούνταν η μητέρα της το παραμύθι, με την παρεμβατική ελευθερία του προφορικού λόγου και τη σοφία του μητρικού αισθήματος, που κατέχει την τέχνη να μην τρομάζει η αμάλαγη ψυχούλα του παιδιού με τις πικρές αλήθειες της ζωής που κρύβουν τα παραμύθια και να το προετοιμάζει για τη δική του ζωή. Με μυθολογική τόλμη, αλλά και αίσθηση του μέτρου, η διασκευάστρια διαπλέκει τον μεσαιωνικό γαλλικό μύθο με τον αρχαίο ελληνικό για τη βασίλισσα Αλθαία, που οι Μοίρες και μια κατάρρα θανάτωσαν τον έφηβο, ακόμη γιό της. Διευρύνει την περιορισμένη τοιχογραφία των προσώπων του λαϊκού παραμυθιού εφευρίσκοντας κι άλλα, ταιριαστά στο παραμύθι, χαρακτηριστικά συγκροτημένα, θεατρικά πρόσφορα. Λ.χ. την Παραμάνη, τους τρεις κουσουρεμένους υποψήφιους γαμπρούς, την Κλωθώ - την καλοσυνάτη μα κουφή γριούλα με το αδράχτι, που άφησε η κακιά μάγισσα (η Καραμπός στο μπαλέτο) κ.ά. Η διασκευή της διακρίνεται και για ψυχοπαιδαγωγικές αρετές. Ακριβώς, επειδή κατόρθωσε να λειάνει τις αιχμηρές για την ψυχή του παιδιού αλληγορικές γωνίες του παραμυθιού: Διέπλασε με κριτικό χιούμορ, αντιληπτό από το παιδί, χαρακτηριστικά ανθρώπινα ελαττώματα. Ενανθρώπισε τα φανταστικά, υπερβατικά πρόσωπα. (Οι τρεις νεράιδες-μοίρες έγιναν επτά, και οι επτά είναι δουλεύτρες της φύσης και της ζωής κι η Καραμπός εμφανίζεται σαν κακομαθημένη, δύστροπη νεράιδα κι όχι σαν κακή μάγισσα-μοίρα). Έκανε κατανόητες, δυσκολονόητες για το παιδί, έννοιες, αξίες και αλλαγές στο βίο του ανθρώπου (λ.χ. η συμβίωση του ανδρογόνου, η σημασία κι οι δυσκολίες της τεκνοποίησης, τα συμπτώματα της εφηβίας του παιδιού - ιδιαίτερα του κοριτσιού, της παρθενίας, τα μάγια του έρωτα κλπ.). Κυρίως έκανε οικεία τα συμβολικά μοτίβα του μύθου ώστε τα παιδιά να κοινωνούν με όλα όσα σημαίνουν ζωή.

Κι όσα σημαίνουν ζωή, δεν είναι όλα ανώδυνα και ευχάριστα. Μοίρα του ανθρώπου δεν είναι μόνο η γέννηση - παντοτινή Αυγή της ανθρώπινης ζωής (συμβολικό, λοιπόν, το όνομα της ωραίας κοιμωμένης). Είναι κι ο θάνατος. Δεν είναι μόνο η παρθένια νιότη. Είναι και τα γηρατειά. Στο δρόμο του μπορεί να συναντήσει το δίκιο και το άδικο. Το καλό και το κακό. Την ομορφιά και την ασχήμια. Την καλοτυχιά και την κακοτυχιά. Η αγάπη, όμως, όλα τα κακά νικά. Κι αέναος κύκλος η ζωή, ανασταίνεται πάντα σαν την ωραία κοιμωμένη και ευλογεί τον άνθρωπο-Δημιουργό και Μυθολάστη της.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

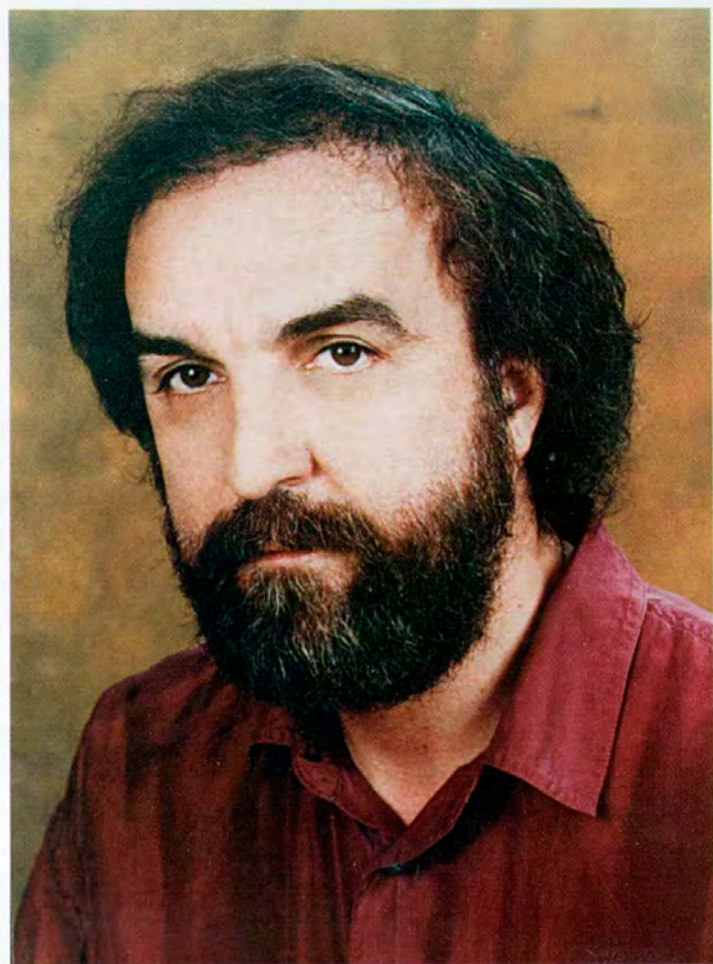
ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Αποσπάσματα απ' τα έργα του
Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ
ΟΛΗ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΕΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΒΑΛΕ
ΑΡΧΑΙΑ "ΛΥΡΙΚΑ"
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ ΟΝΕΙΡΑ
ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

ΜΙΧΑΛΗ

Ελληνικά

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρωτοεμφανίζεται στην ελληνική δισκογραφία το 1976 με το έργο του Γ. Ρίτσου "Υμνος και Θρήνος για την Κύπρο". Ο λόγος του ποιητή με την μουσική του συνθέτη καταγράφουν τα τραγικά γεγονότα της βάρβαρης εισβολής του "Απίλα" στο νησί.

Ο ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ πρωτοπαρουσιάζει το έργο και τον συνθέτη στην Αθήνα, σε συναυλία του.

Ακολουθούν: ♦ 1980: "Τα Μανιάτικα": Λαϊκά έπη, θρύλοι και μοιρολόγια από τη Μάνη (Λ. Πρωτοψάλτη, Ν. Μπτισβολέας), έργο πρωτότυπο, που το ρωμαλέο ύφος και η άμεση σχέση του με την Αρχαία Τραγωδία ξεφινιάζουν. Ο Ζ.Δ.Ι. Καστίερ, γοπευμένος, παρουσιάζει αποσπάσματα του έργου μαζί με μουσική και τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη και του Χρήστου Λεοντή στη Γαλλία.

♦ Το 1981: "Τα Λυρικά". "Ποίηση Αρχαίων Ελλήνων Λυρικών ποιητών" (Αρχίλοχος, Σαπφώ, Αλκαίος, Αλκμάν, Αρίων, Βακχυλίδης). Διακρίνεται στους πρώτους Αγώνες τραγουδιών της Κέρκυρας (Π. Πανδής, Β. Ζήλου, Ν. Μπτισβολέας, Ν. Λόλης).

♦ Το 1983: "Όλη τη μουσική μες την αγάπη Βάλε". Έργο βασισμένο σε ποίηση Κωστή Παλαμά. Πρώτη παρουσίαση στο θέατρο Λυκαβητού, σε μια συναυλία-αφιέρωμα στα 40 χρόνια από το θάνατο του ποιητή. Προλόγισε ο Άκης Δασκαλόπουλος και τραγουδούν οι Γ. Νταλάρας, Δ. Γαλάνη, Ε. Αρβανιτάκη και Λ. Θεοδώσης.

"Νόστιμον Ήμαρ". Δώδεκα ελληνικοί χοροί - Έργο για ορχήστρα παραδοσιακών και κλασικών οργάνων. Το έργο βρίσκει μεγάλη απήχηση και κυκλοφορεί στη Διεθνή αγορά.

ΤΕΡΖΗ

Μουσικά Τοπία

♦ Το 1985: "Τραγούδια της Μακεδονίας". Τραγουδά ο Γ. Μπαζιώκης.

"Λήμνος η φιλάτη"

"Στη χώρα του Ορφέα". Μουσική από τα βραβευμένα ντοκιμαντέρ του Λ. Παπαδόπουλου.

"Η Αλτάνα της Πάργας". Μουσική από την τηλεοπτική σειρά του Κ. Ασπμακόπουλου.

"Ο Ψύλλος". Μουσική (υπό κυκλοφορία) από την πολυβραβευμένη στο εξωτερικό ταινία του Δ. Σπύρου.

"Θράκη, Γη του Ορφέα, Γη του Δημόκριτου".

Παράλληλα ο Μ. Τερζής γράφει κύκλους τραγουδιών με γνωστούς τραγουδιστές:

"Βιολιστή κατέβα από τη στέγη" Μ. Δημητριάδη.

"Τα κορίτσια της Κυριακής" Ν. Βενετσάνου, Κ. Σμοκοβίτης, Σταμάτης Κόκοτας.

"Ένα καράβι όνειρα" Κ. Χαματά, Π. Αστεριάδη, Μ. Βιολάρης, Τ. Κων/κόπουλος.

Μια ακόμα ξεχωριστή παρουσία του συνθέτη είναι το συμφωνικό του έργο σε ποίηση ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ, "Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ", που παρουσιάστηκε από τη Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ.

Η μουσική του Μ. ΤΕΡΖΗ διακρίνεται για την πρωτοτυπία, το ρωμαλέο ύφος και τις λεπτές λυρικές αποχρώσεις, ενώ είναι φανερό η αγάπη και η προσήλωσή του στην ελληνική μουσική παράδοση, στοιχεία της οποίας συναντάμε στο έργο του.

Τραγουδούν:
ΚΑΙΤΗ ΧΩΜΑΤΑ
ΠΟΠΗ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΙΟΛΑΡΗΣ
ΤΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗ ΒΑΛΣΑΜΗ
ΝΙΚΟΣ ΜΟΣΧΟΛΙΟΣ
Συμμετέχει:
η ΑΘΗΝΑ ΜΟΡΑΛΗ
η χορωδία της ΚΕΑΣ
διδασκαλία ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

Συμμετέχει η Αθηνά Μόραλη

ΣΑΒΒΑΤΟ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΤΣΑΚΝΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκε στην Καρδίτσα, όπου πέρασε τα μαθητικά του χρόνια. Συνέχισε τις σπουδές του στην Αθήνα και ύστερα από προσωπική του επιλογή, επέστρεψε εκεί απ' όπου ξεκίνησε. Τελειώνοντας τις μουσικές του σπουδές, δίδαξε για τρία χρόνια στο Δημοτικό Ωδείο θεωρητικά, παράλληλα με τις συνθετικές του δραστηριότητες. Στη δισκογραφία εμφανίζεται το 1982 με το δίσκο "Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗ". Μία "primitive" άποψη για το ροκ, όπου όμως διαφαίνεται κάποια σαφής προτίμηση στο είδος της ηλεκτρικής μπαλάντας με έντονα κλασικά στοιχεία. Το 1984 παίρνει το Α Βραβείο θεατρικής μουσικής στο διαγωνισμό θεάτρου Ιθάκης και την ίδια χρονιά το Β Βραβείο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Το 1985 μοιράζεται με την Σοφία Βόσσου τον δεύτερο δίσκο του με τίτλο "ΚΑΛΗ ΑΚΡΟΑΣΗ". 1987: Στην τρίτη δισκογραφική του δουλειά με τίτλο "ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ", ο στίχος παίζει πρωτεύοντα ρόλο, ενώ γίνεται μια προσπάθεια για διαφοροποίηση απ' τον ήχο, που επικρατεί στα σύγχρονα μουσικά πράγματα. 1989: "ΦΤΑΙΝΕ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ". Μια προσωπική δουλειά που βασίζεται στο ένστικτο και στις αναμνήσεις. 1990 Νοέμβρης: "ΦΩΤΑ ΠΑΡΑΚΑΛΩ!" Μια ενόπτη τραγουδιών, από τηλεοπτικές σειρές, τηλεταινίες και παραστάσεις στο θέατρο. Μια καταγραφή της εξάχρονης συνεργασίας του με τον σκηνοθέτη Γιάννη Διαμαντόπουλο, ένας δίσκος γεμάτος χρώμα και φως. 1991: "ΑΛΗΤΗΣ ΚΑΙΡΟΣ". Ένας δίσκος που καταγράφει με σαφήνεια το προσωπικό ύφος του Διονύση Τσακνή. Συμμετέχουν φιλικά ο Γιώργος Νταλάρας, η Δήμητρα Γαλάνη και η Ελένη Τσαλιγοπούλου. 1993: "Η ΤΑΝ Η ΕΠΙ ΤΑΣ". Με έντονο προσωπικό μουσικό χρώμα και ύφος που ο δημιουργός έχει υιοθετήσει τα τελευταία χρόνια. Στο δίσκο συμμετέχει ο Λάκης Λαζόπουλος στο τραγούδι "ΦΟΡΕΑΣ". 1994: "ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ". Ο συμπαγής ροκ ήχος που χαρακτηρίζει τη μουσική του, εξακολουθεί να κυριαρχεί μέσα από αιχμηρούς ρυθμούς και ευρηματικότητα. Ένα "αιρετικό παραμύθι" που αφήνει στον αναγνώστη και ακροατή την δυνατότητα να φτιάξει το δικό του τέλος στην παράξενη αυτή ιστορία. 1994: "ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΝΤΙΟ". Με αφορμή την τηλεοπτική μεταφορά του ομώνυμου βιβλίου του Βασίλη Βασιλικού. Ο δίσκος περιέχει 5 τραγούδια και 7 ορχηστρικά θέματα. Τους στίχους των τραγουδιών έγραψαν ο Μάνος Ελευθερίου, ο Βασίλης Βασιλικός και ο Διονύσης Τσακνής. Το τραγούδι των τίτλων της σειράς ερμηνεύει ο Γιώργος Νταλάρας. Τραγουδούν επίσης ο Γιώργος Κατσάρης, η Αναστασία Μουτσάτσου και τα Παιδιά του Οδυσσέα.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΜΑΧΑΙΡΙΤΣΑΣ

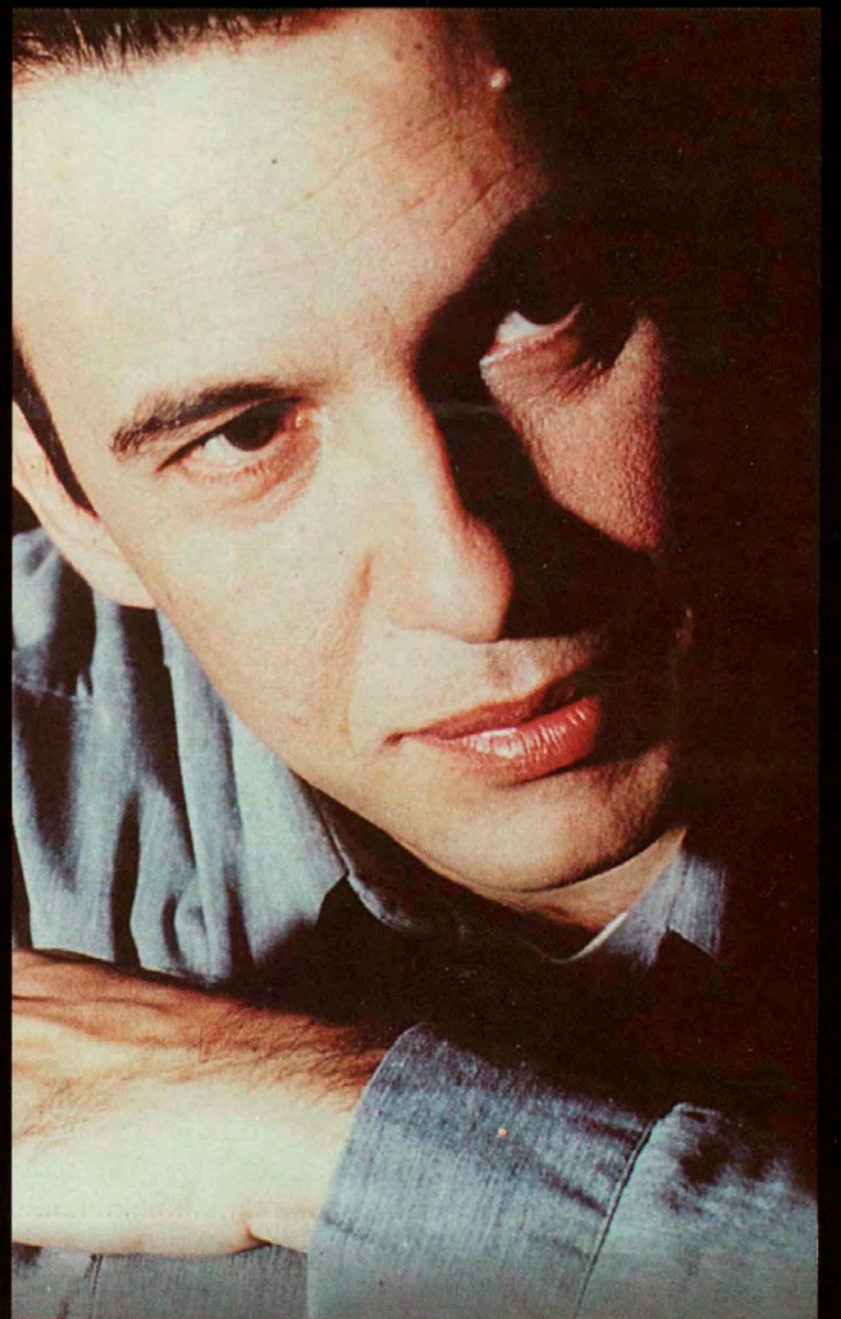
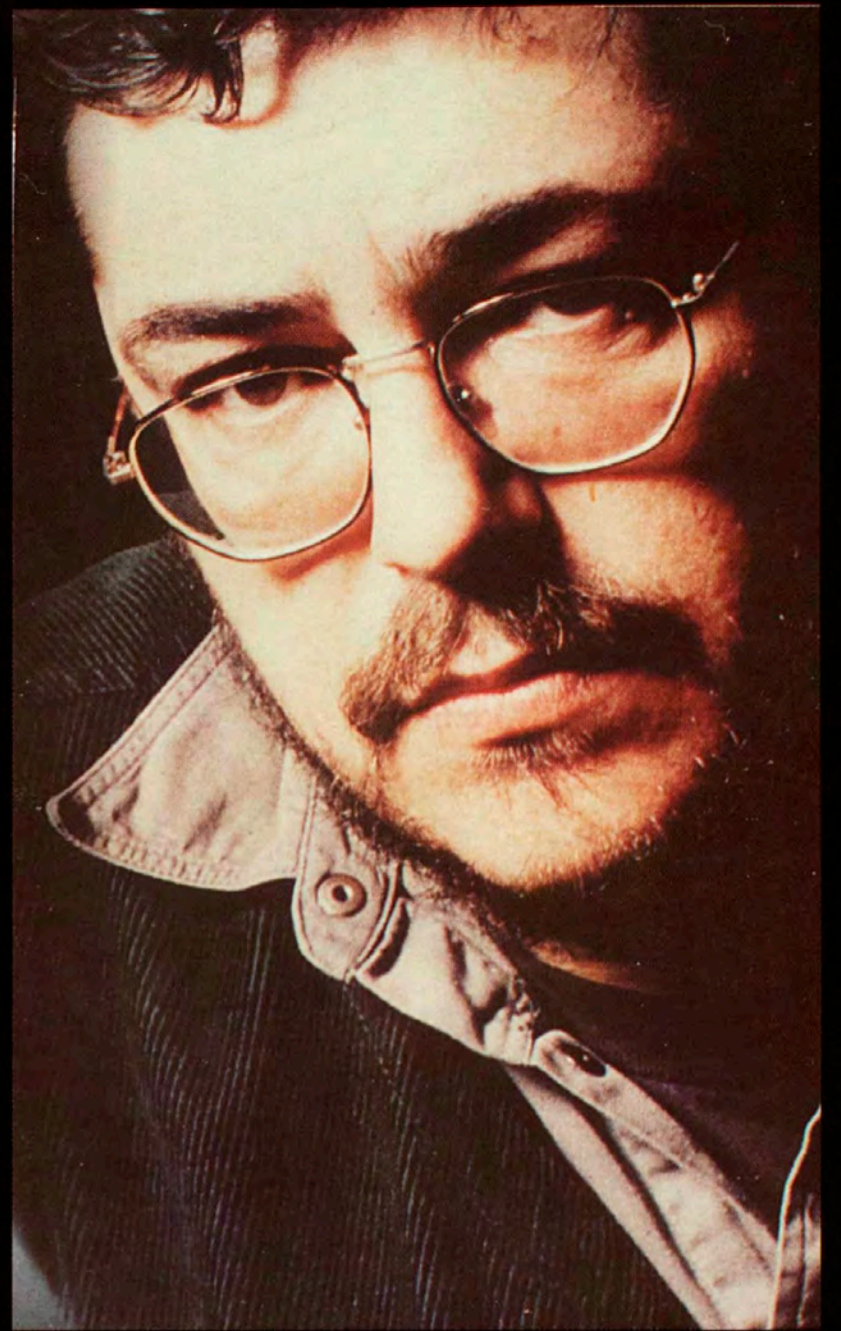
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκε στο Βόλο και σπούδασε μουσική στο Ελληνικό Ωδείο. Το 1980 δημιουργεί με φίλους το γκρουπ ΤΕΡΜΙΤΕΣ. Φεύγουν όλοι για το Παρίσι, όπου οργανώνουν για ενάμισο χρόνο τη γαλλική σκηνή των μουσικών clubs. Το 1982, οι ΤΕΡΜΙΤΕΣ επιστρέφουν στην πατρίδα και ηχογραφούν την πρώτη τους δισκογραφική δουλειά στα αγγλικά, με τίτλο "ARMAGEDON". Το 1983 κυκλοφορεί ο πρώτος δίσκος στα ελληνικά με τίτλο το όνομα του συγκροτήματος και οι ΤΕΡΜΙΤΕΣ σηματοδοτούν την τότε "νέα" ελληνική σκηνή. Τα σκηνικά επιτυχία έρχονται να συμπληρώσουν οι δίσκοι: * "Αμαρτωλή Μαρία" (1985) * "Τσιμεντένια Τραίνα" (1986) * "Τερμίτες στο Λυκαβητό" (1987) * "Περιμένοντας τη βροχή" (1988) με τον οποίο κλείνει ο κύκλος του συγκροτήματος. Ο Λαυρέντης αλλάζει τότε δισκογραφική εταιρεία και κυκλοφορεί τον πρώτο προσωπικό δίσκο με τίτλο "Ο ΜΑΓΑΠΑΣ ΚΙ Η ΣΑΓΑΠΩ" (1989). Δυο χρόνια αργότερα (1991) είναι η ώρα του "ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟ ΒLUES" που γνωρίζει τεράστια επιτυχία και ακολουθεί ο δίσκος "ΡΕΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ" (1993) που συναντά ανάλογες θετικές αντιδράσεις.

Το 1995 κυκλοφορεί ο δίσκος "ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΠΟΥ ΚΟΥΡΑΣΕ Η ΘΕΑ". Μια δουλειά που κρίνεται από τους δισκοκριτικούς και καλλιτεχνικούς συντάκτες ως μία από τις καλύτερες δισκογραφικές δουλειές του.

Ο ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΜΑΧΑΙΡΙΤΣΑΣ έχει κάνει γύρω στις 600 εμφανίσεις σ' όλη την Ελλάδα. Εδώ και τέσσερα χρόνια, το όνομά του συνδέεται συναυλιακά με αυτό του Διονύση Τσακνή. Παράλληλα με την δισκογραφική και συναυλιακή του δραστηριότητα ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας έχει συνθέσει τραγούδια και μουσικές για πολλές αξιόλογες θεατρικές παραστάσεις.

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΒΡΑΔΙΑ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΜΟΣΧΟ

"Ελλάδα και παράδοση"

Στις άγριες κι αποπνευματικοποιημένες μέρες μας, λίγο πριν από την ανατολή του 21ου αιώνα, έχουμε την υποχρέωση όλοι - όσοι τουλάχιστον ανησυχούμε για το Πολιτιστικό, αλλά και γενικότερα μέλλον αυτού του τόπου - να αφουγκραστούμε τις υπόγειες δονήσεις που συντελούνται στην ανθρωπότητα, κάτω από τη βαρβαρότητα και τη μοναδικότητα της Νέας Τάξης πραγμάτων, που επιχειρεί να βάλει λαούς, έθνη, πολιτισμούς σ' ένα μονόδρομο χωρίς γυρισμό.

Έχουμε υποχρέωση ν' αφουγκραστούμε τις κραυγές, τις αγωνίες, τ' ακούσματα γενικότερα απ' το μακρινό, αλλά τόσο δικό μας Πολιτιστικά παρελθόν και να σταθούμε μ' ευλάβεια και σεβασμό μπροστά σ' εκείνους τους δημιουργούς, που με προσωπική κατάθεση ψυχής και ζωής έσυραν το νήμα της Πολιτιστικής παράδοσης μέχρι τις μέρες μας.

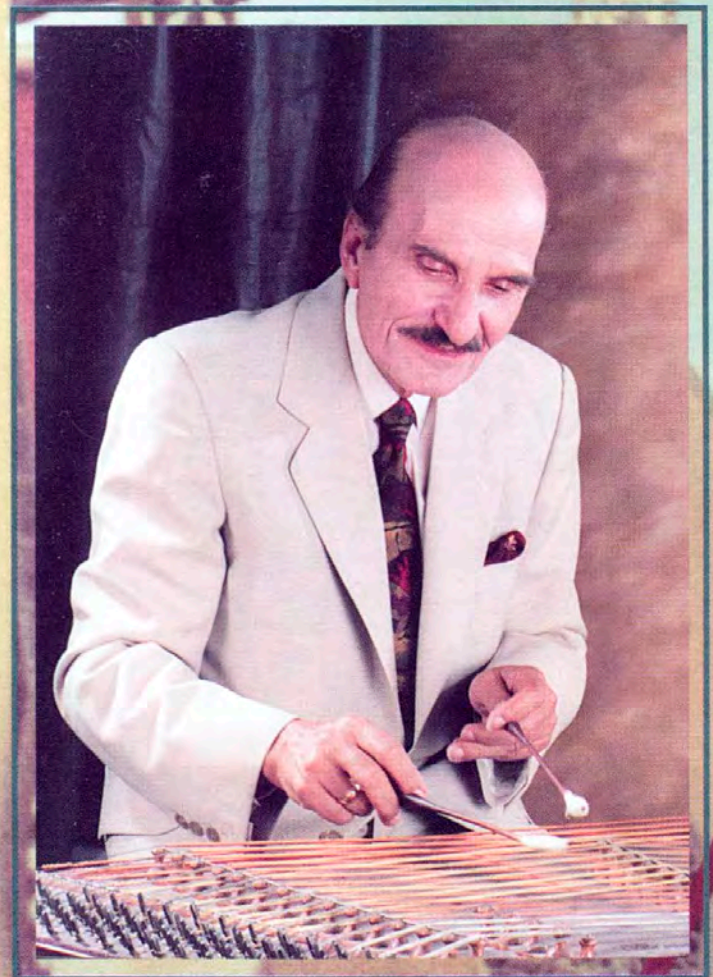
Ένας τέτοιος δημιουργός, ένας τέτοιος δάσκαλος, ο δάσκαλος του Λαϊκού Σχολείου Παραδοσιακής Μουσικής, ο δημιουργός του "Αγαπώ κι όλο τον κόσμο, γιατί ζεις κι εσύ μαζί!", είναι ο Αριστείδης Μόσχος, και αυτόν τιμά απόψε ο Δήμος μας εδώ, στο θέατρο των Βράχων, για την πλούσια 45χρονη καλλιτεχνική του προσφορά.

Στους βράχους του Βύρωνα, που άνθισε το κυκλάμινο, και κάτω από τη σκιά τους, απόψε το σαντούρι, το κλαρίνο, το βιολί, το ούτι, το λαούτο, το μπουζούκι, η κιθάρα, το ακορντεόν, θα ταιριάζουν τους ήχους τους και θα παράγουν ένα μοναδικό, ένα ανεπανάληπτο μουσικό αποτέλεσμα.

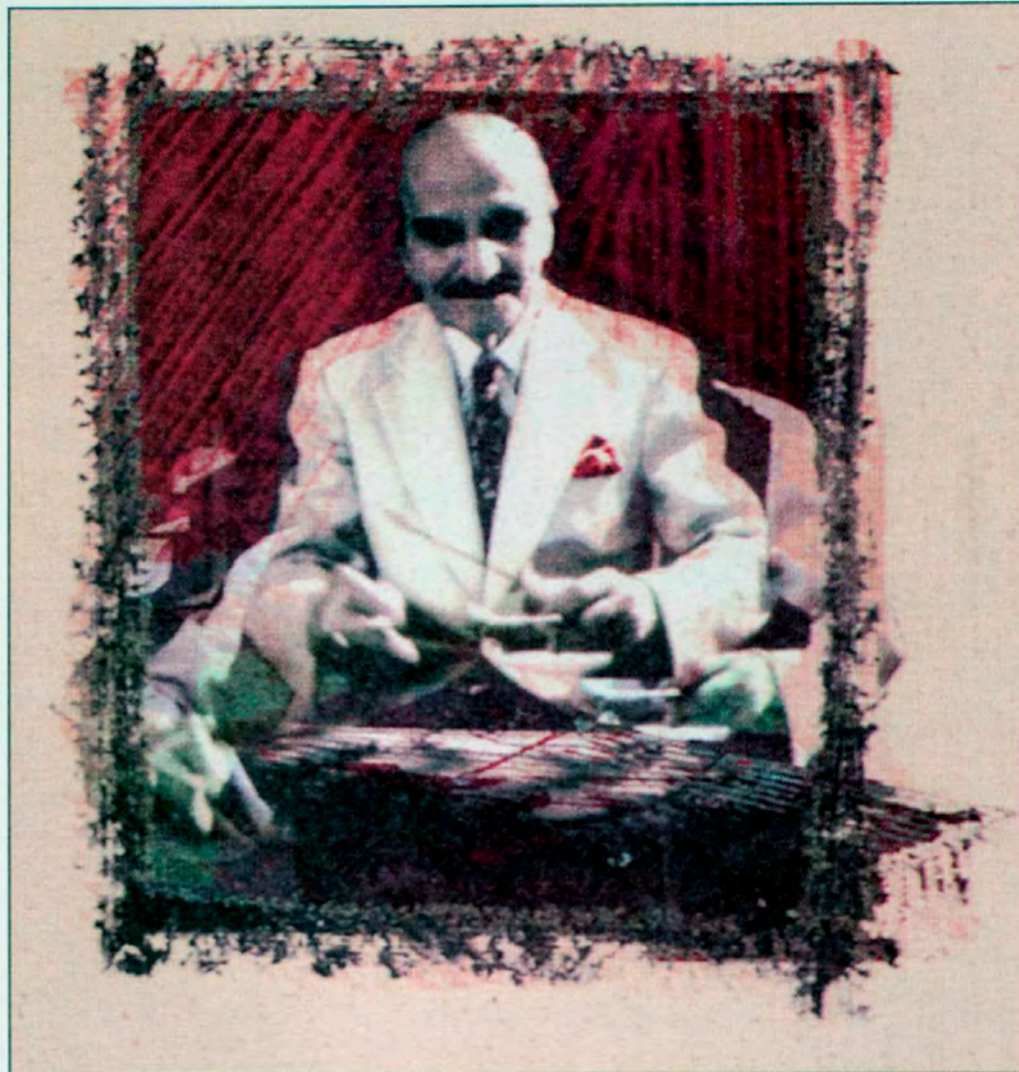
Θα έχουμε την τύχη να απολαύσουμε ήχους από κάθε γωνιά της χώρας μας, από κάθε σημείο του Πολιτιστικού ορίζοντα.

Ας αφεθούμε φίλες και φίλοι κι ας απολαύσουμε τους ήχους του δάσκαλου, από την Κρήτη, τον Πόντο, την Ήπειρο, τη Μακεδονία, τη Θράκη, τη Σμύρνη, τα νησιά μας.

Σ' ευχαριστούμε δάσκαλε για ό,τι με πόνο ψυχής κουβαλάς για να μας το παραδώσεις. Να μας αφήσεις παρακαταθήκη, μπας κι ευλογηθούμε οι μακάριοι να ανατρέξουμε στην ανάβρα της Πολιτιστικής μας Παράδοσης και να σκύψουμε με ευλάβεια, να λειτουργηθούμε, να κλάψουμε και να πονέσουμε, αλλά ταυτόχρονα να υποσχεθούμε ότι θα αντισταθούμε σ' ό,τι μας αλλοτριώνει, μας αφελληνίζει, μας ισοπεδώνει.

ΛΑΪΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών, στο θαυμάσια διατηρημένο τριόροφο αρχοντικό των αδελφών Ραγκαβή (γωνία Πατσίων & Βασ. Ηρακλείου 4), βρίσκεται και εδρεύει το "ΛΑΪΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ" του Αριστείδη Μόσχου.

Ο δεξιότηχνης του σαντουριού ίδρυσε το 1985 το ναό αυτής της παραδοσιακής μας μουσικής, ο οποίος έχει εμβαδόν περίπου 800 τ.μ. και στον οποίο υπάρχουν 10 μεγάλες αίθουσες για την διδασκαλία των μαθητών με πλήρη εξοπλισμό όπως καρέκλες, γραφεία, πίνακες, μουσικά όργανα (περίπου 300), χώρους υποδοχής κατάλληλα διαμορφωμένους, γραφεία διεύθυνσης και γραμματείας καθώς και μεγάλη αίθουσα εκδηλώσεων.

Στο σχολείο διδάσκονται 22 παραδοσιακά και λαϊκά όργανα όπως: βιολί, σαντούρι, ούτι, λαούτο, κιθάρα, λύρα Κρήτης και Πόντου, μπουζούκι, τζουράς, μαγλαμάς, κλαρίνο, φλογέρα, τσαμπούνα, κρουστά (τουμπερλέκι, νταούλι) κ.ά., τα οποία διδάσκουν 20 λαϊκοί εναπομείναντες οργανοπαίχτες. Επίσης, γίνονται μαθήματα βυζαντινής μουσικής και χορωδίας.

Το "Λαϊκό Σχολείο Παραδοσιακής Μουσικής", πέρα από τις δραστηριότητές του ως σχολείο (εκμάθηση και μελέτη των οργάνων, σεμινάρια γύρω από την παράδοση κ.ά.) διαθέτει και ένα μεγάλο μουσικό συγκρότημα, που απαρτίζεται από μαθητές και δασκάλους του σχολείου.

Σήμερα στο "Λαϊκό Σχολείο Παραδοσιακής Μουσικής" φοιτούν περίπου 250 μαθητές. Είναι συγκινητικό να ακούς και να βλέπεις νέους και νέες να σπεύδουν να "υποταχθούν" στους νόμους της μουσικής εκτέλεσης των παραδοσιακών οργάνων. Έτσι, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το σχολείο πέτυχε καλλιτεχνικά τους στόχους του και τους υψηλούς σκοπούς που έθεσε.

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗ

Δισκογραφία

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ	(Διάφοροι)
ΑΓΙΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	(Δ. Μούτσπ- Μ. Ελευθερίου)
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΥΘΗΡΑ	(Γ. Κατσαρού - Μ. Λυμπερόπουλου)
ΚΥΡΑ ΖΩΗ	(Διάφοροι)
ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ	(Απόστολος Καλδάρης)
ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ	(Γιώργου Κατσαρού)
ΛΑΪΚΑ 76	(Παπαβασιλείου - Μουσαφίρη)
ΕΡΩΤΙΚΑ ΛΑΪΚΑ	(Παπαβασιλείου - Μουσαφίρη)
ΠΑΡΑΠΟΝΟ	(Διάφοροι)
ΣΥΝΑΞΑΡΙΑ	(Χατζηνάσιου - Διάφοροι)
ΛΑΪΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ	(Παπαβασιλείου - Τεάζη - Βρεττού)
ΠΙΚΡΟΣΑΒΒΑΤΑ	(Μ. Θεοδωράκη - Λ. Παπαδόπουλου)
ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΑ ΜΑΣ	(Σ. Κουγιουμτζή - Λ. Τεάζη)
ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΑΓΕΝΝΗΤΗ	(Τάκη Μουσαφίρη)
ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΤΕΛΙΑ	(Απόστολου Καλδάρη)
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	(Διάφοροι)
ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ	(Α. Χρυσοβέργη - Σ. Γιατρά)
ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΔΥΟ	(Τάκη Μουσαφίρη)
ΕΣΥ ΛΕΓΕ ΜΕ ΕΡΩΤΑ	(Σ. Παπαβασιλείου - Διάφοροι)
ΠΑΡΕ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	(Χ. Νικολόπουλου - Λ. Παπαδόπουλου)
Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΜΟΝΑΞΙΑ	(Μάρριου Τόκα - Διάφοροι)
Ο ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΣΠΑΝΟ	(Γ. Σπανού - Φ. Γράψα)
ΠΑΡΕΑ Μ' ΕΝΑΝ ΗΛΙΟ	(Μάρριου Τόκα - Φ. Γράψα)

ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΥ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Δημήτρης Μητροπάνος γεννήθηκε στα Τρίκαλα το 1948. Στην πόλη αυτή έζησε μέχρι τα 16 του χρόνια οπότε και αποφάσισε να "μεταναστεύσει" στην Αθήνα. Υπακούοντας στο καλλιτεχνικό του ένστικτο, ξεκίνησε την τραγουδιστική του καριέρα δίπλα στον Γιώργο Ζαμπέτα, στα "ΕΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ", ενώ ταυτόχρονα πήγαινε στο Γυμνάσιο.

Σημαντική χρονιά για τον Μητροπάνο το 1966, μια και συναντιέται για πρώτη φορά με τον Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος τον παίρνει μαζί του για μια σειρά συναυλιών στην Ελλάδα και την Κύπρο. Είναι η εποχή που ο Μίκης έχει μαζί του τον Μπιθικώτση, την Φαραντούρη και τον Πουλόπουλο.

Το "Νέο Κύμα" τον βρίσκει στην καρδιά του ρεύματος, στην Πλάκα, όπου ο Μητροπάνος εμφανίζεται στις μπουάτ ΤΑΒΑΝΙΑ, ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ, ΝΕΦΕΛΗ και ΛΥΧΝΑΡΙ. Στα 1967, ηχογραφεί τον πρώτο του δίσκο 45 στροφών με δυο τραγούδια του Γιώργου Ζαμπέτα, τη "Θεσσαλονίκη" - που ήταν και η πρώτη του μεγάλη επιτυχία και το "Μεταξουργείο".

Στα 1968, εμφανίζεται στην "ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ", δίπλα στη Μαρινέλλα. Είναι η εποχή που πρωτοσυνεργάζεται δισκογραφικά με τον Σπύρο Παπαβασιλείου.

Στα 1971 και ενώ υπηρετεί τη θητεία του, κυκλοφορεί ο πρώτος του μεγάλος δίσκος με τίτλο "ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ". Το άλμπουμ αυτό περιλαμβάνει τραγούδια του που έχουν κυκλοφορήσει σε 45άρια και έχουν γίνει επιτυχίες.

Άλλος ένας σημαντικός χρόνος στην καριέρα του Μητροπάνου, το 1972, χρονιά δηλαδή που κυκλοφορεί το έργο του Δήμου Μούτση και του Μάνου Ελευθερίου "ΑΓΙΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ", που θεωρείται απ' τα κλασικά της Ελληνικής δισκογραφίας.

Το 1973, κυκλοφορούν τα "ΚΥΘΗΡΑ" του Γιώργου Κατσαρού σε στίχους Ηλία Λυμπερόπουλου, ένας δίσκος που τραγουδιέται για πολλά χρόνια.

Στη συνέχεια ο Δημήτρης Μητροπάνος, θα συνεργαστεί δισκογραφικά με τους συνθέτες Απόστολο Καλδάρη, Σταύρο Κουγιουμτζή, Μίκη Θεοδωράκη, Σπύρο Παπαβασιλείου, Τάκη Μουσαφίρη, Δήμο Μούτση, Γιώργο Χατζηνάσιο, Γιώργο Κατσαρό, Γιώργο Ζαμπέτα, Αλέκο Χρυσοβέργη, Γιώργο Μανησαλή, Γιάννη Σπανό, Μάριο Τόκα και με τους στιχουργούς Λευτέρη Παπαδόπουλο, Μάνο Ελευθερίου, Μιχαήλ Μπουρμπούλη, Χαράλαμπο Βασιλειάδη, Μάνο Κουφινάκη, Ηλία Λυμπερόπουλο, Λάκη Τεάζη, Φίλιππο Γράφα. Σχεδόν όλοι οι δίσκοι του έχουν γίνει χρυσοί και πολλοί απ' αυτούς πλατινένιοι.

Έχει πραγματοποιήσει εμφανίσεις σε κέντρα και συναυλίες στην Ευρώπη, στην Αμερική, στον Καναδά και στην Αυστραλία. Στις δραστηριότητές του, επίσης, αναφέρουμε τις συμμετοχές του σε συναυλίες των Θεοδωράκη, Χατζηνάσιου, Κατσαρού κ.ά.

Η δισκογραφική του δουλειά με τίτλο "Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΜΟΝΑΞΙΑ" που κυκλοφόρησε το 1992 σε μουσική Μάριου Τόκα και στίχους Φίλιππου Γράφα, Σαράντη Αλιβιζάτου, Γιάννη Πάριου, Κώστα Φασουλά και Άννας Αργυρού, σημείωσε τεράστια επιτυχία και ξεπέρασε τις 150.000 πωλήσεις.

Τα Χριστούγεννα του 1994 κυκλοφόρησε ο τελευταίος του δίσκος "ΠΑΡΕΑ Μ' ΕΝΑΝ ΗΛΙΟ" σε μουσική Μάριου Τόκα και στίχους Φίλιππου Γράφα που ήδη έχει γίνει χρυσός και ακούγεται παντού.

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΡΕΣΙΤΑΛ ΠΙΑΝΟΥ

WIM MERTENS

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

A Μέρος

Σόλο πιάνο μουσική για τις Βουβές ταινίες:

1. *The land beyond the sunset* (του Harold Shaw - 1912) διάρκεια 15'
2. *La femme de nulle part* (του Louis Delluc) διάρκεια 66'

B Μέρος

Κομμάτια από τα έργα του συνθέτη:

1. "Shot & Echo"
2. "The belly of an architect"
3. "Maximazing the audience"

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΜΙΝΙΜΑΛΙΣΜΟΥ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κορυφαίος εκπρόσωπος της μινιμαλιστικής μουσικής, ευαίσθητος και συγχρόνως εγκεφαλικός συνθέτης, ο Wim Mertens συνδέει στο έργο του διαφορετικές μουσικές φόρμες, κουλτούρες και εποχές. Σεμνός και εκφραστικός, ο Βέλγος καλλιτέχνης έχει μαγέψει το ελληνικό κοινό με τις εμφανίσεις του οι οποίες στέφονται πάντα με επιτυχία.

Ο δημοφιλής μινιμαλιστής συνθέτης θα παρουσιάσει τη νέα του δουλειά, ένα πρόγραμμα με μουσική σόλο πιάνο για βουβές ταινίες, όπου συνδυάζεται αρμονικά ο ήχος με την εικόνα. Πρόκειται για τη μουσική που έγραψε για τις ταινίες του βωβού κινηματογράφου "The land beyond the sunset" του Harold Shaw και "La femme de pulle rat" του Louis Dellue. Οι ταινίες θα προβάλονται σε ειδική οθόνη, κατά τη διάρκεια της συναυλίας.

Κατά τη διάρκεια της συναυλίας θα παρουσιαστούν και αποσπάσματα από τα γνωστά έργα του: "Shot and Echo", "The belly of an architect" και "Maximazing the audience".

Η μουσική του Wim Mertens είναι ιδιαίτερα γενναϊόδωρη απέναντί μας.

Μας βοηθάει να κατανοήσουμε τη θέση της τέχνης στο τέλος του 20ού αιώνα.

Αποτελεί το κλειδί που ανοίγει τον μυστικό κώδικα των ήχων και οδηγεί στην απόλαυση.

Ο Wim Mertens γεννήθηκε το 1953 στο Βέλγιο. Σπούδασε Κοινωνιολογία και Πολιτικές Επιστήμες και συνέχισε τις σπουδές του στη μουσικολογία.

Άρχισε να ηχογραφεί το υλικό του, σχετικά αργά, σε ηλικία 28 ετών.

Το 1981 κυκλοφορεί το "For Amusement Only", εμπνευσμένος από το ηλεκτρονικό δυναμικό των μικροϋπολογιστών που υπάρχουν στα φλιπεράκια.

Το διπλό άλμπουμ "Maximizing the audience" που κυκλοφορεί το 1985, διακρίνεται από έκδηλη αφηγηματικότητα και σηματοδοτεί την εξέλιξη του καλλιτέχνη από τα ορχηστρικά στα περισσότερο φωνητικά τραγούδια. Γνωρίζοντας καλά την παραθορά και τη σήψη της σύγχρονης γλώσσας χρησιμοποιεί ακατάληπτους ήχους που θυμίζουν λατινικά και αρχαία γαλλικά. Η πνευματική ατμόσφαιρα που δημιουργούν αυτά τα κομμάτια, συγκρίνεται με εκείνη των Γρηγοριανών ψαλμών.

Τον Δεκέμβριο του 1985 ηχογραφεί το άλμπουμ "Instrumental Songs". Επτά κομμάτια για επτά σοπράνο σαξόφωνα, παιγμένα με πλήρη ομοφωνία από τον αγαπημένο του μουσικό Dirk Decheemaeker.

Σταθμό στην καριέρα του αποτελεί η συνεργασία του με τον σκηνοθέτη Peter Greenaway στην ταινία "Η κοιλιά του Αρχιτέκτονα" που γυρίστηκε στη Ρώμη και γνώρισε μεγάλη επιτυχία.

Το 1991 είναι ένας συναισθηματικός χρόνος στην πορεία του Wim Mertens. Ηχογραφεί αυτό που ο ίδιος ονομάζει "έργο ζωής", την τριλογία με τίτλο "Alle Dingle". Επτά CD διάρκειας 5 ωρών, με μουσική που βασίζεται στη λαϊκή παράδοση του Βελγίου.

Το διπλό εγχείρημα με τίτλο "Shot and echo" και "A sense of place" (1992) θεωρείται τυπικό της ιδιοσυγκρασίας και της οπτικής του καλλιτέχνη καθώς τα δύο CD που κυκλοφορούν περιέχουν το ίδιο μουσικό υλικό σε διαφορετικές φόρμες που εκφράζουν την αλλαγή της διάθεσης και άποψης του καλλιτέχνη.

Ακόμα, σημαντικά είναι τα έργα του "Epic that never was" και "Alle dingle" τα οποία αποτελούν αναδρομή στην καριέρα του καθώς και το έργο "Jeremiades", μια "κραυγή" του προφήτη Ιερεμία για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

Πολυγραφώτατος συνθέτης - έχει κυκλοφορήσει 22 δίσκους μέχρι σήμερα - ο Wim Mertens ακολούθησε έναν ιδιόμορφο μινιμαλισμό για να δημιουργήσει ένα εντελώς προσωπικό ύφος που βασίζεται στο νεωτερισμό του μεταμοντέρνου και στον κλασικισμό της λαϊκής μουσικής. Ο καλλιτέχνης θα γοπεύσει και πάλι το ελληνικό κοινό, όπως αυτός μόνο γνωρίζει: σκυμμένος ευλαβικά στο πιάνο του ή παντρεύοντας τους ήχους των πλήκτρων με τα παράξενα παιχνιδίσματα της φωνής.

ΠΕΜΠΤΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΜΑΝΩΛΗ

Συμμετέχουν:

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
ΕΡΩΦΥΛΛΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Μανώλης Λιδάκης. Ένα αστέρι έξω από το σταρ σύστημ. Ερμηνευτής με την πραγματική σημασία της λέξεως, συνεπής στις επιλογές του, αντιπροσωπεύει την ποιότητα στο σύγχρονο ελληνικό τραγούδι. Αθόρυβος ως παρουσία, μετρά προσεκτικά τα βήματά του, σε μια αδιάλλειπτη ανοδική πορεία. Τα τραγούδια του εκφράζουν το σήμερα και έχουν την αξία του διαχρονικού.

Αποφεύγει τη φθορά των συχνών εμφανίσεων, "δεν επιδιώκει να εξαργυρώνει την επιτυχία του αμέσως", όπως τονίζει.

Απόψε, στο Φεστιβάλ Βύρωνα, στη σκιά των βράχων, μαζί με την Ερωφύλλη, τη Δέσποινα Ολυμπίου και τους μουσικούς του, θα μας ξεναγήσει στις μεγάλες επιτυχίες της δισκογραφικής του διαδρομής, σε οικεία τραγούδια που παντρεύουν γλυκά το παλιό με το νέο, το παρελθόν με το παρόν και το μέλλον.

Θα ακούσουμε επιλογές από τον δίσκο "Ούτε που ρώτησα", που υπογράφεται από ονόματα όπως: Δήμητρα Γαλάνη, Γιάννης Σπανός, Σταμάτης Κραουνάκης, Αρλέτα, Λίνα Νικολακοπούλου, Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου, Μανώλης Χιώτης.

ΛΙΔΑΚΗ

Θα μας θυμίσει το εξαιρετικό "Καράβι απόψε το φιλί" σε τραγούδια Τσιτσάνη, Μπαγιαντέρα, Ερνάνη, Χριστοδούλου, Παπαϊωάννου.

Και θα παρουσιάσει τη νέα του δουλειά "4 κύκλοι τραγουδιών" που περιλαμβάνει παλιά και σύγχρονα τραγούδια των Μπαγιαντέρα, Βάσως Αλαγιάννη, Ηλία Κατσούλη, Τάσου Γκρουσ, Θεωρή Γκόνη, Τάσου Ρεντζή κ.ά. Σε αυτό τον τελευταίο δίσκο ο Μανώλης Λιδάκης έκανε την εμφάνισή του και ως συνθέτης, γράφοντας μουσική για το "Τραγούδι της ζωής".

Σεμνός και αυθεντικός, ο Μανώλης Λιδάκης χαρακτηρίζεται για την ευθύτητά του - ως Κρητικός - ενώ η σκηνική του παρουσία έχει το ήθος των παλιών λαϊκών τραγουδιστών.

Στα 12 χρόνια της καριέρας του έχει κατορθώσει να κατακτήσει ένα μεγάλο κοινό και την εκτίμηση των ανθρώπων που αγαπούν το ελληνικό τραγούδι. Και όχι μόνο. Η φωνή του γοήτευσε ακόμα και τον Πράισνερ ο οποίος συνεργάστηκε μαζί του στο "Κουαρτέτο σε τέσσερις κινήσεις" της Λουκίας Ρικάκη.

Ο Μανώλης Λιδάκης βιώνει την κάθε στιγμή που τραγουδάει, δίνει "ταυτότητα" στα τραγούδια του με μια φωνή πλούσια σε ηχοχρώματα. Γιατί αγαπάει ειλικρινά αυτό που κάνει.

Ποτέ δεν απογοητεύει τον δημιουργό που θα του εμπιστευτεί τους στίχους και τις συνθέσεις του.

"Με ενδιαφέρει αν κάνω κάτι να το κάνω πολύ καλά. Προτιμώ να παραμείνω αυτό που είμαι, ένας ερμηνευτής που προσπαθεί να βελτιώνεται συνεχώς μέσα στο χρόνο".

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΧΑΡΗΣ & ΠΑΝΟΣ ΚΑΤΣΙΜΙΧΑΣ

Τους συνοδεύουν
οι μουσικοί:

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ

KEYBOARDS

ΝΤΙΝΟΣ ΚΟΤΣΙΝΑΡΗΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ & ΣΥΝΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΘΟΔΩΡΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ & ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΝΤΖΟΣ

ΜΠΑΣΟ

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΙΤΗΣ

KEYBOARDS, ΠΙΝΕΥΣΤΑ, ΚΡΟΥΣΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

DRUMS

Στον ήχο ο

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΚΛΑΒΑΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Χάρης και ο Πάνος γεννήθηκαν και σπούδασαν στην Αθήνα. Είναι δίδυμοι και το 1974 μπήκαν μαζί στην Πάντειο. Αργότερα, την περίοδο '78-'79, ο Πάνος έκανε μεταπτυχιακά στη Γαλλία και ο Χάρης σπούδασε Γερμανική Φιλολογία στο Βερολίνο, ενώ από τα τέλη του '75 μέχρι το 1982 ζήσανε στο Δυτικό Βερολίνο παίζοντας ελληνική μουσική (λαϊκά, Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Σαββόπουλο κλπ.) σε rubs φολκλορικής μουσικής.

Γυρίζοντας στην Αθήνα, ο Χάρης ασχολήθηκε επαγγελματικά με τις μεταφράσεις ξένων βιβλίων.

Τραγούδια φτιάχνουν από το 1975 και ανήκουν στη σχολή των τραγουδοποιών που γράφουν μουσική, στίχους και ερμηνεύουν οι ίδιοι τα τραγούδια τους.

Το '77-'78, ο Πάνος έλαβε μέρος στην παράσταση "Αχαρνής" του Δ. Σαββόπουλου.

Το 1982 με το τραγούδι "Μια βραδιά στο λούκι" συμμετείχαν και βραβεύτηκαν στους αγώνες ελληνικού τραγουδιού στην Κέρκυρα που οργάνωσε ο Μάνος Χατζιδάκις.

Παράλληλα με τη δουλειά τους, γράφουν τραγούδια για παιδιά και παιδικά παραμύθια στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση.

Το 1983 εκδίδεται ένα παιδικό βιβλίο τους "Οι Καλικάντζαροι και η Αγέλαστη Πολιτεία", που είχε αμέσως μεγάλη αποδοχή από τον κόσμο.

Το 1986 συνεργάζονται με τον Γιώργο Νταλάρα σε συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Το καλοκαίρι του 1987 οργάνουν την Ελλάδα δίνοντας συναυλίες με μεγάλη επιτυχία και συγχρόνως κυκλοφορεί ο δεύτερος προσωπικός τους δίσκος με τον τίτλο "Όταν σου λέω πορτοκάλι να βγαίνεις".

Στα μουσικά ενδιαφέροντα του 1989, καταγράφεται το "Απρίλη, Ψεύτη", όπου η ποιητική τους παρέμβαση στο χώρο του στίχου και οι βιωματικές παρεμβολές τους είναι υπέροχα αληθινές και χρήσιμες.

Το 1991 συμμετέχουν στον δίσκο "Γραμμές των Οριζόντων" του Θάνου Μικρούτσικου σε ποίηση Ν. Καββαδία και την ίδια χρονιά στον δίσκο "Ερωτική Πρόβα" με τραγούδια του Δημήτρη Λάγιου.

Το 1992 κυκλοφορεί ο τέταρτος προσωπικός δίσκος τους "Η Μοναξιά του Σχοινοβάτη".

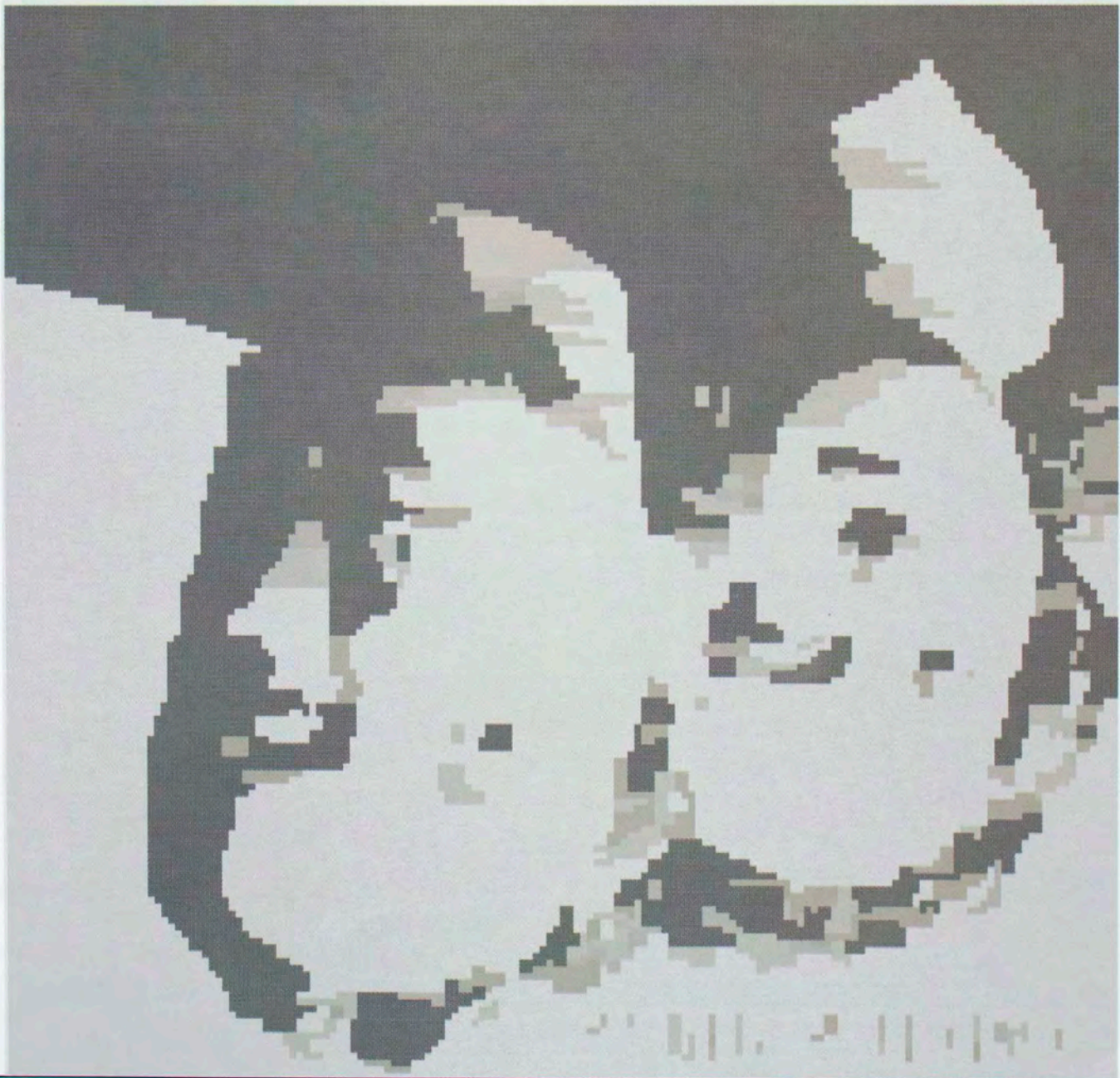
Τον Ιούνιο του 1993 συμμετέχουν στις συναυλίες του Bob Dylan στο Λυκαβητό.

Εκτός από τους πανέμορφους και γεμάτους ευαισθησία στίχους τους, είναι και σημαντικοί συνθέτες με χαρακτηριστικό χρώμα στη μουσική τους, που τους επιβάλλει σαν την καινούργια πρόταση στα μουσικά μας πράγματα.

Απόδειξη, η προτελευταία τους δισκογραφική δουλειά που φέρει τον γενικό τίτλο "Της αγάπης μαχαίρια" που αγαπήθηκε αμέσως απ' τον κόσμο, καθώς και το μουσικό παραμύθι με τίτλο "Η αγέλαστη πολιτεία και οι καλικάντζαροι" που κυκλοφόρησε τον χειμώνα που μας πέρασε.

Χ Α Ρ Η Σ & Π Α Ν Ο Σ

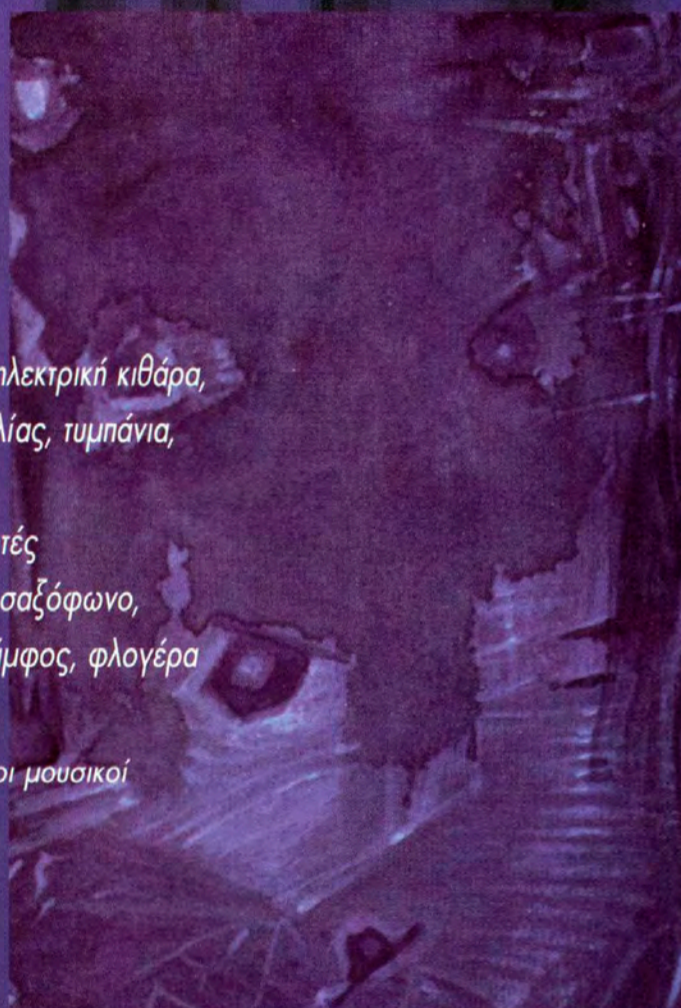

ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΑΒΑΤΟΝ

Ιωάννης Παπαδάκης: Ακουστική και ηλεκτρική κιθάρα,
στάμνα, κροταλίας, τυμπάνια,
κουδούνια

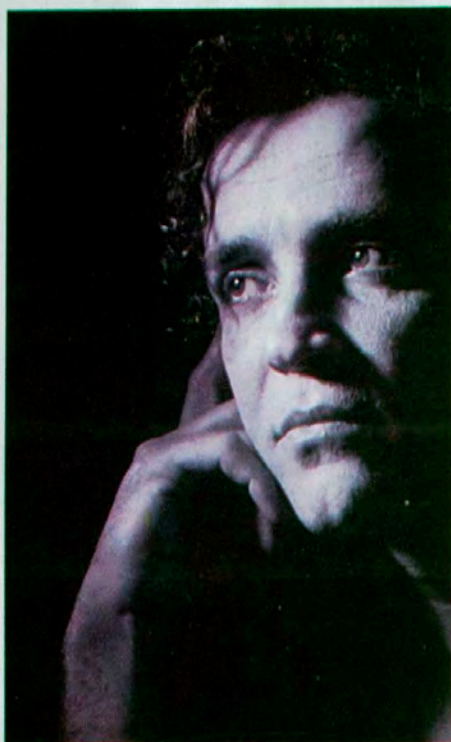
Νατάσσα Καρβούνη: Πιάνο, συνθεπτές

Παναγιώτης Ξυδιάς: Φωνή, τενόρο σαξόφωνο,
φλάουτο με ράμφος, φλογέρα

Συμμετέχουν 6 ακόμα προσκεκλημένοι μουσικοί

"Εξ αδοκήτω"

Το "Εξ αδοκήτω" (απροσδόκητα) στίγμα των "ΑΒΑΤΟΝ" δεν έχει να κάνει μόνο με την παρουσίαση μουσικών συνθέσεων βασισμένων σε στίχους της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας, ισάξιο ρόλο διαδραματίζει ο τρόπος που αντιμετωπίστηκαν οι στίχοι, σαν εκφραστικές δυναμικές, όχι μόνο για τη νοηματική αλλά και την ηχητική τους αξία. Χωρίς καμιά προσπάθεια ανασύνθεσης ή επιστημονικής προσέγγισης των αρχαίων ελληνικών τρόπων, οι μουσικοί άκουσαν, μελέτησαν, προσέγγισαν αυτό το λεπτεπίλεπτο στιχουργικό περιβάλλον, διείδυσαν στη μαγική του μουσικότητα και μας το τραγούδησαν, έτσι όπως το ένιωσαν.

Πώς θα μπορούσε να μιλήσει κανείς για τη μουσική...

Η μουσική είναι αφάνταστη, μα αυτό που την περιορίζει είναι η φαντασία. Είναι λάθος να πιστεύουμε απόλυτα στην εκδοχή ότι εκφραζόμαστε μέσα από την μουσική, η μουσική εκφράζεται μέσα από εμάς κι ας πιστεύουμε το αντίθετο.

Είμαστε φορείς, φορείς του πνεύματός της.

Η μουσική δεν είναι διασκέδαση, είναι γνώση, είναι προϋπόθεση για να περάσουμε το "Άβατον", το δικό μας "Άβατον", είναι αγώνας μιας ζωής για την ολοκλήρωση.

Πώς να μιλήσεις για την μουσική...

Μόνο να την αισθανθείς μπορείς, έτσι ανείπωτη, να τρυπώνει μέσα σου, στα αφτιά ή το στήθος, τη σκέψη ή το μυαλό, και πάντοτε να ξεγλιστρά απ' τον χρόνο κάνοντας και εμάς για λίγες στιγμές αιώνιους.

Ιωάννης Κουνάρης Παπαδάκης

ABATON

Η αέναη αλυσίδα των πάντων, όπου το ένα τρέφει το άλλο και όλα μαζί την μουσική πηγή, στάθηκε πάντοτε το μέτρο της κατανόησης του κόσμου.

Το μεγαλείο της ζωής και η ατέλειωτη προσφορά της σε κάθε πλάσμα ανθρώπινο ή μη, εις τον αιώνα των αιώνων, με καθιστούν διστακτική στο να αποδεχτώ κάτι ως μονάχα δικό μου.

Για έναν μύστη της τέχνης, η σεμνότητα δεν είναι παρά η αναγνώριση της υπηρεσίας που προσφέρει στους θεούς και προϋπόθεση για την ακούραστη ανύψωση της αντίληψής του, ώστε να κατορθώσει να εκφράσει το τέλειο. Η Πυθία, παραμένει το σύμβολο της κατακυρίευσης του ανθρώπου από τον θεό. Η έκφραση, η οργάνωση, οι αναλογίες παραμένουν δικές του, η πρώτη ύλη παραχωρείται από την άσωση παρακαταθήκη.

Ένα κάτι, ελάχιστο, είναι ο δικός τους λόγος: να μην φανούν ανάξια της τέχνης που υπηρετούν, με λόγια ή με έργα και να λάβουν την χάρη να τιμήσουν το τρομερό της πρόσωπο, το τόσο συχνά βεβηλωμένο.

Νατάσσα Καρβούνη

ABATON

Η μουσική του "Άβατον", σε τούτον εδώ τον δίσκο περνά από την τέχνη στην έκφραση αναζητώντας την ψυχή, την ελληνική ψυχή που πολλοί την θέλουν να χάνεται. Ο αρχαίος ελληνικός στίχος έρχεται να δεθεί μελωδικά με τα έγχορδα, τα κρουστά και τα πνευστά και να μας πάει εκεί που με σεβασμό και ταπεινότητα θα υποκλιθούμε μπροστά στη Μάνα-Γη.

Παναγιώτης Καπερνέκα Ξυδιάς

ABATON

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ

Το ροκ στην Ελλάδα τις δύο τελευταίες δεκαετίες έχει περάσει από διάφορα μήκη και πλάτη, μας έχει προσφέρει συγκινήσεις και απογοητεύσεις αλλά σχεδόν ποτέ ευχάριστες εκπλήξεις.

Λες και ότι πάνω απ' αυτό πλανιόταν η κατάρρα της αδιαφορίας.

Οι καιροί και οι καταστάσεις αλλάζουν όμως. Τα χρόνια περνάνε και ροκ στην Ελλάδα των 90's δεν σημαίνει μόνο μικρά σκοτεινά μπαράκια, αλλά και καθιερωμένους συναυλιακούς χώρους, μέχρι και στάδια

Απ' τα μπαράκια της Θεσσαλονίκης ξεκίνησε η τετραμελής παρέα που αποτελεί τα "ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ".

Ο Παύλος Παυλίδης αφού περιπλανήθηκε στα Sound systems του Παρισιού, έγραψε τραγούδια, πειραματίστηκε με τον ήχο και δημιούργησε κάτι νέο και τελείως διαφορετικό από το προηγούμενο συγκρότημά του "Τα μωρά στη φωτιά".

Μέρα με τη μέρα ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ άρχισαν να παίρνουν σάρκα και οστά μέσα στο μυαλό του Παύλου. Μια νέα πρόταση που με την επιστροφή του στη Θεσσαλονίκη υλοποιήθηκε χάρις στη βοήθεια των Βασίλη Γκουνταρούλη, Χρήστου Τσαμπράζη και Πάνου Τόλιου.

Τώρα πια ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ δεν αποτελούν το μουσικό όχημα ενός ανθρώπου αλλά το δημιούργημα μιας πολύμορφης παρέας μουσικών που κοινό τους γνώρισμα είναι το γεγονός ότι προέρχονται από τελείως διαφορετικά μουσικά στίγματα.

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ, λίγο καιρό μετά τις πρώτες τους εμφανίσεις στη Θεσσαλονίκη, κυκλοφορούν τον πρώτο τους δίσκο με τίτλο "ΞΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ", που κάνει αμέσως μια μικρή αλλά φανατική ομάδα κοινού και κριτικών να στρέψει το βλέμμα της στη συμπρωτεύουσα. Έτσι από τον Σεπτέμβριο μέχρι τον Δεκέμβριο, ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ βρίσκονται στο στούντιο ηχογραφώντας τα 9 τραγούδια που αποτελούν το υλικό του δεύτερού τους LP με τίτλο ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ.

Εννέα τραγούδια σε στίχους του Παύλου Παυλίδη, ενώ για τη μουσική συνεργάστηκαν όλοι μαζί και έτσι ο καθένας έδωσε το προσωπικό του στίγμα, από το Funk της ΡΙΤΑ και τα Ηλεκτρονικά στοιχεία που υπάρχουν στον ΚΑΪΝ, στο Punk ΟΤΙ ΘΕΣ ΕΣΥ και στο νοσταλγικό ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ.

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ λοιπόν, μπορεί να λειτουργούν άψογα μουσικά αλλά και στιχουργικά δεν υστερούν. Οι στίχοι του Παύλου λειτουργούν καταλυτικά από το πρώτο κίβλας άκουσμα, συγκινούν τον ακροατή και τον παρασύρουν μαζί τους σε ονειρικά ταξίδια όπως στο ΑΤΛΑΝΤΙΣ όπου οι μνήμες από το παρελθόν έρχονται αντιμέτωπες με το φλύαρο παρόν που ζούμε, και το ανυπόμονο μέλλον που το προσμένουμε σαν κάτι που θα φέρει την αλλαγή.

"Κι όμως είμαι ακόμα εδώ κι αυτό το καλοκαίρι..." τραγουδάει ο Παύλος στο καλοκαιρινό ΛΥΩΜΕΝΟ ΠΑΓΩΤΟ, το απόλυτο χιπ για τις ηλιόλουστες μέρες που όμως αφήνει την έντονη γλυκιά του γεύση σαν ένα εφόδιο για τις δύσκολες μέρες του χειμώνα και όχι μόνο "κολλάει στο χέρι" αλλά και στην καρδιά μας.

ΤΑ ΕΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ αποτελούν:

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ - κιθάρα, τραγούδι

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΑΜΠΡΑΖΗΣ - μπάσο, φωνητικά

ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΥΝΤΑΡΟΥΛΗΣ - συνθεσάιζερς

ΠΑΝΟΣ ΤΟΛΙΟΣ - ντραμς

ΔΕΥΤΕΡΑ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ

ΤΙΜΑ

ΤΟΝ

ΜΑΝΟ ΧΑΤΖΗΔΑΚΙ

"Μουσικό Σύνολο Μάνος Χατζιδάκις"

Το "Μουσικό Σύνολο" αποτελούν:
(Συνεργάτες του συνθέτη)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΙΝΟΣ	(κλαρίνο)
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΑΝΘΗΣ	(τρομπέτα)
ΙΡΙΝΑ ΚΑΡΠΟΥΧΙΝΑ	(πιάνο)
ΣΤΕΛΛΑ ΚΥΠΡΑΙΟΥ	(κιθάρα)
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΡΑΣΚΟΣ	(βιολί)
VAGEL NINA	(τσέλλο)
ΑΝΔΡΕΑΣ ΡΟΔΟΥΣΑΚΗΣ	(μπάσο)
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΝΔΥΝΗΣ	(βιόλα)
ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΙΑΚΟΓΙΩΡΓΗΣ	(κρουστά)
ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΖΙΑΝΗΣ	(φαγγότα)

Διεύθυνση Ορχήστρας: Μίλτος Λογιάδης

Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Νίκος Κυπουργός

Την γενική εποπτεία έχει ο Γιώργος Χατζιδάκις-Θεοφανόπουλος

"Μ' ένα τραγούδι άρχισε ο κόσμος
και μ' ένα τραγούδι θα τελειώσει".

Πιστεύω
στα τραγούδια
με ποιητικές ιδέες.
Τα τραγούδια εκείνα
που προορίζονται
να μας αποκαλύψουν.

Πιστεύω ακόμη πως η τέχνη
του τραγουδιού αποτελεί κοινωνικό
λειτούργημα, γιατί το τραγούδι μας ενώνει
κάτω και μέσα από ένα κοινό μύθο. Κι όπως
στον χορό, ενώνουμε τα χέρια μεταξύ μας για
να ακολουθήσουμε ίδιες ρυθμικές κινήσεις, έτσι
και στο τραγούδι, ενώνουμε τις ψυχές μας για
ν' ακολουθήσουμε μαζί, τις ίδιες εσωτερικές
δονήσεις. Κι όσο για τον κοινό μύθο που δεν
υπάρχει στις μέρες μας, τον σχηματίζουμε
καινούριο κι απ' την αρχή κάθε φορά. Κάθε
φορά που νοιώθουμε βαθειά την ανάγκη να
τραγουδήσουμε.

Μάνος Χατζιδάκις

Η Μαρία Φαραντούρη ερμηνεύει τα τραγούδια του "καπετάν Μιχάλη".

Η Σαββίνα Γιαννάτου ερμηνεύει τραγούδια από τον κύκλο "Οι μύθοι μιας γυναίκας".

Ο Ανδρέας Καρχιώτης ερμηνεύει "Τα τραγούδια της αμαρτίας". Στη φωτογραφία με το Νίκο Κυπουργό.

Ο Ηλίας Λιάγκος ερμηνεύει τραγούδια από τον "Κύκλο με την κιμωλία".

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΣ

*"Γιώργος Σταυριανός
15 χρόνια τραγούδι"*

Συνθέτης με εξαιρετικά επιλεγμένη παρουσία στη δισκογραφία, με ιδιαίτερο χαρακτηριστικό την αγάπη του στα ορχηστρικά κομμάτια τα οποία πλησιάζουν σε αριθμό τα τραγούδια που έχει συνθέσει.

Ο Γιώργος Σταυριανός πραγματοποιεί απόψε στο Φεστιβάλ Βύρωνα, Θέατρο Μελίνα Μερκούρη την πρώτη του συναυλία μετά από αρκετά χρόνια, γιορτάζοντας την 15χρονη παρουσία του στην Ελληνική μουσική και το τραγούδι.

Μελωδίες εμπνευσμένες, περίτεχνα δομημένες κι ένας διακριτικός αισθησιασμός, διακρίνουν τη μουσική και τα τραγούδια του Γιώργου Σταυριανού.

Μαζί του σ' αυτή τη μοναδική, φετεινή του συναυλία στην Αθήνα, οι τραγουδιστές:
Χρήστος Τσιαμούλης, Κώστας Μάντζιος, Αρετή Μπέλλου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Γιώργος Σταυριανός γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης. Μόλις τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές, αναχώρησε για το Νανσύ της Γαλλίας, όπου επί σειρά ετών έκανε φιλολογικές σπουδές. Είναι κάτοχος των πτυχίων της Γαλλικής Φιλολογίας, Ελληνικής Φιλολογίας (Πανεπιστήμιο Αθηνών), MASTER πάνω στη σύγχρονη Φιλοσοφία.

Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου αναγορεύθηκε στο Νανσύ της Γαλλίας τον Οκτώβριο του 1991. Η διδακτορική του διατριβή υπό την διεύθυνση του καθηγητή του Πανεπιστημίου του Νανσύ Γκυ Μπορελί, είχε θέμα: "Αλμπέρ Καμύ, από την τραγική ανάλυση στην αισθητική απαίτηση" και αποτελούσε μια σε βάθος μελέτη του Αλμπέρ Καμύ, με αναφορές στον Ξένο και στην αρχαία Ελληνική τραγωδία.

Με την μουσική ασχολείται από το 1980.

Η δισκογραφία του είναι η εξής:

1982: "Ερημη πόλη"

1986: "Δέκα παιδικοί καϋμοί"

1986: "Οι φόβοι του μεσημεριού"

1990: "Άνεμος είναι" από την εταιρεία ΣΕΙΡΙΟΣ (υπό την διεύθυνση του Μάνου Χατζιδάκι)

1993: "Καθαρός Ουρανός" από την F.M. Records.

Από την ίδια εταιρεία κυκλοφόρησαν επίσης:

1995: "Στην πολιορκία πέφτει πάντα η Τροία", όπου παρουσίασε ένα νέο σπουδαίο ερμηνευτή τον Κώστα Μάντζιο.

1996: "SECRETS" Η δουλειά του αυτή είναι η πρώτη αμιγώς ορχηστρική και η πρώτη επίσης η οποία πραγματοποιείται με ηλεκτρονικές ενορχηστρώσεις. Κυκλοφόρησε μόνο σε ψηφιακό δίσκο.

Σπουδαίοι ερμηνευτές όπως οι: Μαρία Δημητριάδη, Ελένη Βιτάλη, Δυνάμεις του Αιγαίου, Κώστας Θωμαΐδης, Ανδρέας Μικρούτσικος, Πένυ Ξενάκη, Κώστας Γανωτής, Ισιδώρα Σιδέρη, Κώστας Μάντζιος, αποδίδουν κατά καιρούς τα τραγούδια του.

Στο ενεργητικό του έχει δεκάδες συναυλίες και διαλέξεις τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Επίσης ένα θεατρικό έργο γραμμένο απευθείας στην Γαλλική γλώσσα και δεκάδες ποιήματα- ανέκδοτα στην Ελληνική.

Το πρώτο του μυθιστόρημα, έτοιμο εδώ και καιρό, εκδόθηκε την Άνοιξη '96 με τίτλο "Μητροπόλεις".

Την μουσική την βλέπει σαν συμπλήρωμα της ποιητικής του αναζήτησης και την ποίηση σαν απαίτηση των μουσικών του ανησυχιών.

Το πέταγμά του ανάμεσα στη μουσική και τον ποιητικό λόγο είτε στο συνδυασμό των δύο, δεν είναι αγώνας δρόμου αλλά τρόπος εξεύρεσης μιας λεπτής ισορροπίας σε επίπεδο αισθητικής αναζήτησης.

Τα μουσικά του έργα είναι κατ' εξοχήν λυρικά, αλλά και με στοιχεία λαϊκά, δημοτικά και κλασικά, ενώ ο ποιητικός τους λόγος είναι λιγότερο μαρτυρία μιας εποχής και περισσότερο στοχασμός και όραμα.

ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

GORAN BREGOVIC

και οι

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΕΣ ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ ΤΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

UNDERGROUND LE TEMPS DES GITANS

Συμμετέχουν:

Goran Bregovic

4 Βουλγάρες τραγουδίστριες

3 Τρομπέτες

3 Τρομπόνια

1 Σαξόφωνα

1 Τούμπα

1 Κρουστά

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Γκόραν Μπρέγκοβιτς γεννήθηκε το 1950 στο Σαράγεβο από Σέρβα μητέρα και πατέρα Κροάτη. Έπειτα από μερικά χρόνια σπουδών στο Ωδείο όπου έμαθε βιολί (χωρίς να του αρέσει ιδιαίτερα), δημιουργεί το πρώτο του συγκρότημα σε ηλικία 16 χρονών και γίνεται μέλος των καλλιτεχνικών κύκλων της βοσνιακής πρωτεύουσας. Εκεί στα μέσα της δεκαετίας του '70, γνωρίζει τον Εμίρ Κουστουρίτσα ερασιτέχνη σκηνοθέτη αλλά και μπασίστα σε ένα πανκ γκρουπ.

Μοιράστηκαν τις πρώτες νεανικές τρέλες και ανησυχίες και κυρίως τη μεγάλη αγάπη για τη ροκ. "Εκείνα τα χρόνια η ροκ έπαιζε σημαντικό ρόλο στη ζωή μας. Μόνο έτσι μπορούσαμε να κάνουμε τη φωνή μας να ακουστεί και να εκφράζουμε δημόσια τη δυσαρέσκειά μας, δίχως να φοβόμαστε ότι θα μας κλείσουν φυλακή..."

Μετά την περίοδο της διαμαρτυρίας, ήρθε η ώρα να επιστρέψουν στα "θρανιά". Ο Εμίρ έφυγε για την Τσεχοσλοβακία όπου φοίτησε στη φημισμένη Ακαδημία Κινηματογράφου της Πράγας. Ο Γκόραν άρχισε να σπουδάζει Φιλοσοφία και Κοινωνιολογία που πιθανότατα θα τον οδηγούσαν στην εκπαίδευση, εάν η τεράστια επιτυχία του πρώτου του δίσκου δεν του άλλαζε πορεία.

Όλη η δεκαετία του '70 ήταν η χρυσή εποχή του. Αναδείχτηκε σε ίνδαλμα της Γιουγκοσλαβικής νεολαίας. Οι εμφανίσεις του μαζί με το συγκρότημα του "White Button" ξεσάκωσαν το κοινό και προκαλούσαν λιποθυμίες στα νεαρά κορίτσια, ενώ οι ουρές για αυτόγραφα δεν είχαν τέλος. Ο ρόλος του σταρ, ένας ρόλος απαιτητικός και "παρεξηγημένος" τελικά τον κούρασε.

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 επιχειρεί στροφή και συνθέτει τη μουσική του "Καιρός των Τσιγγάνων", ενώ παράλληλα πραγματοποιεί το παιδικό του όνειρο: Να ζήσει σε ένα μικρό σπίτι στα παράλια της Αδριατικής. Ο πόλεμος όμως γκρέμισε αυτό και πολλά άλλα όνειρά του. Παρότι θεωρεί ότι η τέχνη είναι τώρα περιττή στην πατρίδα του, γεγονός που τον αναγκάζει να ζει άλλοτε στο Παρίσι, άλλοτε στην Πράγα και άλλοτε στο Βελιγράδι, ο γνωστός μουσικοσυνθέτης εξακολουθεί να καταφεύγει στην κινητήριου δύναμη της δημιουργίας.

Κάνει μέσω της μουσικής, την προσωπική του πρόταση ενάντια στα δεινά του πολέμου και μοιράζει με τις νότες του, χαμόγελα αισιοδοξίας. Ο Γκόραν Μπρέγκοβιτς και ο Εμίρ Κουστουρίτσα εξακολουθούν να συνεργάζονται αρμονικά και στην πθελημένη εξορία τους.

Άνθρωποι από το ίδιο περιβάλλον, την ίδια γενιά, με τις ίδιες εμπειρίες, συνθέτουν ένα δίδυμο με απόλυτη ταύτιση. Οι δεσμοί που τους ενώνουν δεν είναι καθόλου περαστικοί. Εκτός από την επαγγελματική τους συνεργασία, υπάρχει και μια αληθινή ιστορία φιλίας. Όπως ο Νίνο Ρότα με τον Φελλίνι, ο Μάικλ Νάιμαν με τον Πίτερ Γκρίναγουεϊ.

Αυτό αποδεικνύεται τόσο από το "Ο Καιρός των Τσιγγάνων", το "Arizona Dream", όσο και με την τελευταία τους συνεργασία στο "Underground" που πήρε την κορυφαία βράβευση στο φετινό Φεστιβάλ των Καννών.

Όμως και ο σκηνοθέτης Πατρίς Σερό εμπιστεύτηκε στον Μπρέγκοβιτς τη μουσική της ταινίας "Βασίλισσα Μαργκό", που περιλαμβάνει μεγαλειώδεις συνθέσεις. Πάντα ανατρεπτικός, εισβάλλει με ένα θαυμάσιο ροκ κομμάτι στη σκηνή της Νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου.

Εκτός από κινηματογραφική μουσική, ο καλλιτέχνης παράλληλα συνθέτει μουσική για συναυλιακά έργα, όπως το "Κουαρτέτο για έγχορδα" για το Balanescu Quartet του Λονδίνου. Στενοί είναι και οι δεσμοί του με την χώρα μας και την ελληνική μουσική την οποία αγαπά και παρακολουθεί συνεχώς. Άλλωστε είναι γνωστό, η Άλκηστις Πρωτοψάλτη έχει ερμηνεύσει με επιτυχία έργα του σε στίχους Λίνας Νικολακοπούλου - όλοι θυμούνται το "Βενζινάδικο" - ενώ αυτό τον καιρό ετοιμάζεται η δισκογραφική συνεργασία του με τον Γιώργο Νταλάρα.

Οι συνθέσεις του Γκόραν Μπρέγκοβιτς πχούν οικίες ακόμα και στο πρώτο άκουσμα. Μέσα από τα τραγούδια του αναδύονται γνώριμοι ήχοι, ζωντανές εικόνες. Είναι η μουσική των Βαλκανίων.

Μια πηχτική πανσπερμία, ένα συνοθύλευμα μουσικών παραδόσεων των διαφορετικών λαών που συγκατοικούν στο άκρο της Ευρώπης. Στα τραγούδια του συνυπάρχει το τοπικό και το διεθνές, το λαϊκό αλλά και η πλεκτρική ένταση του ροκ ή ο αυτοσχεδιασμός της τζαζ. Δικός μας αλλά και κοσμοπολίτης, ανατέλλων αστέρας της νέας ποιοτικής βαλκανικής δημιουργίας, ο Μπρέγκοβιτς μοιάζει να απαντά με ιδιαίτερη άνεση στο ερώτημα για το μέλλον της μουσικής στη Γηραιά Ήπειρο. Και καθώς τα φώτα της εξέδρας σβήνουν, προειδοποιώντας για την έναρξη της συναυλίας, αφουγκραζόμαστε την ψυχή των Βαλκανίων.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ GORAN BREGOVIC

- * LE TEMPS DES GITANS "Ο Καιρός των Τσιγγάνων"
- * ARIZONA DREAM
- * LA REINE MARGOT "Βασίλισσα Μαργκό"
- * UNDERGROUND

ΑΡΜΕΝΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΜΟΥΣΙΚΗ - ΤΡΑΓΟΥΔΙ - ΧΟΡΟΣ - ΠΟΙΗΣΗ

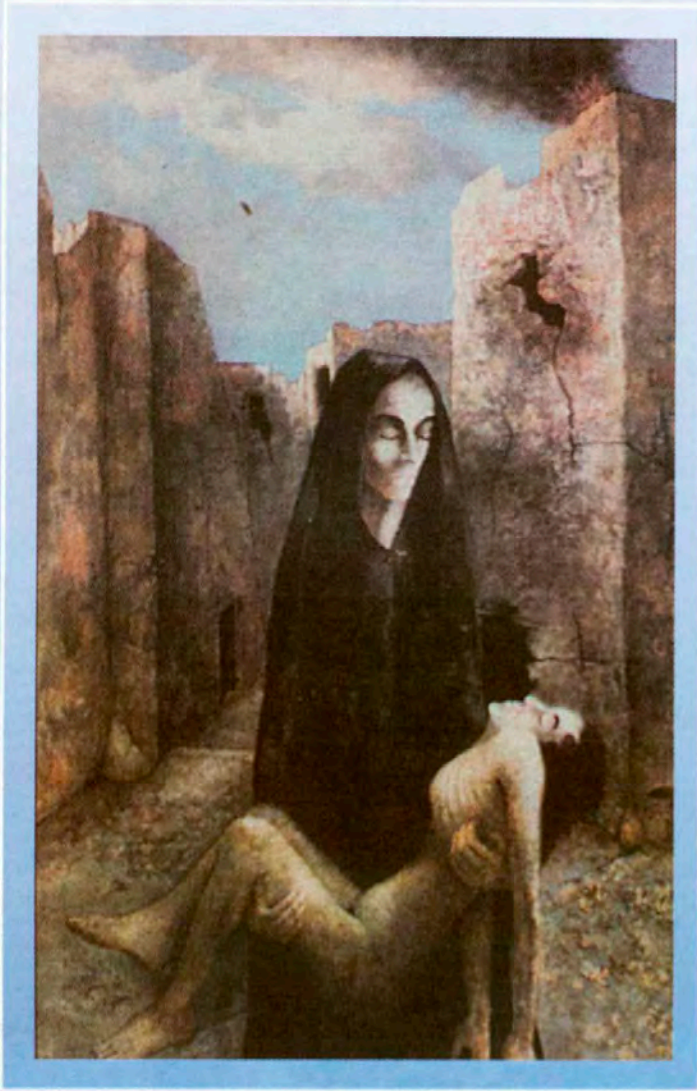

Την αποψινή εκδήλωση διοργανώνουν:
ΔΗΜΟΣ ΒΥΡΩΝΑ
Πνευματικό Κέντρο

ΤΟ ΑΡΜΕΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΧΑΜΑΣΚΑΪΝ

Η ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΚΑΡΕΑ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ο πολιτισμός είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά κάθε έθνους και έθνη χωρίς γνώση του ιστορικού τους πολιτισμού είναι καταδικασμένα στην υπαρξιακή αμφισβήτηση. Ένας λαός που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη λήθη του πολιτισμού του, είναι ο Αρμενικός. Οι συνεχείς προσπάθειες καταδυνάστευσής του, θα μπορούσαν να του προσφέρουν αυτή τη δικαιολογία. Όμως αυτός ο λαός και κάτω από τις χειρότερες συνθήκες, δημιουργεί.

Δημιουργεί δική του γλώσσα, λογοτεχνία, αρχιτεκτονική, μουσική, χορό. Και δημιουργεί παντού και στα πάτρια εδάφη και στη διασπορά.

Ο πολιτισμός της Αρμενίας ξεκινάει μαζί με την ιστορία του Αρμενικού λαού.

Πρώτα σημάδια τέχνης έχουμε στις σπάνιες βραχογραφίες του Ουκτασάρ την 1η χιλιετία π.χ. Τον 4ο αιώνα π.Χ. σύμφωνα με ελληνικά και ρωμαϊκά στοιχεία, η Αρμενία κατέχει μια σημαντική θέση ανάμεσα στις πολιτιστικά προοδευμένες χώρες, η ποίηση, το θέατρο και η μουσική γνωρίζουν μια πρωτοφανή άνθιση. Το 301 η Αρμενία γίνεται το πρώτο κράτος που ασπάζεται επίσημα, το Χριστιανισμό. Έτσι, τα παγανιστικά στοιχεία παρακωλύουν τη θέση τους στα θρησκευτικά και για μια μακρά περίοδο μοναχοί είναι αυτοί που εξελίσσουν τον πολιτισμό.

Τον 11ο αι. έχουμε τους πρώτους τροβαδούρους που τραγουδούν περιπλανώμενοι στη δημοτική γλώσσα συνεχιστές των πρώτων "βάρδων" του 4ου αιώνα π.Χ. Κουσάν. Παράλληλη είναι και η ανάπτυξη της αρχιτεκτονικής όπου αρχιτέκτονες και τεχνίτες κάνουν επίδειξη των ικανοτήτων τους με την εκπληκτική λάξευση της αρμενικής πέτρας. Ας σημειωθεί ότι οι σταυροειδείς ναοί που τόσο μεγάλη διάδοση γνωρίζουν στην Βυζαντινή αρχιτεκτονική έχουν αρμενική καταγωγή. Μοναδικές σε τέχνη είναι οι επιτύμβιες λαξευτές πλάκες (χασακάρ).

Η φιλολογική άνοξη στην Αρμενία ήρθε τον 18ο αιώνα και μαζί έφερε και την εθνική ανάταση. Τον 19ο αιώνα στα γράμματα επισημοποιείται η δημοτική γλώσσα, δημιουργείται το επαγγελματικό θέατρο, οι εικαστικές τέχνες χαράζουν μια πρωτότυπη πορεία, κυρίως εθνικού χαρακτήρα. Ιδρύεται Εθνική σχολή μουσικής, δημιουργείται όπερα, μουσική δωματίου. Εμφανίζονται πολλοί δημιουργοί κλασικής μουσικής με κορυφαίο το Κοριντάς.

Η γενοκτονία του Αρμενικού λαού το 1915 παρά τον μεγάλο αριθμό των σφαγιασθέντων και του διωγμού από τα πάτρια εδάφη δεν ανέκαμψε την πορεία του Αρμενικού έθνους. Είτε στη διασπορά είτε στην Σοβιετική Δημοκρατία της Αρμενίας, η πορεία τους είναι ανοδική.

Οι Αρμένιοι συμμετέχουν στην πολιτιστική ζωή του έθνους τους και στη ζωή των χωρών όπου είναι εγκατεστημένοι. Σήμερα, στην Αρμενία υπάρχει Εθνική Λυρική Σκηνή, κρατική όπερα, μπαλέτο, φιλαρμονική ορχήστρα που έχει φιλοξενηθεί από το Μέγαρο Μουσικής, το κουαρτέτο κομιντάς, θεατρικά σχήματα, χορευτικά συγκροτήματα που έχουν εμφανιστεί στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Υπάρχουν επίσης δεκάδες δημιουργοί και ομάδες που συνεχίζουν και διαδίδουν την πολιτιστική τους κληρονομιά.

ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΝΑΪΡΙ

Το χορευτικό συγκρότημα "Ναΐρι" ανήκει στο αρμενικό πολιτιστικό και εκπαιδευτικό σωματείο "Χαμασκαϊν". Είναι ένα από τα πρώτα τμήματα που ίδρυσαν οι Αρμένιοι που εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα. Σήμερα αριθμεί 30 μέλη και τα δύο τελευταία χρόνια τις τοιογραφίες και τη χοροδιδασκαλία έχει αναλάβει ο διευθυντής του τμήματος κλασικών και παραδοσιακών χορών της Όπερας του Εριβάν ειδικά μετακλιθείς από τη Δημοκρατία της Αρμενίας κ. Οβαννές Χατσικιάν.

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ SASOUN

Το συγκρότημα Sasoun δημιουργήθηκε από μουσικούς, μέλη της αρμενικής παροικίας με σκοπό να ακουστεί η αρμενική παραδοσιακή μουσική με πιο σύγχρονο ήχο. Εμφανίζεται σε μουσικές βραδιές και πλαισιώνει τις εκδηλώσεις της παροικίας.

Το Sasoun αποτελείται από:

ΟΒΑΝΕΣ ΣΑΜΟΥΕΛΙΑΝ, φωνή - κιθάρα - φλάουτο

ΧΑΡΟΥΤΙΟΥΝ ΝΤΟΥΜΑΝΙΑΝ, φωνή - μπάσο

ΑΓΚΟΠ ΜΠΑΡΣΑΜΙΑΝ, ντραμς

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΑΡΡΗΣ, κιθάρα - συνθεσάιζερ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ, φωνή

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΑΛΙΣ ΦΟΥΡΟΥΤΖΙΑΝ

Η Άλις Φουρουτζιάν σπούδασε 13 χρόνια χορό. Φοίτησε στην Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης και στο Ελληνικό Χορόδραμα της Ραλλούς Μάνου. Ασχολήθηκε πειραματικά με το τραγούδι παράλληλα με το χορό ώσπου μετά από κάποιες σπουδές στη φωνητική αποφάσισε να ασχοληθεί επαγγελματικά πια με αυτό. Από το 1986 εργάζεται ως τραγουδίστρια και έχει συνεργαστεί με πολλά γνωστά ονόματα του ελληνικού πενταγράμμου.

ΧΑΪΚ ΓΙΑΤΖΙΓΙΑΝ

Ο Haig Yazdžian είναι αυτοδίδακτος μουσικός που γεννήθηκε από Αρμένιους γονείς στη Συρία. Εδώ και 15 χρόνια ζει στην Ελλάδα. Η αξία του Αρμένιου Haig και η προσφορά του στη σύγχρονη μουσική σκηνή είναι μεγάλη, ως συνθέτης επιδιώκει με μεγάλη ευλάβεια την διαφύλαξη της μουσικής παράδοσης επεκτείνοντάς την όμως και σε νέους δημιουργικούς δρόμους. Ως δεξιότηχνης δε, διατηρεί την τέχνη του oud (ούτι) βασικό έγχορδο των παραδοσιακών ακουσμάτων και δεν είναι τυχαίες οι συνεργασίες του με τους: Νίκο Ξυδάκη, Χρήστο Νικολόπουλο, Θανάση Πολυκανδριώτη, Μιχάλη Νικολούδη, Πέτρο Ταμπούρη, Ορφέα Περίδη, τον Αιγύπτιο Omar Faruc Terbibek κ.ά. Έχει δώσει πολλές προσωπικές συναυλίες και τα δύο τελευταία χρόνια συγκρότησε το δικό του συγκρότημα. Εμφανίζονται σε επιλεγμένους μουσικούς χώρους και δίνουν συναυλίες όπως στο "Ρόδο", στο "Μύλο" της Θεσ/νίκης, στην Καβάλα κλπ.

Μαζί του παίζουν:

ΜΟΗΑΜΕΔ ΗΕΙΝΚΙΣΗ, κρουστά

ΥΑΗΑΝ ΓΑΛΣΤΙΑΝ, αρμενική ντουντούκα

ΑΛΕΚΟΣ ΒΑΣΙΛΑΤΟΣ, κοντραμπάσο

ΧΑΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ, νει-φλογέρες

ΠΑΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, κανονάκι

ΦΩΤΗΣ ΜΥΛΩΝΑΣ, πλίκτρα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΣ, κρουστά

Ο ηθοποιός ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ απαγγέλλει 2 ποιήματα Αρμενίων ποιητών για τον έρωτα και τον αγώνα.

ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

"ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ"

Τραγουδισμένος λόγος από τη
"ΝΕΑ ΠΟΝΤΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ"

του
ΛΑΖΟΥ ΤΕΡΖΑ

Την αποψινή εκδήλωση διοργανώνουν:

* ΔΗΜΟΣ ΒΥΡΩΝΑ
Πνευματικό Κέντρο

* ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΠΟΝΤΙΩΝ ΚΑΡΕΑ

— «Χάρε μ', για [έ] 'λα ἄς παλεύουμε στο χάλκινον τ' ἀλώνιν
ἄν ἔν και τὸ νικᾶς 'μ' ἐσύ, ἔπαρ' τὴν ψυ[χ]ὴν μ' και δέβα [και πήγαινε]
ἄν ἔν και τὸ νικίεσαι [αν νικηθείς], θὰ παίρω και τὸν μαῦρος σ' [θα πάρω και το
ἀλόγο σου το μαύρο]

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΛΑΖΟΣ ΤΕΡΖΑΣ

Κοστούμια:	ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΖΕΔΕ-ΤΣΙΟΥΜΠΡΗ
Σκηνικά:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
Μουσική:	ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΔΗΣ
Χορογραφίες:	ΝΙΚΟΣ ΖΟΥΡΝΑΤΣΙΔΗΣ
Λύρες του Πόντου:	ΑΝΕΣΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΣΑΒΙΔΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΤΙΔΗΣ
Νταούλι:	ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ & ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΦΡΑΙΜΙΔΗΣ
Βιολί:	ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΜΑΧΙΔΗΣ
Κλαρίνο-Γαβαλί:	ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Ούτι:	ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
Λαούτο:	ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ
Ηχογράφηση:	ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΚΟΣΜΑ (Δημητρακοπούλου 17 Χολαργός)
Ηχητικά:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΜΠΟΥΝΙΑΣ
Κατασκευή σκηνικών:	ΝΟΝΤΑΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής σκηνής:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ
Φωτισμοί:	ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΤΣΑΚΩΝΑΣ
Δημόσιες Σχέσεις:	ΧΑΡΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ

Πέρασαν ακριβώς δέκα (10) χρόνια από τότε που ανεβάσαμε την "ΕΙΡΗΝΗ" του Αριστοφάνη σε Ποντιακή διάλεκτο στις εκδηλώσεις "ΑΘΗΝΑ, πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης". Το εγχείρημά μας ξεπέρασε το αναμενόμενο και περπάτησε περήφανα στους "εύφορους" δρόμους που οδηγεί η παράδοση. Ο Ποντιακός λόγος έπεσε σπόρος στο έδαφος της Αττικής κωμωδίας που απέδωσε χυμώδεις καρπούς και αυτοί με τη σειρά τους αναπτύχθηκαν σε βλαστούς πνευματικής ευφορίας και που οδήγησαν τη Νέα Ποντιακή Σκηνή σε ένα δεύτερο τολμηρό και πιο σημαντικό εγχείρημα που ονομάζεται "ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ". Είναι ένα μουσικοδραματικό λαϊκό έργο, που σε αυτό δεσπόζει η μουσική "ΕΝ ΠΟΛΜΟΙΣ" και ο λόγος εν ολίγοις. Εδώ όταν λέμε λόγο εννοούμε τον ατραγουδίστο που αποτελεί τον συνδυαστικό κρίκο του τραγουδισμένου. Ο τραγουδισμένος λόγος στον "ΔΙΓΕΝΗ ΑΚΡΙΤΑ" δεν είναι ένα απλό τραγουδάκι που επαναλαμβάνεται στροφικώς. Κάθε ένα από αυτά είναι και ένα αυτοτελές μονόπρακτο θεατρικό δρώμενο που το χαρακτηρίζει η κλασική μορφολογική του αρχιτεκτονική, που είναι: "Ο πρόλογος - διάλογος - μονόλογος - επίλογος". Να σημειωθεί ότι η δημόδης ακριτική ποίηση του Πόντου είναι πρωτογενής. Όλα τα άλλα δημοτικά τραγούδια της πατρίδας μας, αλλά και το Λόγιον Έπος "ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ" άντλησαν τα θέματά τους από τα δημόδη ακριτικά του Πόντου (Κρουμβάχερ, Γκρεκουάρ, Ν. Πολίτης, Α. Τάμης - καθηγητής Πανεπιστημίου Μεμβούρνης, Π. Καλονάρος). Άλλωστε την συγκινητική του μαρτυρία καταθέτει στο ποίημά του "ΠΑΡΘΕΝ", πάρθηκε δηλαδή, ο μεγάλος μας Αλεξανδρινός ποιητής Κ. Καβάφης: "Όμως απ' τα άλλα πιο πολύ με άγγιξε το άσμα το Τραπεζούντιον, με την παράξενή του γλώσσα...". Η μουσική λοιπόν βασισμένη στους χυμώδεις μελωδικούς σχηματισμούς της παράδοσης του Πόντου, γιγαντώνεται με τους πολυποίκιλους επικολυρικούς ρυθμονοδικούς σχηματισμούς, δημιουργώντας διαστάσεις θριάμβου και μεγαλοπρέπειας, απaráμιλλης αισθητικής και χρωματοφθογγικών συναισθημάτων. Για πρώτη φορά χρησιμοποιείται η επιστήμη της μουσικής "αντίστιξης" στο χώρο της Ποντιακής μουσικής, και τα αποτελέσματά της είναι θριαμβευτικά. Επίσης και για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκαν πολλά παραδοσιακά όργανα, για την συγκρότηση παραδοσιακής ορχήστρας, όπως: 4 ποντιακές λύρες, βιολοντσέλο, βιολί, κλαρίνο, γαβάλ (καβάλι), λαούτο, ούτι, σίστρα, κρουστά. Με δυο λόγια: "Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ" στη δομή του είναι μια λαϊκή όπερα, πέρα για πέρα, γιατί στηρίζεται αποκλειστικά και στην παράδοση λόγου και μουσικής.

ΛΑΖΟΣ ΤΕΡΖΑΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ

ώρα 9.30 μ.μ.

ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΛΟΓΕΣ: η χρήση του παραλόγου για να εκφράσει συναισθήματα

Αυτόν τον τίτλο διάλεξαν τα ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ για να τιποφορήσουν, αλλά και να χαρακτηρίσουν την δεύτερη δισκογραφική τους δουλειά. Ο πρώτος δίσκος του συγκροτήματος: "Ο μάγος κοιτάζει την πόλη", γνώρισε μεγάλη απήχηση - για πρωτοεμφανιζόμενο συγκρότημα - και το καταξίωσε ως το κορυφαίο σχήμα της Αθηναϊκής ροκ σκηνής.

Οι πωλήσεις του δίσκου και οι live εμφανίσεις επισφράγισαν τη σχέση των ΥΠΟΓΕΙΩΝ ΡΕΥΜΑΤΩΝ με το κοινό τους.

Ο δεύτερος δίσκος τους - κυκλοφορεί ένα χρόνο ακριβώς μετά τον πρώτο - εκφράζει μια κατασταλαγμένη μουσική άποψη, είναι αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς και επεξεργασίας των έξι μελών του συγκροτήματος και αποτελεί μια ολοκληρωμένη μαθητεία.

Εδώ τα ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ διαμορφώνουν τον ήχο τους χωρίς προκαταλήψεις, αξιοποιούν την κλασική ροκ παράδοση, διαμορφώνοντας ένα σύγχρονο ηχητικό αποτέλεσμα χωρίς να απαρνιούνται, το αντίθετο μάλιστα, τις Ελληνικές μελωδικές γραμμές.

Κάθε ένα από τα τραγούδια του δίσκου (11 συνολικά), διαθέτει την δική του προσωπικότητα, διεκδικεί τον δικό του χαρακτήρα, συμβάλλοντας όμως στη δημιουργία του μουσικού στίγματος-του συγκροτήματος, το οποίο από τον πρώτο τους κιόλας δίσκο ήταν εμφανές.

Τα ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ είναι:

Γρηγόρης Κλιούμης : κιθάρα, τραγούδι

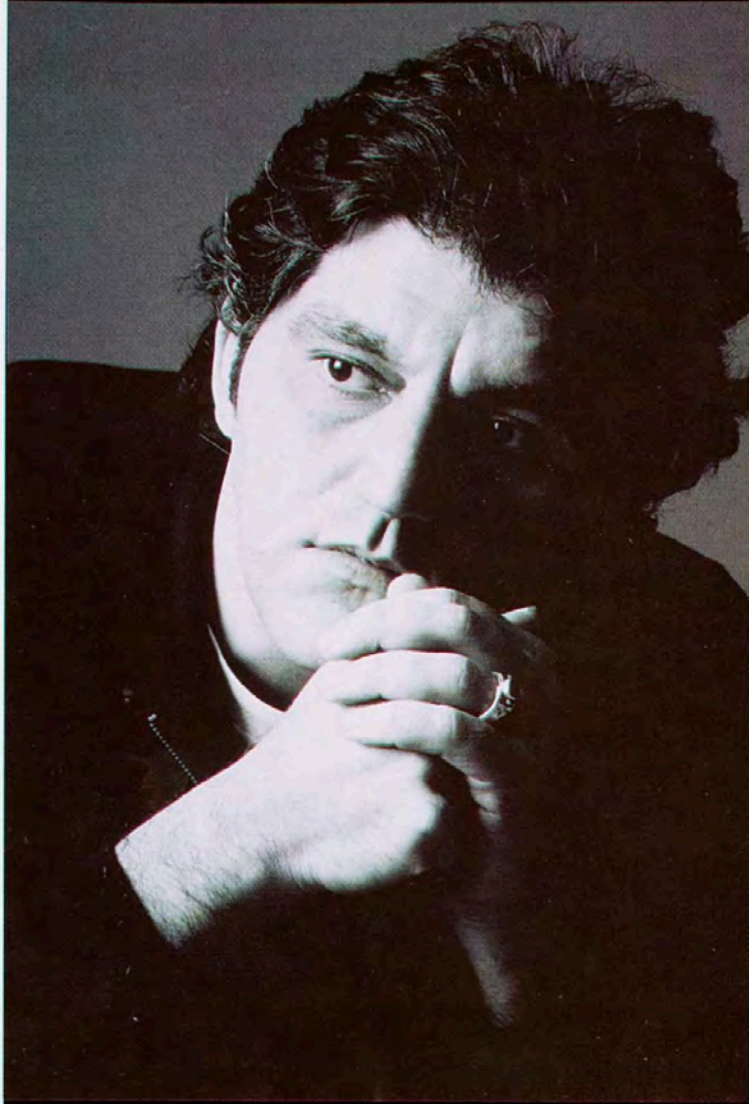
Γιάννης Κυριακός : μπάσο, τραγούδι

Κώστας Κοντοβάς : πλήκτρα

Δημήτρης Αργύρης : κιθάρα

Παναγιώτης Μεταλληνός : τύμπανα

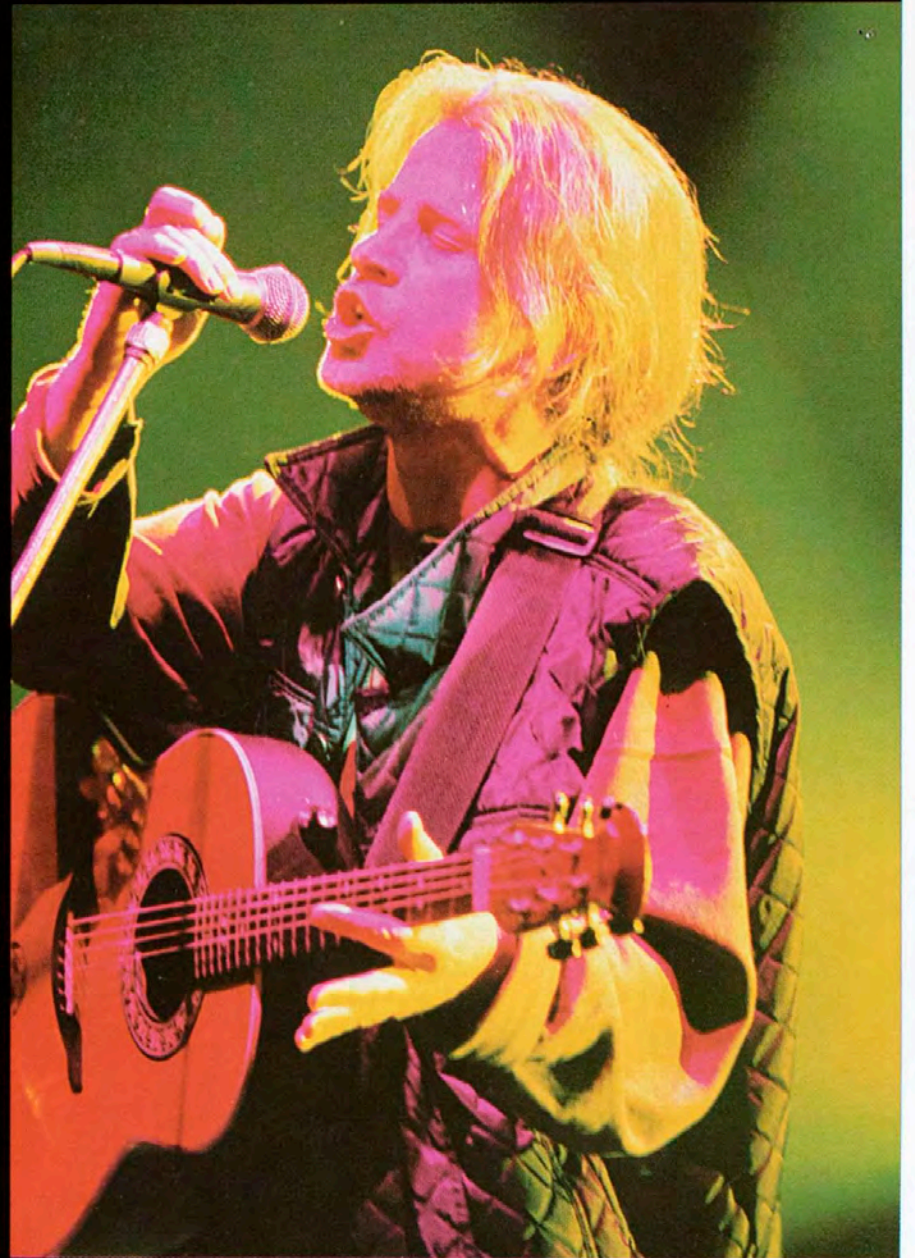
ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΝΙΚΟΣ ΖΙΩΓΑΛΑΣ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΦΑΜΕΛΛΟΣ

ΤΡΙΤΗ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΓΛΟΥ - ΖΙΩΓΑΛΑΣ - ΦΑΜΕΛΟΣ

Νίκος Πορτοκάλογου: "Άσωτος υιός"

Νίκος Ζιώγαλας: "Παλιοί λογαριασμοί"

Μανώλης Φάμελλος & Ποδηλάτες: "Στο πάρκο των σκύλων"

Τρεις κορυφαίοι τραγουδοποιοί που καλύπτουν το χώρο του σύγχρονου τραγουδιού ο καθένας με το δικό του μουσικό στίγμα, συναντιώνται σε μια μοναδική συναυλία απόψε στο Θέατρο Βράχων "Μελίνα Μερκούρη".

Ο **Νίκος Πορτοκάλογου** παρουσιάζει την τελευταία του δισκογραφική δουλειά "Άσωτος υιός" που περιέχει συνθέσεις του από την περίοδο των Φατμέ αλλά και από την προσωπική του καριέρα.

Το κριτήριο στην επιλογή των τραγουδιών του δίσκου δεν υπήρξε μόνο το πόσο γνωστά είναι τα τραγούδια, αλλά και το πόσο πιστά απεικονίζουν την εποχή της δημιουργίας τους και συνθέτουν την ενιαία πορεία του τραγουδοποιού.

Στο δίσκο τα τραγούδια ερμηνεύουν καλεσμένοι τραγουδιστές και τραγουδοποιοί αντανακλώντας τον τρόπο με τον οποίο ο Νίκος Πορτοκάλογου βλέπει σήμερα τις συνθέσεις του χθες.

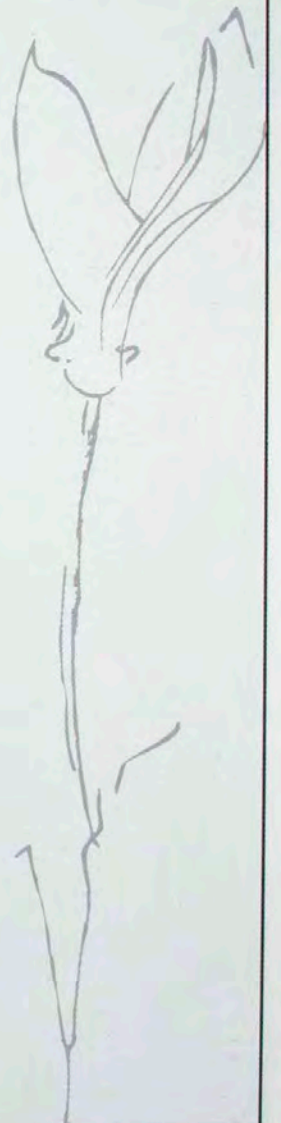
Ο **Νίκος Ζιώγαλας** συμμετέχει στη συναυλία με τραγούδια επιλεγμένα από τη δισκογραφία του που περιέχονται κυρίως στην τελευταία του δισκογραφική δουλειά "Παλιοί λογαριασμοί" που αποτελεί ένα "ξεκαθάρισμα λογαριασμών με το παρελθόν" αφού παλιά του τραγούδια παρουσιάζονται εδώ μ' ένα τρόπο συνεπής στις σημερινές του αντιλήψεις (για τα τραγούδια του).

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στον τελευταίο δίσκο του Νίκου Ζιώγαλα η αξιοποίηση στοιχείων της δημοτικής και λαϊκής παράδοσης και η ερμηνεία της Γλυκερίας στο τραγούδι "Πάρε με απόψε, πάρε με".

Ο **Μανώλης Φάμελλος** και οι **Ποδηλάτες** κατεβαίνουν από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα για να παρουσιάσουν τη νέα τους δισκογραφική δουλειά - τέσσερα χρόνια μετά την πρώτη - "Στο πάρκο των σκύλων".

Τα τραγούδια αυτά σηματοδοτούν τη στροφή του σχήματος σ' έναν ήχο αισθητά πλουσιότερο σε ελληνικά παραδοσιακά στοιχεία.

Ο νέος δίσκος του Μανώλη Φάμελλου έχει συγκεντρώσει τα πλέον ευμενή σχόλια και απόψε θα δοθεί η δυνατότητα σ' αυτόν και το σχήμα, να παρουσιάσει τα τραγούδια του με τον γνώριμο live τρόπο τους.

ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΣΩΚΡΑΤΗ ΜΑΛΑΜΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Σωκράτης Μάλαμας κατάγεται από τη Χαλκιδική και ζει στη Θεσσαλονίκη.

Δεκαεπτά χρονών παίρνει μαθήματα κιθάρας στο Μακεδονικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και μόλις τελειώνει το Λύκειο φεύγει στη Γερμανία, όπου παρακολουθεί μαθήματα μουσικής στο Ωδείο της Στουτγάρδης.

Επιστρέφει μετά από δύομισυ χρόνια και συνεχίζει τα μαθήματα - αφού έχει απολυθεί από το στρατό - στο Εθνικό Ωδείο της Αθήνας με δάσκαλο τον Βαγγέλη Ασημακόπουλο στην αρχή και αργότερα το Νότη Μαυρουδή.

Δούλεψε σε μπουάτ και μέχρι το 1991 ήταν ο κιθαρίστας στην ορχήστρα του Νίκου Παπάζογλου.

Ο πρώτος του δίσκος κυκλοφόρησε το 1989 και ήταν οι "ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ". Ο επόμενος το 1991, τα "ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ". Με τις δύο αυτές δουλειές δημιούργησε ένα έντονο προσωπικό ύφος γράφοντας και ερμηνεύοντας ο ίδιος τα τραγούδια του. Ο επόμενος δίσκος του "ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ" με τη συμμετοχή της Μελίνας Κανά, τον έφερε πιο κοντά σ' ένα μεγαλύτερο κοινό καλλιεργώντας ένα διαφορετικό χόχρωμα που προσεγγίζει τα ακούσματα της Ανατολής και μια προσωπική άποψη για το λαϊκό τραγούδι σήμερα.

Το 1993 κυκλοφορεί ο "ΚΥΚΛΟΣ", τα τραγούδια είναι συνθέσεις δικές του και τα ερμηνεύει ο ίδιος. Στο "Τσιγάρο ατέλειωτο" τους στίχους έχει γράψει ο Γιώργος Αθανασόπουλος. Στον "ΚΥΚΛΟ" είναι κυρίαρχο το λαϊκό ύφος των τραγουδιών πάντα με το χόχρωμα του τραγουδοποιού.

Στις αρχές του 1996 κυκλοφορεί ο νέος δίσκος του Σωκράτη Μάλαμα που έχει ως τίτλο το όνομά του.

Οι στίχοι των τραγουδιών είναι του ίδιου εκτός από τα τραγούδια "Είναι σκοτάδι" και "Μισή πίστη" που έγραψαν τους στίχους ο Γιώργος Αθανασόπουλος και ο Οδυσσέας Ιωάννου αντιστοίχως.

Τα έντεκα τραγούδια ερμηνεύει ο ίδιος ο δημιουργός και το "Ανάβω μια φωτιά" η Μελίνα Κανά.

Ενορχήστρωση έκανε ο Σωκράτης Μάλαμας με την βοήθεια των φίλων μουσικών.

ΠΕΜΠΤΗ 11 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΚΥΚΛΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΧΑΪΝΗΔΕΣ

"Το απέραντο γαλάζιο ενώνει"

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

"Χαϊνήδες" (1990)
"Κόσμος και όνειρο είναι ένα" (1992)
"Με κόντρα τον καιρό" (1994)

Το συγκρότημα "Χαϊνήδες" ξεκίνησε δειλά-δειλά το Μάρτη του '90 με μία παρουσίαση στη "Λέσχη" Ηρακλείου σαν τριμελές σχήμα. Το σχήμα γρήγορα γίνεται επταμελές και διαγράφει μια πορεία με συναυλίες στην Κρήτη και μία στην Αθήνα - μέχρι το Γενάρη του '91 οπότε και διαλύεται. Από αυτό το σχήμα οι Αποστολάκης Δημήτρης και Ζαχαριουδάκης Δημήτρης που συμμετείχαν και στο πρώτο τριμελές, ο Λαοδίκης Γιώργος, η Σπυριδάκη Κάλια και ο Μιχάλης Σταυρακάκης - ο οποίος εντάχθηκε το 1992 στο συγκρότημα - αποτελούν τους "Χαϊνήδες" με τη σημερινή τους μορφή. "Κατευθυντήριο γραμμή του συγκροτήματος" όπως λένε οι ίδιοι είναι ο σεβασμός της μουσικής παράδοσης στο πνεύμα και όπου είναι εφικτό στο γράμμα. Βασικός τους άξονας, είναι η αντιμετώπιση της μουσικής παράδοσης σαν ζωντανό και γόνιμο στοιχείο και όχι σαν μουσειακό έκθεμα.

Αποστολάκης Δημήτρης: Γεννήθηκε στην Πολυθέα Ηρακλείου το 1967, έχει πάρει πτυχίο και MASTER Φυσικής από το Πανεπιστήμιο Κρήτης και τώρα εκπονεί τη διδακτορική του διατριβή. Είναι αυτοδίδακτος.

Ζαχαριουδάκης Δημήτρης: Γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1966, έχει πάρει πτυχίο και MASTER Φυσικής από το Πανεπιστήμιο Κρήτης και τώρα εκπονεί τη διδακτορική του διατριβή. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα κιθάρας στη σχολή του Ν. Φρουδάκη στο Ηράκλειο.

Λαοδίκης Γιώργος: Γεννήθηκε το 1960 στη Λατάκεια. Είναι αυτοδίδακτος. Τώρα ασχολείται επαγγελματικά με τη μουσική.

Σπυριδάκη Κάλια: Γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1963. Έκανε μουσικές σπουδές με το Ν. Φρουδάκη και στη συνέχεια στην Αθήνα με τον Αλ. Αινιάν και τον Ανδρέα Παλαιολόγο. Επίσης φοίτησε στη σχολή Ματέυ και στο Ωδείο Αθηνών. Από το 1984 διδάσκει στο ωδείο Ηρακλείου κλασική κιθάρα, φλογέρα και σύστημα ορφ, ενώ ταυτόχρονα συνεχίζει τις σπουδές της με τον Β. Μπουντούνη.

Μιχάλης Σταυρακάκης: Ασχολείται από μικρός με τη μουσική παίζοντας διάφορα όργανα τόσο σε πανηγύρια στην Κρήτη όσο και σε συναυλίες σ' όλη την Ελλάδα. Συνεργάστηκε με τους Ψαρογιάννη, Ξυλούρη, Κώστα Μουντάκη, Σταυρακάκηδες κ.ά. και υπήρξε με το Ross Dally ιδρυτικό μέλος του συγκροτήματος "Λαβύρινθος".

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Ξεκίνησαν την παρέα τους στα μέσα της δεκαετίας του '80 στην Κω. Ο **Μάνθος** και ο **Νίκος Αρμιλιάς** (μαρμαράδες) με το μπουζούκι και την κιθάρα, η **Ελένη Κολετζάκη** (δημόσιος υπάλληλος) με το τραγούδι της και το μπαγλαμά, ο **Χρήστος Γαμβρέλλης** (ο δάσκαλος) με το ακορντεόν και ο **Λεωνίδας Κουλίτσας** (δημόσιος υπάλληλος) με την κιθάρα του. Ακόμα και σήμερα μετά από τόσα χρόνια, αυτοσυστήνονται σαν παρέα και σαν συνεχείς "εραστές της τέχνης" οι οποίοι τραγουδούν με το ίδιο αμείωτο κέφι τα τραγούδια τους και προσπαθούν το κοινό τους να περνάει το ίδιο καλά, όσο και οι ίδιοι. Ζουν, εργάζονται και δημιουργούν στην Κω και πιστεύουν ότι η "ζωή θέλει μεράκι και μια μικρή αμφισβήτηση της καθημερινότητας της επόμενης μέρας".

Κάποιο Αύγουστο γνωρίστηκαν στην Κω με τον Νίκο Παπάζογλου. Τους άκουσε και έγινε ο καταλύτης για τη μουσική τους πορεία. Ξεκίνησε μια μακρόχρονη, δημιουργική φιλία, με ηχογραφήσεις στο υπόγειο της Ιεράς Μητρόπολης της Κω, που καταλήγουν σε δύο δισκογραφικές επιτυχίες, με παραγωγή και ηχολόγητη τον Ν. Παπάζογλου. Τον ομώνυμο δίσκο "Μικρές Περιπλανήσεις" και την "Άγωνα Γραμμή". Ήδη είναι έτοιμος και ο τρίτος τους δίσκος, τραγούδια από τον οποίο θα ακουστούν, ανάμεσα στα άλλα, στις φετινές καλοκαιρινές τους εμφανίσεις, για να μας μεταφέρουν την φρεσκάδα του Αιγαίου, να μας θυμίσουν τους ανοικτούς ορίζοντες, την ευτυχία να βρίσκεσαι με τους φίλους σου και μ' ένα ποτήρι κρασί να ταξιδεύεις στο όνειρο, από το Κάιρο και τη Σαλονίκη έως το Γιβραλτάρ και τον Πειραιά, με καπετάνιο τις "Μικρές Περιπλανήσεις".

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

"ΟΡΝΙΘΕΣ"

Αριστοφάνη

Μετάφραση: ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΕΡΗΣ
Σκηνοθεσία: ΝΙΚΟΣ ΑΡΜΑΟΣ
Σκηνικά - Κοστούμια: ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Μουσική: ΠΛΑΤΩΝ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗΣ
Χορογραφίες: ΜΑΡΙΑ ΓΚΟΥΤΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ: Διονύσης Βούλτσος
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ: Φούλης Μπουντούρογλου
ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΕΠΟΠΑ: Κώστας Δαμάκης
ΕΠΟΠΑΣ: Άγγελος Παπαδημητρίου
ΧΟΡΟΣ ΠΟΥΛΙΩΝ: Ηλέκτρα Γεννατά, Κατερίνα Γιαμαλή,
Κατερίνα Μανωλέα, Κατερίνα Παρίση,
Ελένη Σερμέα, Ανθή Τσαγκαλίδου,
Τάνια Χατζάρα
ΙΕΡΕΑΣ: Κώστας Δαμάκης
ΠΟΙΗΤΗΣ: Γιάννης Στόλλας
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ: Κώστας Δαμάκης
ΜΕΤΩΝΑΣ: Νίκος Γκέκας
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ: Θανάσης Βλαβιανός
ΙΡΙΣ: Κατερίνα Μανωλέα
ΚΗΡΥΚΑΣ: Περικλής Βασιλόπουλος
ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ: Γιάννης Στόλλας
ΚΙΝΗΣΙΑΣ: Νίκος Γκέκας
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ: Περικλής Βασιλόπουλος
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Θανάσης Βλαβιανός
ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ: Διονύσης Βούλτσος
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ: Περικλής Βασιλόπουλος
ΗΡΑΚΛΗΣ: Γιάννης Στόλλας

Η άρνηση της ανούσιας, βαριάς, συχνά αγχοτικής καθημερινότητας, μας στρέφει προς τους δρόμους του ονείρου. Κι όταν αρχίσουμε να βαδίζουμε σ' αυτούς άλλοτε ταξιδεύουμε σε μακρινούς ωκεανούς κι άλλοτε θεμελιώνουμε πολιτείες στα σύννεφα, οι οποίες θα μας οδηγήσουν κάποτε στις ουτοπικές οάσεις. Οι ανερχόμενοι σ' αυτές φαύλοι, οι επιτήδειοι επισκέπτες θα προσπαθήσουν να αλλάξουν το σκηνικό και να ροκανίσουν τα θεμέλια της νεοπαγούς μας πόλης. Τότε μια μεγάλη γιορτή, ένας γάμος μπορεί να σώσει τη νεοπολιτεία αφού όλοι, φίλοι κι εχθροί, πετούμενα κι άνθρωποι, γύρω από το τραπέζι της γιορτής θα ξαναβρούν τους ονειρικούς συνδαιτημένους τους κάτω από τους ήχους της μουσικής.

Κάτω από την Ακρόπολη των Αθηνών, μεταξύ των χρόνων 450-444, στο δήμο Κυδαθηναίων της Πανδιονίδος φυλής, ένας πολίτης ονόματι Φίλιππος γέννησε ένα γιό. Αριστοφάνης το όνομά του, κι έμελλε να γίνει "πρύτανις" της φυλής του κάποτε και της κωμωδίας παντοτινά. Μήπως, όμως, πιο αληθινό από τα ιστορικοβιογραφικά στοιχεία θα ήταν εάν λέγαμε ότι η γέννηση του Αριστοφάνη υπήρξε μια "μεταμόρφωση", μια δυαδική "εξανθρώπιση" των δύο αντιθέτων που κυοφόρησαν και μνημείωσαν το αρχαίο ελληνικό δράμα - του διονυσιακού και απολλώνειου πνεύματος; Μάλλον περί αυτού θα επρόκειτο, αφού η ποίηση του Αριστοφάνη δεν είναι παρά η κωμική όψη της τραγωδίας της εποχής του, πάνω στην οποία στηρίζεται η κωμωδία... της τραγωδίας κάθε εποχής, κάθε κοινωνίας. Νυν και αεί. Κάτω απ' τη μάσκα κάθε κωμωδίας του κρύβεται ένα δράμα. Κάτω απ' το γέλιο της το δάκρυ. Κάτω από τον καγχασμό της η μελαγχολία. Κάτω από τη λυτρωτική σάτιρά της η αλυτρωτική σύγκρουση. Κάτω από την υπαρκτή πραγματικότητα το όραμα - "ουτοπία" το αποκαλούν ορισμένοι - για μίαν άλλη "ιδανική πολιτεία" των ανθρώπων.

Ο Διόνυσος κι ο Απόλλωνας, λοιπόν, μαζί οδήγησαν την ποίηση του Αριστοφάνη στους "Όρνιθες". Η πίκρα της πραγματικότητας κι η γλύκα του οράματος. Ήταν στα 414, που ο Αριστοφάνης παρουσίασε στα Μεγάλα Διονύσια τους "Όρνιθες" (β' βραβείο). Ήταν η επόμενη χρονιά της - δραματικής έκβασης - Σικελικής εκστρατείας. Είχαν περάσει 17 χρόνια από την έναρξη του εμφύλιου Πελοποννησιακού Πολέμου και 16 από τον - τραγικού απολογισμού σε ανθρώπινες ζωές και στην πορεία του πολέμου - λοιμό που έπληξε την Αθηναϊκή Δημοκρατία. Ο πόλεμος μαινόταν. Το ίδιο κι η σύγκρουση του Αριστοφάνη με τον Κλέωνα. Η Αθήνα καταστρεφόταν ως καθεστώς και πόλη. Κι ο πόλεμος - κάθε πόλεμος παράλογος - κάνει τον καθημερινό βίο αβίωτο. Αναγκαία, λοιπόν, η φυγή απ' αυτόν μέσω της ποίησης. Της ποίησης της πραγματικότητας και της φαντασίας. Του ρεαλισμού και υπερεαλισμού. Της κοινωνικής σάτιρας και του φιλοσοφικού στοχασμού.

Έτσι ο Αριστοφάνης, "ακόλουθος" του Διόνυσου μα και "δαφνοστεφανωμένος" από τον λυρικό Απόλλωνα, πολλά χρόνια πριν την "Πολιτεία" του Πλάτωνα, με τους θαυματουργικούς του "Όρνιθες" οραματίζεται και "οικοδομεί" - με επίγνωση των δυσκολιών αλλά και της δύναμης του διαχρονικού οράματος του ανθρώπου για μίαν άλλη κοινωνία - τη Νεφελοκοκκυγία. Την πολιτεία των Πουλιών - συμβόλων της ελευθερίας ως έμφυτης ανάγκης του ανθρώπου για δικαιοσύνη και ισότητα. Για ειρηνική ζωή, σε αρμονία με τη φύση και όλα τα πλάσματά της.

Ο Πεισθέταιρος και ο Ευελπίδης (συμβολικά και τα ονόματά τους), δύο Αθηναίοι πολίτες απηυδαμένοι από την πόλη τους, αναζητούν έναν τόπο να ζήσουν ήσυχαι και ειρηνικά. Φθάνουν στο "σπίτι" του Τηρέα, άλλοτε ανθρώπου, που είναι πλέον Τσαλαπετεινός στο γένος των Πουλιών. Οι δύο πολίτες - αν και όχι απαλλαγμένοι αρχικά από τη γήνιή τους πονηριά για να πετύχουν το σκοπό τους - σμίγουν με τα άδοξα πουλιά και μαζί τους αρχίζουν να χτίζουν τη Νεφελοκοκκυγία. Μια "πολιτεία ακηδεμόνευτη από θεούς" και "δαίμονες". Πριν τελειώσουν και στεριώσουν το έργο τους, εισβάλλουν κάθε λογής πανούργοι, της γης και του ουρανού. Υποκριτές, εκμεταλλευτές, διαφθορείς, καταστροφείς, παράσιτα, του επί της γης ανθρώπινου βίου. Δούλοι στους δυνατούς, τυραννικοί στους αδυνάτους. Φορείς και όργανα υποταγής και θυσίας του ανθρώπου σε μια "μοίρα" με "θεόθεν" εντολές για συμφέροντα ανθρώπων.

Ρεαλιστής, πολιτικός, διαλεκτικός εντέλει ο Αριστοφάνης, ξέρεi - κι αυτό δραματούργει - ότι για την υπεράσπιση μιας τέτοιας πολιτείας μπορεί να χρειαστεί και σύγκρουση. Εφόρμηση των Πουλιών στους δόλιους και εκδίδωξή τους. Αφαίρεση της εξουσίας από τους "Όλύμπιους" και κατάκτησή της από τα Πουλιά. Ο σκοπός τους αγιάζει και τα μέσα. Σύμμαχο και σύμβουλο στο σκοπό τους, βάζει συνειδητά ο Αριστοφάνης της αντίστασης και της προόδου. Τον τυραννισμένο απ' το σκοταδισμό "θεάνθρωπο" Προμηθέα. Τον νικητή ήρωα του "φωτός". Με προμηθεϊκό "φως" ο Πεισθέταιρος θα κατακτήσει τη "Βασιλεία". Με προμηθεϊκό "φως" θα υλοποιηθεί το όραμα, όπως αλληγορικά θα λέει στους αιώνες ο παντοτινός Αριστοφάνης.

Ποιητής ενός θεάτρου πανάρχαιου και βαθύτατα λαϊκού, που μέσα από την εποχή του αφουγκράστηκε όλες τις εποχές. Με τους μύθους του δεν καυτηρίασε μόνο τα στραβά κι ανάποδα της κοινωνίας του. Το δόλο, τα άνομα συμφέροντα και τον πόλεμο στον καιρό του. Μυθολόγησε για τα κακά μελλούμενα, αν δεν πολεμηθεί ο δόλος, το συμφέρον και ο πόλεμος κάθε "Κλέωνα". Κάθε δημαγωγού και "τεχνουργού" της ανθρώπινης δυστυχίας. Ιδιαίτερα της δυστυχίας που γεννά ο πόλεμος ο επεκτατικός ή αδελφοκτόνος. Αν το άραμα μιας "Νεφελοκοκκυγίας" δεν το ενστερνισθεί βαθιά, δεν το υπερασπισθεί σθεναρά, και δεν το υλοποιήσει, αμετάκλητα, η ανθρώπινη κοινωνία. Μόνον έτσι θα παραμείνει "ουτοπία", αποκύημα της φαινής ποίησης του Αριστοφάνη, "Νεφελοκοκκυγία" η πολιτεία των "Όρνιθων" του.

Μόνον ένας μεγάλος ποιητής σαν τον Αριστοφάνη μπορεί να συνθέσει τόσο θαυμαστά το ρεαλισμό με τον υπερεαλισμό. Την πραγματικότητα με τη φαντασία. Την καθημερινότητα με την ποιητική του ονείρου. Την αλήθεια με την αλληγορία, ώστε να εμψυεύσει το όραμα μέσ' την ψυχή του θεατή του. Μπορεί με έναν μη ανθρωπόμορφο χορό, όπως των Πουλιών στους "Όρνιθες" να ταυτισθεί ατομικά και συλλογικά ο θεατής και να "πετάξει" με τα φτερά τους στον "κόσμο" του οράματος; Μπορεί. Αυτό απέδειξε ο Αριστοφάνης. Και το πέτυχε με την άμεση, λαϊκή "λαλέουσα" πηγή της γλώσσας. Με την οργιαστική μυθολογία του. Με την πολιτική του τόλμη, σε καιρούς που δολοφονούσαν τη ζωή και το όνειρο. Με την αριστοτεχνική αλληγορία των κωμικών σκηνών και λυρικών χορικών. Με το "αιθέριο" (αιωρούμενο ακόμη) όραμά του, που όπως οι "Όρνιθες" (όρνις-πουλί-ια) θα παραμείνει "εις αιώνος άριστος" για τον άνθρωπο.

ΤΡΙΤΗ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΚΥΚΛΟΣ ΧΟΡΟΥ

ΒΡΑΔΙΑ ΤΙΜΗΣ

ΣΤΗ

ΖΟΥΖΟΥ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

"ΧΟΡΙΚΑ"

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ

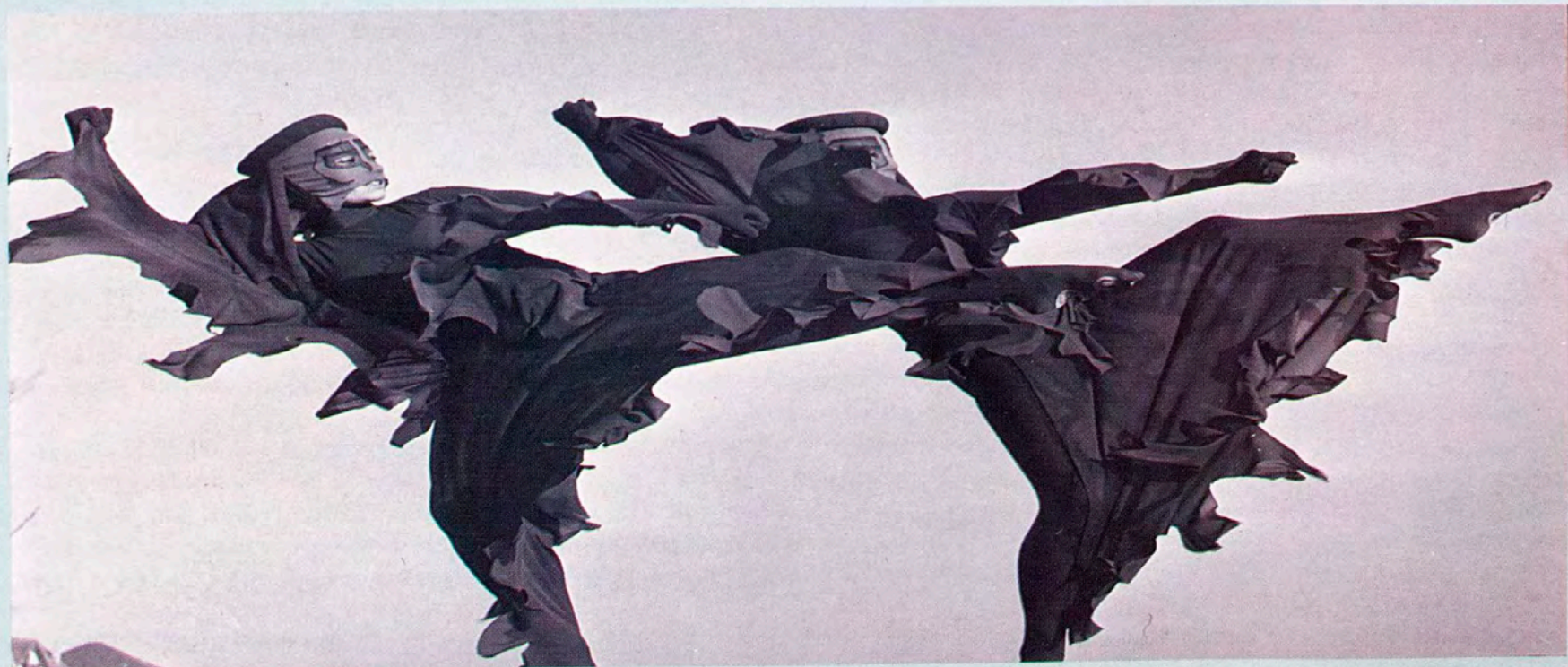

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1917. Σπούδασε πιάνο με την Gina Bachauer και τον Waldemar Freeman. Αντίστιξη, φούγκα με τους Μάριο Βάρβογλη, Θρασύβουλο Γεωργιάδη και Μενέλαο Παλλάντιο. Χορό και χορογραφία με τους Κούλα Πράτσικα, Margy Wigman, Rosalia Chladek. Ως χορεύτρια σύγχρονου χορού έδωσε πολλά ατομικά ρεσιτάλ με ιδιαίτερη έμφαση στην ερμηνεία της μουσικής. Αργότερα ασχολήθηκε κυρίως με το αρχαίο δράμα (χορογραφία και σκηνοθεσία). Συνεργάστηκε με το Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο Τέχνης του Κάρολου Κουν, τη Νέα Σκηνή της Άννας Συνοδινού, το Θέατρο Έλσας Βεργή, του Μάνου Κατράκη, την Εθνική Λυρική Σκηνή και την Όπερα της Πράγας. Το 1966 ίδρυσε την ομάδα Χορικά - Λόγος, Μουσική, Κίνηση, με στόχο τον προβληματισμό και την έρευνα σχετικά με τον χορό του αρχαίου δράματος.

Με τα Χορικά εμφανίστηκε επί σειρά ετών σε πανεπιστήμια των ΗΠΑ και σε διεθνή φεστιβάλ στην Ευρώπη, την Αμερική και την Ιαπωνία. Επί 40 χρόνια δίδαξε σύγχρονο χορό και ρυθμική στη Σχολή της Κούλας Πράτσικα, η οποία στη συνέχεια έγινε η Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης. Διετέλεσε πρόεδρος του Δ.Σ. της Κρατικής Σχολής Ορχηστρικής Τέχνης.

Δίδαξε κίνηση για ηθοποιούς (Master classes on stage movement), στα πανεπιστήμια της California, του Berkeley, της St. Barbara, του U.C.L.A., του Pittsburg, του Michigan, του Boulder, του Colorado και του York του Toronto.

Ο Carl Orff την κάλεσε να διδάξει τους Όρνιθες στο Orff Institut στο Salzburg.

ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ ΒΑΣΙΑ
 ΒΑΛΙΑΝΟΥ ΒΑΝΗ
 ΒΛΑΣΕΡΟΥ ΛΙΛΑ
 ΒΟΥΛΓΑΡΗ ΣΑΝΤΡΑ
 ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΣ
 ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΝΤΟΡΙΝΑ
 ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ ΔΟΝΗ
 ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΤΡΙΑΝΑ
 ΤΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ ΒΙΚΤΩΡΙΑ
 ΤΣΙΓΚΑ ΜΑΡΙΖΑ
 ΤΖΑΡΟΥ ΕΛΕΝΗ
 ΤΣΙΝΤΖΙΩΝΗ ΣΤΕΡΓΙΑΝΗ

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΓΑΛΛΙΑΣ ΠΕΤΡΟΣ
 ΜΑΡΑΓΚΟΣ ΜΙΧΑΛΗΣ
 ΜΠΟΖΩΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
 ΜΥΡΙΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
 ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
 ΣΚΛΑΒΟΥΝΑΚΟΣ ΑΝΤΡΕΑΣ
 ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
 ΤΑΚΟΣ ΦΑΝΗΣ
 ΤΟΠΚΑΡΑΣ ΜΙΧΑΛΗΣ

Βοηθός Χορογράφου: ΚΟΡΑΗΣ ΔΑΜΑΤΗΣ
 Διδασκαλία Χορογραφίας: ΓΙΑΝΝΑ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΑΓΔΑ ΓΕΡΟΣΙΔΕΡΗ
 ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΚΑΡΕΤΑ

Φωτισμοί: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΝΟΥΣΟΣ
 Υπεύθυνος ήχου: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΣΟΥΡΙΑΣ
 Μελέτη Φωτισμών: ΖΟΥΖΟΥ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
 Βοηθός: ΜΑΓΔΑ ΓΕΡΟΣΙΔΕΡΗ

Τα "ΧΟΡΙΚΑ" επιχορηγούνται από το ΥΠ.ΠΟ. και το Ίδρυμα "Ι. Κωστόπουλου"
 Ευχαριστούμε θερμά τον Στέφανο Βασιλειάδη και την Ντένυ Ευθυμίου για τη
 βοήθειά τους

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Αποσπάσματα από το Γ' Στάσιμο και το Δ' Επεισόδιο

Μετάφραση: ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΩΤΑΣ
 Μουσική: ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΡΩΤΑΣ
 Κοστούμια: ΜΑΡΙΑ ΓΑΖΗ
 Χορογραφία: Ζ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Κασσάνδρα
 Φωνή Κασσάνδρας
 Φωνές
 Γέροντες
 Ο ΧΟΡΟΣ

Ο Αγαμέμνωνας γύρισε νικητής από την Τροία και η πόλη όλη γιορτάζει χαρούμενη το γυρισμό του. Όμως ένας αόριστος φόβος, ένα παγερό συναίσθημα, προμάντεμα συμφοράς, ταραίζει το χορό των γερόντων. Έξω από το παλάτι η μάντισσα Κασσάνδρα που μαζί του την έφερε σκλάβο ο νικητής βασιλιάς, προμαντεύει το θάνατο του Αγαμέμνονα από το χέρι της γυναίκας του της Κλυταιμνήστρας. Μπαίνει στο παλάτι ξέροντας πως βαδίζει και στο δικό της θάνατο.

ΜΟΡΦΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Ελεύθερη χορογραφική διασκευή

Μουσική: ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΡΩΤΑΣ
 Κοστούμια: ΜΑΡΙΑ ΓΑΖΗ
 Χορογραφία: Ζ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Ηλέκτρα
 Κλυταιμνήστρα
 Ορέστης
 Αίγιστος

Μια μέρα βαριά ανατέλλει για την Ηλέκτρα, που κλαίει τον άδικο χαμό του πατέρα της και την άχαρη ζωή της. Δυο μορφές διακρίνονται στο βάθος, η Κλυταιμνήστρα και ο Αίγιστος. Είναι βυθισμένοι στο ερωτικό τους πάθος. Κάπου-κάπου προαίσθημα κακό τους ταραίζει. Η Κλυταιμνήστρα πλησιάζει την Ηλέκτρα. Οι δυο γυναίκες αντιμετώπιες συνειδητοποιούν το αγεφύρωτο χάσμα που τις χωρίζει. Η Ηλέκτρα θρηνεί. Ο αδελφός της ο Ορέστης, ο μόνος προστάτης και εκδικητής είναι χαμένος στην ξενιτιά. Να όμως που αυτός παρουσιάζεται, είναι πλάι της. Αναγνωρίζονται. Τους ενώνει ένα φρικτό καθήκον, ο θάνατος της μάνας τους. Ο Ορέστης αποφασίζει να την σκοτώσει. Μετά το φόνο φεύγει κυνηγημένος από τις Ερινύες, τις αδάμαστες, αλύγιστες θεές της δικαιοσύνης.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Αποσπάσματα από τον Πρόλογο, την Πάροδο και το Α' Στάσιμο

Μετάφραση: ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ
 Μουσική: ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΡΩΤΑΣ
 Κοστούμια: ΜΑΡΙΑ ΓΑΖΗ
 Χορογραφία: Ζ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Κλυταιμνήστρα: ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΣΙΑΚΟΥ
 Φωνή Κλυταιμνήστρας: ΕΛΣΑ ΒΕΡΓΗ
 Ερινύες: Ο ΧΟΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΑΚΧΕΣ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΗ

Αποσπάσματα από την Πάροδο και το Δ' και Ε' Στάσιμο

Μετάφραση: ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ
 Μουσική: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ
 Μουσική διδασκαλία: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
 Κοστούμια: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΝΤΖΙΚΩΦ
 Χορογραφία: Ζ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Κορυφαία: ΕΛΕΝΗ ΤΖΑΡΟΥ
 Φωνή Κορυφαίας: ΑΝΘΗ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ
 Αγαύη: ΑΝΔΡΙΑΝΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
 Βάκχες: Ο ΧΟΡΟΣ

Οι Βάκχες φέρνουν όλη την ορμή, την πίστη και τη λατρεία, όλο τον έρωτα ορμητικό ή λυρικό, όλη την εκρηκτική δύναμη που έκλεινε μέσα της η νέα θρησκεία, η διονυσιακή. Ο θεός Διόνυσος και πίσω του οι Βάκχες έρχονται απ' τη Φρυγία και πλημμυρίζουν την Ελλάδα με τους φραισιακούς ρυθμούς της βακχείας.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΧΝΕΥΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Μετάφραση: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΡΟΣ
 Μουσική: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ
 Κοστούμια: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΝΤΖΙΚΩΦ
 Χορογραφία: Ζ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Σιληνός: ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΙΡΙΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ
 ΦΑΝΗΣ ΤΑΚΟΣ

Ο Ερμής έκλεψε τα βόδια του Απόλλωνα και τάκρυψε σε μια σπηλιά. Για να μην είναι εύκολη η ανίχνευσή τους τα έμπασε στη σπηλιά τραβώντας τα από την ουρά. Ο Απόλλωνας που δεν μπορεί να βρει τα βόδια του τάζει χρήματα σε όποιον του τα φέρει. Οι Σάτυροι με τον πατέρα τους τον Σιληνό, δελεασμένοι απ' το χρυσάφι ψάχνουν και ακολουθώντας τα ίχνη φτάνουν έξω απ' τη σπηλιά. Στύνουν αφτί ν' ακούσουν μουκανίσματα, όμως τρομάζουν γιατί από μέσα βγαίνουν ήχοι πρωτάκουστοι. Είναι ήχοι της λύρας που πρωτόφτιαξε ο Ερμής από καύκαλο κελώνας και έντερα βοδιών.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

Χορός της Αιδόνας, Πάροδος

Μετάφραση: ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΩΤΑΣ
 Μουσική: ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ
 Κοστούμια: ΜΑΡΙΑ ΓΑΖΗ
 Χορογραφία: Ζ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Αιδόνα: ΓΙΑΝΝΑ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ
 Εποπας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
 Ορνίθες: Ο ΧΟΡΟΣ

"ΧΟΡΙΚΑ"

Στο αρχαίο δράμα ο χορός υποκρίνεται, τραγουδάει, χορεύει. Τα τρία αυτά στοιχεία, Λόγος - Μουσική - Κίνηση, στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους, δημιουργούν την ανεπανάληπτη έκφραση του χορού της τραγωδίας.

Απαραίτητη προϋπόθεση ώστε να αποδοθεί ικανοποιητικά αυτό το τόσο σημαντικό στοιχείο του αρχαίου χορού, είναι να έχουν περάσει τα στελέχη που τον αποτελούν από παράλληλη εκπαίδευση και όχι μόνο στο λόγο αλλά και στη μουσική και στην κίνηση.

Αυτό συνήθως δεν συμβαίνει και ο χορογράφος καλείται σε πολύ στενά χρονικά όρια να φέρει το χορό του σ' ένα ικανοποιητικό κινησιολογικό επίπεδο με ανθρώπους που συχνά δεν έχουν καμία αίσθηση του σώματος και των νόμων της κίνησης. Αλλά και στο θέμα της μουσικής που είναι στενά συνδεδεμένη με την κίνηση, δεν υπάρχει η κατάλληλη εκπαίδευση ώστε να αντιμετωπιστούν σωστά οι τόσο σύνθετοι και πλούσιοι ελληνικοί ρυθμοί.

Τα προβλήματα αυτά, κι άλλα σχετικά, οδήγησαν την Ζουζού Νικολούδη, σε συνεργασία με τον Νικηφόρο Ρώτα, στη δημιουργία των ΧΟΡΙΚΩΝ το 1966. Ξεκίνησαν με την προσεκτική επιλογή 12 κοριτσιών για το γυναικείο χορό και ακολούθησε η επιλογή 12 αγοριών. Με συστηματική και σκληρή δουλειά σύντομα δικαιώθηκαν οι προσδοκίες τους. Το θέαμα που προέκυψε αποδείχθηκε πολύ ικανοποιητικό για τον ξενόγλωσσο θεατή, ο οποίος χωρίς να ταλαιπωρείται με μια άγνωστη γλώσσα, άκουγε το λόγο ως πηχτικό στοιχείο μεταφρασμένο σε ζωντανή κίνηση και ήχο.

Ο πρώτος κύκλος ζωής των ΧΟΡΙΚΩΝ διήρκεσε επτά χρόνια με πλούσια καλλιτεχνική δράση σε πανεπιστήμια των ΗΠΑ, στην Ιαπωνία και στην Ευρώπη. Κατόπιν η ομάδα διαλύθηκε εξαιτίας του βαρύτατου οικονομικού απολογισμού.

Το 1988, τα ΧΟΡΙΚΑ της Ζουζούς Νικολούδη, δημιουργήθηκαν πάλι με συνεργάτες τον Γιώργο Κουρουπό, τον Θεόδωρο Αντωνίου και το Σπύρο Σακκά. Ο δεύτερος κύκλος ζωής τους διήρκεσε τρία έτη.

Τα ΧΟΡΙΚΑ αναβίωσαν το 1995 για το Φεστιβάλ Καλαμάτας και φέτος παρουσιάζονται στο Φεστιβάλ του Θεάτρου Βράχων στο Βύρωνα.

Και οι λέξεις χορεύουν όταν είναι να γράψεις για την Ζουζού - δύσκολο να υπακούσουν... Εδώ εν αρχή είναι ο χορός.

Κορυφαία χορεύτρια, χορογράφος, δασκάλα και μαζί ένας δικός μας άνθρωπος, πολίτης. Τι θυμάμαι στους Όρνιθες (από τους βασικούς εμπνευστές-υπαίτιους της ιστορικής εκείνης παράστασης) - να μετουσιώνει σε κίνηση κάθε παράλογη σύλληψη του Κουν οργανώνοντας το διονυσιακό μεθύσι και με μίαν αόρατη μπαγκέτα να μας μεταμορφώνει όλους σε χορευτές! Κι ύστερα στην παράσταση, όταν η ίδια χόρευε την Αηδόνα, κοινό και κριτικοί είπαν: Υπέροχο πλάσμα ο άνθρωπος όταν χορεύει έτσι.

Δουλέψαμε αργότερα και με μαθητές της. Ο πνευματικός μαγνητισμός της που είναι αποτυπωμένος πάνω τους δεν τους στερεί την ελευθερία, την τόλμη και τη φαντασία, αλλά απεναντίας τους παροτρύνει στην αναζήτηση της δικής τους έκφρασης.

Αυτός δεν είναι ο μεγαλύτερος έπαινος για έναν Δάσκαλο;

Ναι, όταν σκέφτομαι την Ζουζού, λέω μέσα μου, πως ο άνθρωπος πρώτα χόρευε. Η ίδια, όταν δεν χορεύει ή δεν διδάσκει με στοργή τα μυστικά της Τερψιχόρης, μας μαθαίνει με την παρουσία της τη δύναμη της σιωπής.

Όταν απευθύνει το λόγο είναι για να αποκαλύψει την ουσία της αφάιρησης, μέσα από τέτοιες λεπτές αποχρώσεις και αίσθηση ρυθμού, σαν να απαγγέλλει στίχους ή σαν να χορεύει πάλι, με τις λέξεις αυτή τη φορά.

Θάθελα να πω πολλά για τη μεγάλη Κυρία του χορού και της ζωής, αυτή τη μοναδική ευπατρίδη, με την παλιά έννοια της έκφρασης, αλλά φοβάμαι ότι η βαθιά αξιοπρέπεια και η σεμνότητά της, δεν θα μου συγχωρέσουν άλλα μαλάματα στη γλώσσα κι ας πηγάζουν από μια βαθιά ανάγκη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΝΗΣ

Η Ζουζού Νικολούδη είναι έργο καλών θεών. Γεννήθηκε ν' αγαπάει πέρα από τα καθημερινά. Τα Μεγάλα. Κάποια στιγμή, έτοιμη, πλήρης μεγαλοψυχίας, αποκαλύπτει τρόπους, δρόμους Μέθης, διονυσιακές εκστάσεις. Απολλώνειο Φως. Ακαταπόνητη, επίμονη, προσέρχεται κάθε φορά στα Άδυτα ως νεαρή ιέρεια άφθαρτη ψυχή τυλιγμένη με υφάσματα λινά σε κινούμενες αποχρώσεις της θάλασσας. Συνεννοείται με ψιθύρους, νοήματα μαγικά και παιδικά βλέμματα. Κοντά της οι έννοιες των λέξεων: Ζωή, Πίστη, Τέχνη, αποκαλύπτονται. Πάνω απ' τους ανέμους των αλλαγών, τις κραυγές των επιτυχημένων, τους άναρθρους ήχους των μετρίων, Εκείνη στάθηκε Εκεί. Απέναντι στο όραμά της. Μόνη. Άτεγκτη με τον εαυτό της, πολυαγαπημένη για τους άλλους. Την ευχαριστούμε που μας αφήνει να μεταλαμβάνουμε τη σοφία της. να την κοιτάμε την ώρα που αιωρείται στο κενό, να την αναπνέουμε όταν χαμογελάει. Οι θεοί μαζί της.

ΚΟΡΑΗΣ ΔΑΜΑΤΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΚΥΚΛΟΣ ΧΟΡΟΥ

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

"ΑΙΧΜΕΣ - ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ"

"αίχμες"

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ

Αναστασία Θεοφανίδου

ΜΟΥΣΙΚΗ

B. Maderna, Kodo, Emerson Lake & Palmer,
Κίταρο, Ν. Σκαλκώτας, D. Shostakovich,
G. Holst, R. Sakamoto, J.S. Bach

ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Αφροδίτη Κουτσουδάκη

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Νίκος Βουδούρης

ΧΟΡΕΥΤΕΣ

Μαρλέν Βερσιούρεν, Κώστας Γεράρδος,
Χαρά Θεοτοκάτου, Κατερίνα Κερβανίδου,
Οδυσσέας Κεσίδης, Στέλλα Λιονάκη,
Τατιάνα Λούβαρη, Γιάννης Μάρτος,
Βασίλης Τασσιούλας, Ηλίας Τσάκωνας,
Πέννυ Χριστοπούλου, Ευαγγελία Χριστοφοράτου

ΦΩΤΙΣΜΟΙ

Τάσος Σγουρομάλλης

ΒΟΗΘΟΣ ΧΟΡΟΓΡΑΦΟΥ

Κώστας Γεράρδος

ΚΘΒΕ

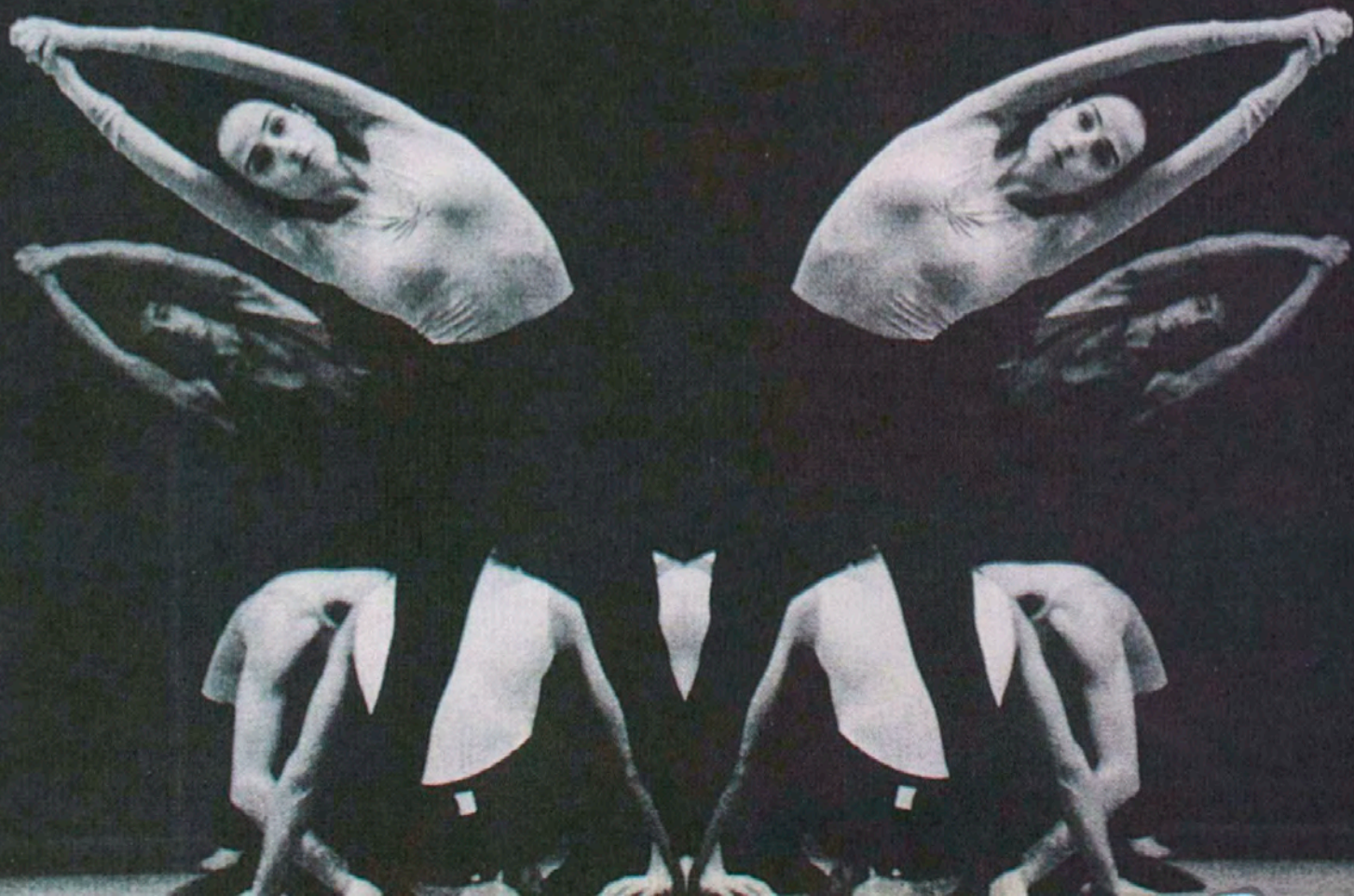
ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Βασίλης Παπαβασιλείου

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1995-1996

ΑΙΧΜΕΣ

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

"μεταμορφώσεις"

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ

Αναστασία Θεοφανίδου

ΜΟΥΣΙΚΗ

Chopin, Rakhmaninov, Stravinsky,
Artemyev, Pink Floyd,
Wim Mertens, Jaques Higelin

ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Αφροδίτη Κουτσουδάκη

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Νίκος Βουδούρης

ΧΟΡΕΥΤΕΣ

Μαρλέν Βερσιούρεν, Κώστας Γεράρδος,
Χαρά Θεοτοκάτου, Κατερίνα Κερβανίδου,
Οδυσσέας Κεσίδης, Στέλλα Λιονάκη,
Τατιάνα Λούβαρη, Γιάννης Μάρτος,
Βασίλης Τασιούλας, Ηλίας Τσάκωνας,
Πέννυ Χριστοπούλου, Ευαγγελία Χριστοφοράτου

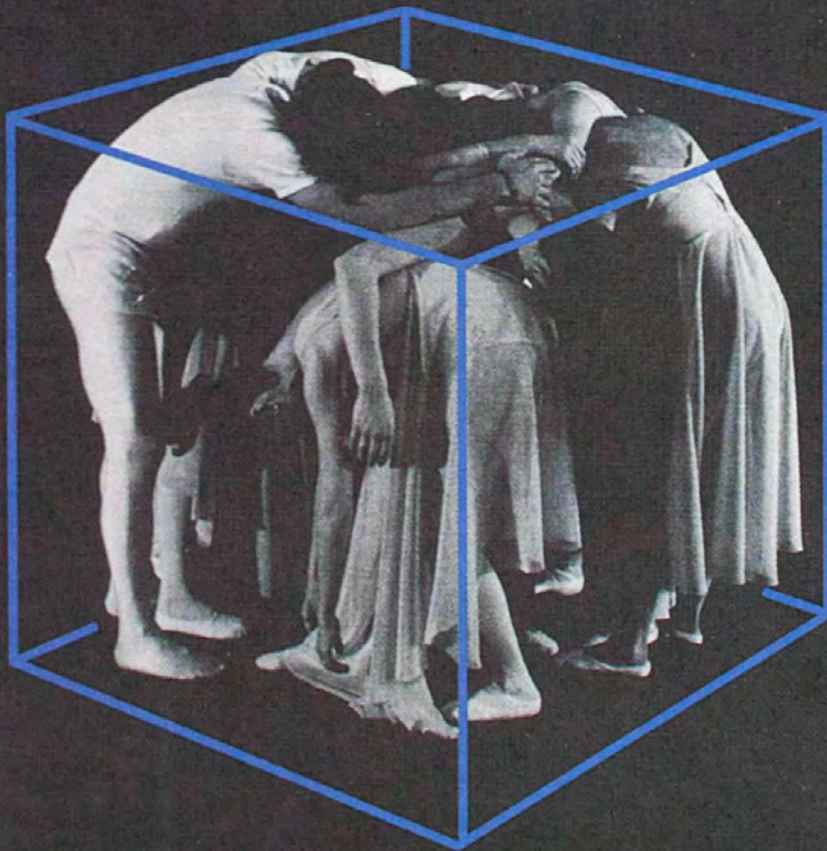
ΦΩΤΙΣΜΟΙ

Γιάννης Γιαλαβούζης

ΚΘΒΕ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Βασίλης Παπαβασιλείου

μεταμορφώσεις

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1995-1996

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ
ΘΕΑΤΡΟ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

"Ο ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΣΕΤΣΟΥΑΝ"

Μ. Μπρεχτ

Μετάφραση: ΜΑΡΙΟΣ ΠΛΩΡΙΤΗΣ

Σκηνοθεσία: ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΦΑΡΜΑΣΩΝΗΣ

Σκηνικά - Κοστούμια: ΜΙΧΑΛΗΣ ΣΔΟΥΓΚΟΣ

Μουσική: ΚΩΣΤΑΣ ΘΩΜΑΪΔΗΣ

Κινησιολογία - Χορογραφία: ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΥΡΙΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Βοηθοί Σκηνοθέτη: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ - ΣΤΕΛΛΑ ΦΑΪΤ

Συλλογή Δραματουργικού Υλικού: ΞΕΝΙΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Τους στίχους των τραγουδιών μετέφρασε ή απέδωσε ελεύθερα ο σκηνοθέτης. Το ίδιο ισχύει και για το ιντερμέδιο Σεν Τε/Σουϊ Τα. Στο "τραγούδι του νερούλα", έγινε προσαρμογή για τη συγκεκριμένη παράσταση των στίχων του Νικηφόρου Βρεττάκου.

ΔΙΑΝΟΜΗ (με σειρά εμφάνισης)

Βανγκ, ο νερούλας: ΝΙΚΟΣ ΓΚΕΣΟΥΛΗΣ
Α' Εργάτης: ΛΟΠΗ ΔΟΥΦΕΞΗ
Β' Εργάτης: ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΚΟΥΤΖΙΟΥ
Γ' Εργάτης: ΧΑΡΙΣ ΚΑΡΝΕΖΗ
Γραφιάς: ΒΛΑΣΗΣ ΖΩΤΗΣ
Α' Κύριος: ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΛΙΝΑΡΑΚΗ
Β' Κύριος: ΤΑΣΟΣ ΚΟΡΟΖΗΣ
Α' Θεός: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗΣ
Β' Θεός: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
Γ' Θεός: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΜΠΟΥΓΕΛΗΣ
Γ' Κύριος: ΣΤΕΛΛΑ ΦΑΪΤ
Δ' Κύριος: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΛΙΣΑΡΗΣ
Σεν Τε Σουϊ Τα: ΑΝΝΑ ΦΟΝΣΟΥ
Ε' Κύριος: ΒΛΑΣΗΣ ΖΩΤΗΣ
Σιν, μια χήρα: ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΛΙΝΑΡΑΚΗ
Η γυναίκα του Μα Φου: ΛΟΠΗ ΔΟΥΦΕΞΗ
Ο Μα Φου: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
Ανιψιός του Μα Φου: ΒΛΑΣΗΣ ΖΩΤΗΣ
Άνεργος: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΡΗΣ
Λίντο, ένας μαραγκός: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΜΠΟΥΓΕΛΗΣ
Βουνγκ, αδερφός της γυναίκας του Μα Φου: ΤΑΣΟΣ ΚΟΡΟΖΗΣ
Νύφη, γυναίκα του Βουνγκ: ΧΑΡΙΣ ΚΑΡΝΕΖΗ
Μι Τσου, η ιδιοκτήτρια: ΣΤΕΛΛΑ ΦΑΪΤ
Παπούς του Μα Φου: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗΣ
Αγόρι του Μα Φου: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΟΥΝΙΑΣ
Ανηψιά του Μα Φου: ΣΤΕΛΛΑ ΦΑΪΤ
Αστυφύλακας: ΒΛΑΣΗΣ ΖΩΤΗΣ
Η γυναίκα του Χαλά: ΧΑΡΙΣ ΚΑΡΝΕΖΗ
Μια γριά πόρνη: ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΛΙΝΑΡΑΚΗ
Γιανγκ Σουν, ένας άνεργος αεροπόρος: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΡΗΣ
Σου Φου, ένας κουρέας: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΛΙΣΑΡΗΣ
Χαλάς: ΤΑΣΟΣ ΚΟΡΟΖΗΣ
Κα Γιανγκ: ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΚΟΥΤΖΙΟΥ
Ο Μπόνζο, παπάς: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΛΙΣΑΡΗΣ
Γκαρσόνι: ΝΙΚΟΣ ΓΚΕΣΟΥΛΗΣ
Φενγκ, γιος του Λιν Το: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΟΥΝΙΑΣ
Κανεργάτες: ΝΙΚΟΣ ΓΚΕΣΟΥΛΗΣ, ΛΟΠΗ ΔΟΥΦΕΞΗ, ΣΤΕΛΛΑ ΦΑΪΤ

ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΟΥΣ

Εσείς που θα βγείτε απ' τον κατακλυσμό
Που έπνιξεν εμάς
Θυμηθείτε
Σαν θα μιλάτε για τις δικές μας αδυναμίες
Και τα σκοτεινά χρόνια
Που εσείς γλυτώσατε.
Αλλάζοντας πιο συχνά χώρες από παπούτσια
Βαδίζαμε μέσα στην πάλη των τάξεων απελπισμένοι
Σαν βλέπαμε αδικία μονάχα και αντίσταση καμιά.
Κι όμως ξέρουμε ότι
Και το μίσος για την ταπεινοσύνη
Αλλοιώνει το πρόσωπο.
Και η οργή για την αδικία
Φέρνει, βραχνάδα στη φωνή. Αχ, εμείς,
Που θέλαμε να ετοιμάσουμε το έδαφος για τη φιλία
Εμείς, τη φιλία μας δεν μπορούσαμε να δείξουμε.
Εσείς όμως σαν έρθει η μέρα
Που ο άνθρωπος συμπαραστάτης θάναί τ' ανθρώπου
Να μας θυμάστε
Μ' επιείκεια.

"Η συμφορά μόνη της είναι κακός δάσκαλος. Οι μαθητές της μαθητεύουν την πείνα και τη δίψα, αλλά δεν μαθαίνουν σίχνα την πείνα για την αλήθεια και τη δίψα για τη γνώση".

Mr. Μπρεχτ

Πλάνητας ο Μπρεχτ στα τρίστρατα του κόσμου, κυνηγημένος απ' τον τόπο του την επομένη της πυρπόλησης του Ράιχσταγκ (27-2-1933), αρχίζει να γράφει στα 1939 - παράλληλα με άλλα θεατρικά έργα ("Η ανάκριση του Λούκουλου", "Η μάνα Κουράγιο"), θεωρητικά κείμενα (λ.χ. "Η Αγορά του χαλκού"), ποιητικά ("Ποιήματα του Σβέντμποργκ") - και τον "Καλό άνθρωπο του Σετσουάν". Το έργο ολοκληρώνεται το 1941, οπότε ο Μπρεχτ μπαρκάρει για τις ΗΠΑ, από τις οποίες εκδιώκεται ουσιαστικά με την ανάκρισή του από τη μακαρθική Επιτροπή Αντιαμερικανικών Ενεργειών τον Οκτώβριο του 1947. Ο "Καλός άνθρωπος του Σετσουάν" πρωτοπαρουσιάστηκε στο θέατρο "Σαουσιπλάουζ" της Ζυρίχης, τον Φεβρουάριο του 1943, σε σκηνοθεσία του ηθοποιού Λέοναρντ Στέκελ, ο οποίος συμβάλλει στη διάδοση του θεάτρου και των ιδεών του, εξόριστου από όλη την κατεχόμενη από τους ναζί Ευρώπη, Μπρεχτ.

Έργο της εξορίας, βαθύτατα ηθικό, "Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν" θέτει τον καταπιεσμένο, τον εκμεταλλευόμενο από την καπιταλιστική κοινωνία άνθρωπο μπροστά στην ευθύνη του: θα παραμείνει θύμα ή θα μεταβληθεί σε θύτη, αν θέλει να επιβιώσει σ' αυτό το σύστημα εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο; Ή, με "την πείνα για την αλήθεια και τη δίψα για τη γνώση" θα συνειδητοποιήσει την αλλοτριώσή του; Θα ανακαλύψει τη μόνη οδό της λύτρωσής του, της ελευθερίας του, τη μόνη δυνατότητα να είναι και να φαίνεται ηθικός; Την ανατροπή της κοινωνίας εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο; Δική του η επιλογή. Δική του η απόφαση. Δική του, ιστορική, η υλοποίησή της, όπως με τον επίλογό του, λέει ο Μπρεχτ στο κοινό. Για να μπορεί η ηθική και η καλοσύνη "να ανθίσει", πρέπει να ψάξει ο θεατής, το άτομο, το κοινωνικό σύνολο, να βρει τη λύση. Η λύση υπάρχει. Μπορεί να τη βρει, διακρίνοντας και κρίνοντας σε τι κοινωνία ζει και ποια είναι η θέση του απλού, αδύναμου, ηθικού ανθρώπου σ' αυτήν. Πρέπει να τη βρει. Παλιός λαϊκός μύθος η ιστορία της Σεν Τε της πόρνης, του καλού ανθρώπου, ενός "αγγέλου" επί γης, που οι "θεοί" της όρισαν να είναι και να παραμένει καλή μέσα σ' ένα κόσμο αδικίας και εκμετάλλευσης. Αυτή η αδικημένη, η πόρνη με την αμόλυπτη ψυχή, ορίζεται σαν η μόνη παρηγοριά, η μόνη ανακούφιση των αδικημένων από την κοινωνία τούτη. Μα οι αδικημένοι είναι πολλοί και πολλαπλασιάζονται. Και οι αδικούντες όλο και λιγότεροι, όσο ισχυροποιούνται οι πιο αμείλικτοι απ' αυτούς. Αυτό το μύθο ο Μπρεχτ τον έκανε πολιτική "παραβολή", θέτοντας εξ αρχής το ερώτημα: Μπορεί ο άνθρωπος να ζει με την ελεημοσύνη; Μπορεί η καλοσύνη ενός ανθρώπου να εξαγνίζει μια απάνθρωπη κοινωνία; Μπορεί η ηθική ενός ανθρώπου να ηθικοποιεί έναν ανήθικο κόσμο; Μπορεί να ζήσει η Σεν Τε μόνο με την καλοσύνη της; Θέλει να είναι καλή, αλλά πώς θα πληρώσει το νοίκι της; Θέλει να είναι τίμια, αλλά πουλάει το κορμί της για να ζήσει. Θέλει την άδολη αγάπη, αλλά για μια δύστυχη πόρνη είναι απαγορευμένο αγαθό. Θέλει ένα παιδί, αλλά στην κοινωνική θέση που βρίσκεται θα γεννήσει έναν ακόμη αδικημένο, που η ελεημοσύνη ή ο σκουπιδοτενεκές των χορτάτων θα είναι η "μοίρα" κι η "τροφή" του.

Υλιστής, διαλεκτικός ο Μπρεχτ δεν ανταπατάται και δεν απατά το κοινό: Ο άνθρωπος - "ύλη" κι αυτός - αλλάζει, υποκείμενος στο καλό ή στο κακό. Διχάζεται ανάμεσα στο κακό και το καλό. Μεταμορφώνεται σε "άγγελο" και "δαίμονα". Ως "άγγελος" αδικείται. Ως "δαίμονας" αδικεί. "Άγγελος" και "δαίμονας" μαζί διαιωνίζουν την αδικία. Μόνο ο συνειδητοποιημένος άνθρωπος θα την πολεμήσει και θα την καταργήσει. Αλλιώς θα βασανίζεται και θα βασανίζει, σαν τη διχασμένη Σεν Τε που μεταμορφώνεται σε άνδρα. Στον Σούι Τα, που με τα δολάρια των "θεών", σαν ανταμοιβή της καλοσύνης της, αγόρασε ένα μικρό καπνοπωλείο εξαθλιωμένων μικρεμπόρων και εξελίχθηκε σε καπνοβιομήχανο και μεγαλέμπορο. Σε αδυσώπητο εκμεταλλευτή όσων σαν Σεν Τε εξακολουθεί να ελεεί. Τα δολάρια, λοιπόν, τι κάνουν! Αναφορά, άμεσα, του Μπρεχτ στο νόμισμα-σύμβολο του καπιταλισμού και στη συσσώρευση μονοπωλιακού κεφαλαίου.

Ο "άγγελος των προαστείων" της εξαθλιωμένης φτωχολογιάς, η Σεν Τε κρύβεται κάτω από τη μάσκα του εξαδέλφου Σούι Τα. Η Σεν Τε ερωτεύεται τον Γιάνγκ Σουν, τον άνεργο αεροπόρο. Για να εξασφαλίσει μια θέση πιλότου (όπως σήμερα μια θέση εργασίας στα καράβια...) χρειάζεται να πληρώσει. Κι είναι φτωχός. Μα κι ο φτωχός σε κοινωνία εκμετάλλευσης μπορεί να εκμεταλλευτεί άλλον άνθρωπο. Ο Γιάνγκ Σουν θα προτιμήσει να πουλήσει η Σεν Τε το μαγαζάκι της παρά να δουλέψει σ' αυτό. Ο Σούι Τα (Σεν Τε) δοκιμάζει την ειλικρίνεια της αγάπης και τη συνείδηση του Σουν. Η πρώτη είναι αληθινή, μα η ανάγκη κάνει τη συνείδηση ελαστική. Η Σεν Τε από έρωτα και καλοσύνη αυτοκαταστρέφεται, και το παιδί που κρυφά περιμένει θα μπει κι αυτό στη "στρατιά" των δυστυχισμένων. Μόνη "διέξοδος" της μένει ο "εξάδελφος". Με το παράνομο εμπόριο, τις πονηρές δοσοληψίες του και το εργοστάσιο που σπίνει με τα φτηνά χέρια των πιο εξαθλιωμένων. Μόνη προοπτική ταξικής συνειδητοποίησης του Σουν η δουλειά. Στο καπνεργοστάσιο του "δαίμονα" Σούι Τα, που όλο και του φουσκώνει η κοιλιά... και γίνεται "βασιλιάς" του καπνού στο Σετσουάν. Και η Σεν Τε εξαφανισμένη. Βρέθηκαν μόνο τα ρούχα της. Δεν απέμεινε ούτε ένας άνθρωπος καλός, ούτε ένας "άγγελος" σ' αυτή την επίγεια κόλαση. Το πλήθος των "κολασμένων" κραυγάζει: Ο "βασιλιάς" του καπνού τη σκότωσε! Μα υπάρχουν ακόμη δικαστές και δικαστήριο.

Το "δικαστήριο" της ηθικής, της αγάπης, της συνείδησης, της ταξικής συνειδητοποίησης. Σ' αυτό θα "αποκαλυφθεί" ο Σούι Τα, ομολογώντας τη φοβερή αλήθεια της Σεν Τε. Το "αμάρτημα" της εντολής των "θεών" για καλοσύνης παρηγορία σε μια κοινωνία της κακότητας. Σε μια κοινωνία που νόμο της έχει την αδικοπραγία. Πόσο ν' αντέξει σ' αυτή την κοινωνία η ηθική; Πόσο η καλοσύνη; Η ηθική κι η καλοσύνη δεν είναι άτρωτες απέναντι στο κακό. Αυτό θα ήταν χριστιανική ψευδαισθησιμότητα, σ' ένα κόσμο που συνθλίβει τον άνθρωπο και τα μικρά όνειρά του. Ο Σουν, αντί αεροπόρος έγινε εργάτης. Και η Σεν Τε περιμένει το παιδί τους. Για να το ζήσει χρειάζεται να επιτρέψουν οι "θεοί" και τον "εξάδελφο". Έστω για λίγο κάθε μήνα. Για "μετρημένη" εκμετάλλευση των εργατών στο καπνεργοστάσιο.. Αλλιώς, μόνο σαν Σεν Τε θα την κατασπαράξει η κοινωνία, μαζί και το παιδί της. Και οι "δίκαιοι" φιλόδοξοι "θεοί" για να έχουν λόγο ύπαρξης κι αυτοί με έναν, έστω, ελεήμονα στους φτωχούς "άγγελο" επί γης, εγκρίνουν και ολίγον... Σούι Τα. Για να μη γκρεμιστούν κι αυτοί απ' τα ουράνια...

Η ατομική καλοσύνη και ηθική - εγωπαθής στο βάθος - μόνο αυταπάτη είναι. Κοινωνικό αδιέξοδο και εθελουφλία. Αλίμονο στους ανθρώπους αυτής της κοινωνίας, η οποία για να εξακολουθήσει να υπάρχει χρειάζεται έναν "καλό άνθρωπο". Διχασμένο και γι' αυτό και υπαρξιακά δυστυχισμένο, αφού πρέπει να διαλέγει συνεχώς: Ή την αυτοκαταστροφή του, ως θύμα. Ή την άρνηση του εαυτού του ως θύτη.

Μήπως το διπλό δράμα της διυπόστατης Σεν Τε δείχνει τον άλλο, τον μόνο σωτήριο, δρόμο για όλες τις Σεν Τε, για όλους τους Γιάνγκ Σουν και τα παιδιά τους; Να αλλάξει η κοινωνία και ο άνθρωπος. Να αλλάξουν οι θεοί ή να καταργηθούν.

Ο Μπρεχτ έθεσε το ερώτημα, κάποτε. Το θέτει και σήμερα. Αν χρειαστεί και αύριο. Γιατί ο Μπρεχτ δεν ήταν μόνο ένας μεγάλος ποιητής. Είναι ένας κοινωνικά διαχρονικός ποιητής. Και το υπέροχο αυτό έργο δεν γράφτηκε για αγωγή μόνο της ψυχής. Αλλά και αγωγή της σκέψης, της γνώσης, της Αλήθειας. Της Ανάγκης. Και το ερώτημά του, είτε το αποδέχεται κανείς, είτε όχι. Δική του η ευθύνη. Αλλά το ερώτημα (αντικειμενικά) υπάρχει. Κι όσο (αντικειμενικά) θα υπάρχει πρέπει να απαντηθεί. Θα απαντηθεί, αργά ή γρήγορα από την αδήρητη, συλλογική Ανάγκη του Καλού.

ΤΡΙΤΗ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ

"ΑΛΚΗΣΤΙΣ"

Ευριπίδη

Απόδοση-Διασκευή: Κ. ΚΟΥΝ - ΛΥΚ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ - ΘΕΩΝ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ

Στίχοι χορικών: ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σκηνοθεσία: ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΝΗΣ

Σκηνικά: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ

Κοστούμια: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Μουσική: ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΟΝΤΗΣ

Χορογραφία: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΗΓΟΣ

Βοηθός σκηνοθέτης: ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ

Β' Βοηθός σκηνοθέτη: ΘΟΔΩΡΟΣ ΓΡΑΜΨΑΣ

Επιμέλεια κίνησης: ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΓΥΡΑ

Μουσική διδασκαλία: ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΑΧΟΥΡΗΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Απόλλων: ΑΛΚΙΝΟΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Θάνατος: ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ

Θεράπεινα: ΕΥΑ ΚΟΤΑΜΑΝΙΔΟΥ

Άδμητος: ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Άλκηστις: ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ

Ηρακλής: ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Φέρης: ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Υπηρέτης: ΗΛΙΑΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Πρώτος Κορυφαίος: ΘΟΔΩΡΟΣ ΓΡΑΜΨΑΣ

Κορυφαίοι: ΓΙΑΝΝΑ ΜΑΛΑΚΑΤΕ

ΗΛΙΑΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΕΓΑΪΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΝΟΜΠΕΛΗΣ

ΧΟΡΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΑΚΤΥΠΗΣ

ΑΝΤΡΗ ΘΕΟΔΟΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΛΜΠΑΡΗ

ΤΖΕΝΗ ΚΟΛΜΙΑ

ΑΝΝΑ ΚΟΥΤΣΑΦΤΙΚΗ,

ΗΡΩ ΚΩΣΤΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

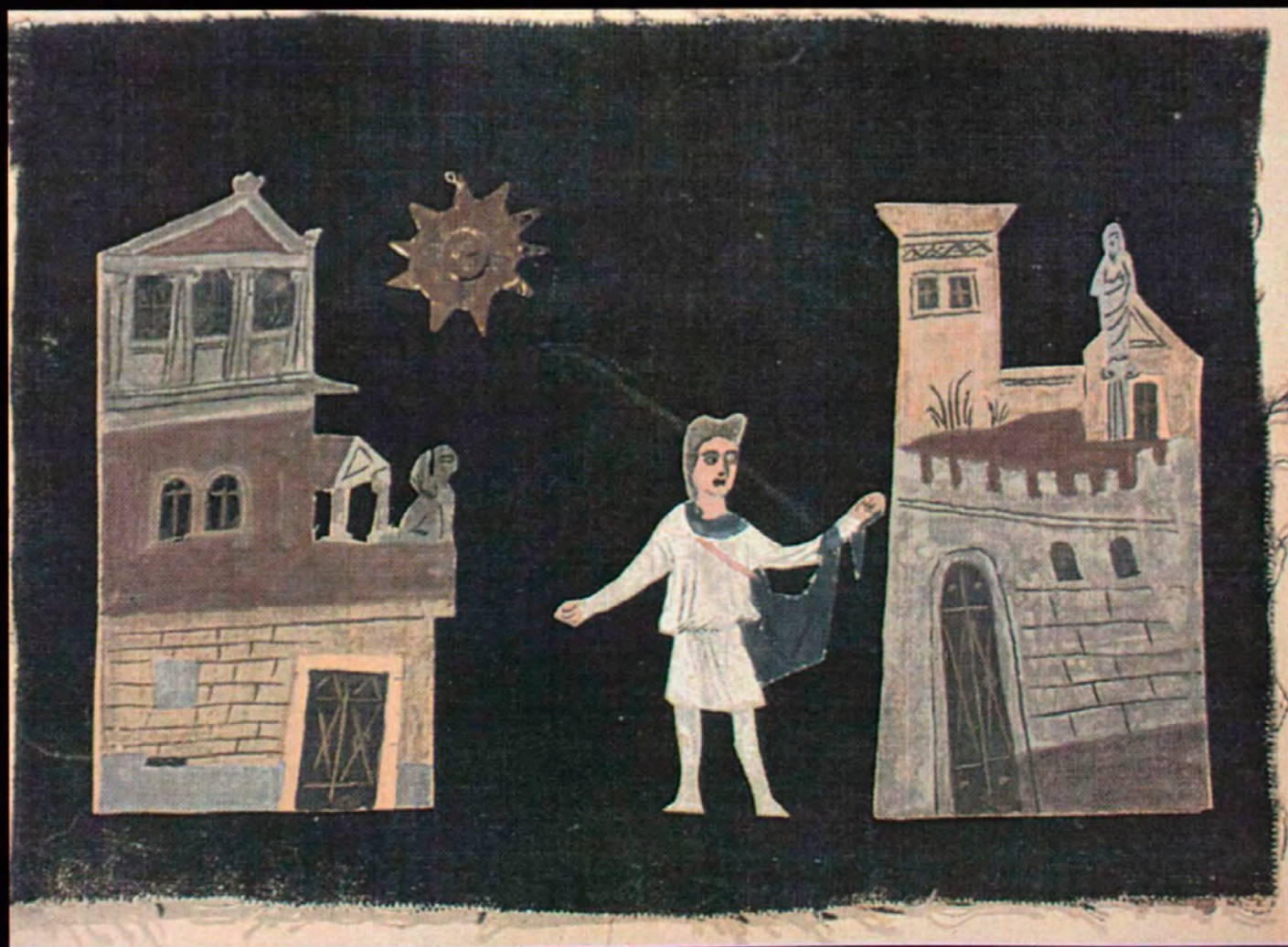
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΔΑΜ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΡΓΥΡΗΣ

ΣΤΑΘΗΣ ΚΟΚΚΟΡΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΟΥΡΔΟΥΜΗΣ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΦΩΚΑΣ

Μακέτα του Δ. Διαμαντόπουλου για το σκηνικό της "Άλκηστις" στη Λαϊκή Σκηνή το 1934. Σκηνοθεσία Κ. ΚΟΥΝ

"Κατά μίαν "υπόθεσιν" του δράματος, οφειλομένην πιθανότατα στον περίφημο γραμματικό Αριστοφάνη τον Βυζάντιο, το έργο τούτο δεν ανήκει στον κύκλο της τραγικής τέχνης, γιατί παρά τους κανόνες της, που επιζητούν την κάθαρση "δι' ελέου και φόβου", το δράμα έχει "κωμικότεραν την καταστροφήν", μεταφέρει δηλαδή από τη συμφορά και την οδύνη στην αγαλίαση και στην ευτυχία. Έτσι κατά τον γραμματικό, το δράμα επέχει τη θέση του σατυρικού δράματος, πραγματικά δε τοποθετείται και τέταρτο σε μια τετραλογία, που τα πρώτα της τρία δράματα είχαν τους τίτλους "Κρήσσαι", "Αλκμαίων δια Ψωφίδος", "Τήλεφος". Ποια βέβαια σχέση μπορούσε να έχει η υπόθεση της "Αλκίτιδος" με τα τρία δράματα, καθώς και μεταξύ τους τα τρία δράματα αυτά, δεν μπορούμε να ξέρουμε".

Η παράθεση του παραπάνω αποσπάσματος του Παναγή Λεκατσά (μικρή σπουδή στον σημαντικό αυτό φιλόλογο-μελετητή του αρχαίου δράματος), συμπυκνώνει τις απολύτως αναγκαίες πληροφορίες για το έργο του Ευριπίδη και το ερμηνευτικό πρόβλημά του. Ερμηνευτικό πρόβλημα άλυτο - καθώς απυχώς κάθηναν οι τρεις τραγωδίες κι απέμεινε από την τετραλογία η "Αλκίτις" με τον αμφιβόλου ορθότητας προσδιορισμό της ως "σατυρικού δράματος" - και γι' αυτό γοητευτικό, εις τους αιώνες των αιώνων. Πρόκληση για μελετητές, μεταφραστές και καλλιτέχνες της σκηνής, που ελκύονται από την ιδιοτυπία αυτού του αριστουργήματος και την "τραγική ειρωνία" να απαντούν, αλλά να παραμένει αναπάντητο το ερώτημα: Τι είναι η "Αλκίτις"; Τραγωδία, σατυρικό δράμα, κωμωδία, ιλαροτραγωδία; Μήπως είναι λαϊκή παραμυθία, μεταπλασμένη σε έντεχνη ποίηση; Μια σατυρική αλληγορία, ίσως του ποιητή για γεγονότα, πρόσωπα, κοινωνικές και θρησκευτικές ιδέες, αξίες και θεσμούς της εποχής; Μια απάντησή του, σ' εκείνους που κατηγορούσαν για "μισογυνισμό" τη δραματολογία του; Μια καινοτομία του, μια πρόταση ουσιαστικής, σε βάθος της μέχρι τότε θεματικής, τον χαρακτήρα και της όχι τόσο παραξενου είδους που αποκαλούνταν σατυρικό δράμα και πλαισίωμε τραγωδίες κάθε τετραλογίας; Μήπως, μια θαυματοποιική "έκρηξη" υπεραλισμού που ανασταίνει... και νεκρούς, τον "τραγικότερον των τραγικών", πολιτικοποιημένου και ρεαλιστή Ευριπίδη; Ή, τέλος, πέρα και πάνω απ' όλες τούτε ή κι άλλες "απαντήσεις" στο ερώτημα, πρόκειται για μια ποιητική ελεγεία του για τη ζωή και το θάνατο, για την αυτοθυσία και το ακέραιο ήθος; Για μια αυτοπαρηγορία του απέναντι στην τραγωδία του θανάτου, με την "αθανασία" του αξιου νεκρού στη μνήμη των ζωντανών;

Η "Αλκίτις" (η τετραλογία του Ευριπίδη απέσπασε το δεύτερο βραβείο στους θεατρικούς αγώνες του 438 π.Χ.) "κατάγεται" από το Θεσσαλικό κύκλο, που μυθολογεί περί θανάτου και "επιστροφής" νεκρών στον απάνω κόσμο. Η Αλκίσι και ο Άδμητος (από αγάπη για τον οποίο - και αν' αυτού - προσφέρθηκε να κατεβεί στον Άδη με "συνένοχο" στο θάνατό της τον προσάτη του άντρα της "θεό" Απόλλωνα και σωτήρα της τον "άνθρωπο" Ηρακλή), συγγενεύουν με την Ιπποδάμεια και τον Πρωτεσίλαο, την Κόρη και τον Πλούτωνα. Ένας μυθολογικός "κύκλος" της αένανς ζωής και του θανάτου. Της φθαρτής μεταβαλλόμενης αναζωογονούμενης ύλης - φύσης και όντων. Ένας πολύκλαδος μυθολογικός κύκλος, που "έθρεψε" δοξασίες, θρησκείες, φιλοσοφίες, επιστήμες, τέχνες με την "ανάσταση εκ νεκρών". Παντοτινή, μα αδικαίωτη προσδοκία των ανθρώπων που χάνουν αγαπημένο πρόσωπο. Αλλά και επίτευγμα της συνείδησης, της μνήμης, της Ιστορίας και του Πολιτισμού του ανθρώπου, που "απαθανατίζουν" τους νεκρούς τους. Ο Ευριπίδης με τον αμφιλεγόμενο χαρακτήρα του έργου του αυτού, θέτει ερωτήματα και απαντά σε άλλα, μυθολογώντας για τη ζωή και το θάνατο. Για τον άνθρωπο, τις αξίες, τα αισθήματα, τα προτερήματα και ελαττώματά του. Τον ατομιστικό εγωισμό του ή την αυτοθυσία του. Τη γενναιοότητα ή δειλία του. Την αρετή και την κακία του. Την αλήθεια και το ψεύδος του. Τη διάσταση ανθρώπινου και θεϊκού στοιχείου. Κι ακόμη, για την ανισότιμη, αδικημένη θέση της γυναίκας, σε σχέση με την προνομιακή του άνδρα, στην αρχαία κοινωνία. Για τη χρησιμοποίηση "θεών" - με ισχυρότερες "θεόθεν" εντολές - από ανθρώπινα συμφέροντα (σε μια ανισότιμη κοινωνία ανισότιμοι μεταξύ τους είναι κι οι θεοί), καυτηριάζοντας έτσι το ρόλο της θρησκείας στην κοινωνία. (Ο Απόλλωνας, τιμωρημένος απ' τον Δία, υπηρετεί και προστατεύει τον Άδμητο. Ακόμη και από τον πρόωρο θάνατο που του μελλόταν, με... ανταλλαγή: Αντί του Άδμητου κι αφού οι μωροί γονείς του αρνούνται, και οι δύο, να πεθάνουν για να ζήσει το παιδί τους, στο Θάνατο θα προσφερθεί με γενναιοότητα η Αλκίσι, από αφοσίωση κι αγάπη στον άντρα της).

"Αντίποδας" της παιδοκτόνου, πανούργας Μήδειας η αγαθή (με την αρχαία έννοια), τρυφερή μητέρα, Αλκίσι. "Αντίποδας" της άπιστης, προδοτικής Ελένης η πιστή, αυτοθυσιαζόμενη σύζυγος Αλκίσι. Ιδού, ίσως μια από τις απαντήσεις του Ευριπίδη. Σ' αυτήν περί του "μισογυνισμού" του. Ιδού, ίσως και κάποια ερωτήματα-σχόλια του: Περί της "ανδρείας" των ανδρών (ο Άδμητος... δέχεται τη θέση του στον Άδη να πάρει η Αλκίσι). Περί της "δεδομένης" αγάπης των γονέων (οι γονείς του Άδμητου... φυλάνε τη ζωύλα τους). Περί της "αμερόληπτης δικαιοσύνης" (η Άρτεμη, εκδικητικά, όρισε να πεθάνει ο Άδμητος επειδή εκείνος δε θυσιάσε και σ' αυτήν τη μέρα του γάμου του. Όμως, ο Απόλλωνας τον απάλλαξε απ' το θάνατο... αφήνοντας στο Χάρο την Αλκίσι). Περί της "άνωθεν μοίρας" (η Αλκίσι συνειδητά αυτοθυσιάζεται). Περί του τι είναι τραγικότερο εντέλει: ένας αξιοπρεπής θάνατος ή μια αναξιοπρεπής ζωή; Και άραγε είναι "θάνατος" μια τέτοια ζωή και "ζωή" ένας τέτοιος θάνατος; Και η ανταμοιβή ενός τέτοιου ανθρώπου, σαν την Αλκίσι, δεν πρέπει να είναι η "αθανασία"; Η "ανάστασή" του με τη μνήμη, με τον μνημόσυνο έπαινο των ζώντων;

Ερώτημα θα παραμένει κι αίνιγμα δυσεπίλυτο τι έργο είναι η "Αλκίτις", αφού και η "επιστροφή" της απ' τον Άδη, το "φάσμα" της επί της γης, είναι ένα μεταίωρο "αίσιο" τέλος του δράματος. Όσο "αίσιο" μπορεί να είναι το γεγονός του "φάσματος" ενός νεκρού που αποτυπώνεται σ' ένα έργο της ιστοριογραφίας ή των Τεχνών: ποιητικό, πεζογραφικό, θεατρικό, κινηματογραφικό. Όσο "αίσιο" τέλος, όση "ευτυχία" μπορεί να είναι η "επάνοδος" της μορφής του αγαπημένου νεκρού με τη δημόσια θέα του και το καθημερινό "παρόν" του στους οικείους και στο σπίτι του, μέσα από ορατές - απτές και ταυτόχρονα ψευδαισθητικές - εικόνες του παρελθόντος του, που προσφέρει και οίκοθεν η σύγχρονη τεχνολογία των πολυμέσων ήχου και εικόνας. Ως προς ένα τέτοιο "αίσιο" τέλος μερικών θανάτων, συμβάλλει η τηλεόραση τα μέγιστα. Τι τραγική ειρωνία!...

Αριστούλα Ελληνούδη ("ΘΥΜΕΛΗ")

Το Θέατρο Τέχνης ιδρύθηκε από τον Κάρολο Κουν το 1942 μέσα στο σκοτάδι της γερμανικής κατοχής. Βασικοί στόχοι του ήταν: η δημιουργία ενός θεάτρου συνόλου με δικό του αισθητικό ύφος, με καλλιτέχνες κοινής θεατρικής παιδείας και κοινών καλλιτεχνικών "οραμάτων" η καθιέρωση νέων Ελλήνων συγγραφέων, η γνωριμία του κοινού της πατρίδας μας με τους σημαντικούς ξένους κλασικούς και σύγχρονους συγγραφείς, η νέα σκηνική αντιμετώπιση του αρχαίου δράματος και των κωμωδιών του Αριστοφάνη.

Η δυσκολία εκείνων των πρώτων κατοχικών χρόνων υπαγόρευε στο θεατρικό φυτώριο το μέτρο της αυταπάρνησης, της αγωνιστικότητας, της ομοψυχίας και του φανατισμού που του χρειαζόταν για να επιζήσει και να επιτύχει. Και το κατόρθωσε. Περισσότερο από μισό αιώνα υπηρετεί και πραγματώνει αδιάλειπτα τους αρχικούς στόχους του γράφοντας μία από τις σημαντικότερες σελίδες στην ιστορία του νεοελληνικού θεάτρου.

Μέσα στο Θέατρο Τέχνης πήραν το βάπτισμα της σκηνής πολλοί νέοι Έλληνες συγγραφείς εκ των οποίων οι περισσότεροι σήμερα είναι πανελληνίως γνωστοί: Γ. Σεβαστίκογλου, Α. Σολωμός, Δ. Κεκαΐδης, Ι. Καμπανέλλης, Λ. Αναγνωστάκη, Γ. Σκούρτης, Μ. Ευθυμιάδης, Γ. Αρμένης, Ε. Χαβιαρά, Δ. Λιπινάκη, Μ. Λαϊνά, Θ. Βαλτινός.

Στο Θέατρο Τέχνης έδειξαν για πρώτη φορά άπαικτα έργα τους, στο ελληνικό κοινό ο Ουίλλιαμς, ο Μίλλερ, ο Λόρκα, ο Μπρεχτ, ο Αρραμπάλ, ο Μπέκετ, ο Ρουζέβιτς, ο Μποντ, ο Μπότο Στράους, ο Ροντρίγκες, ο Μπέρνχαρντ και άλλοι. Παράλληλα έγιναν νέες προσεγγίσεις κλασικών συγγραφέων σε παραστάσεις που άφησαν εποχή: Σαίξπηρ, Μπύχνερ, Ίψεν, Στρίντμπεργκ, Τσέχωφ, Πιραντέλλο.

Ένα ιδιαίτερο λαμπρό κεφάλαιο αφορά στο αρχαίο δράμα και στις κωμωδίες του Αριστοφάνη.

"Η Ελλάδα που υπάρχει σήμερα", πίστευε ο δημιουργός του Θεάτρου μας Κάρολος Κουν, "θα οδηγήσει εμάς τους Έλληνες να αποφύγουμε ότι νεκρό στην εξωτερική μορφή του Αρχαίου Θεάτρου και να παρουσιάσουμε ελεύθερα, σκηνικά και σκηνοθετικά, προσαρμοσμένο στο θεατρικό χώρο και τις απαιτήσεις του θεατή της εποχής μας, ένα έργο που γράφτηκε πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και που παραμένει στην ουσία του ζωντανό".

Βασισμένο σ' αυτές τις αρχές το Θέατρο Τέχνης δεν έπαψε από το 1957 να αναμετρείται με την σκηνοθεσία των αρχαιοελληνικών τραγωδιών και κωμωδιών. Από το 1974 παίρνει συνεχώς μέρος στο Φεστιβάλ Επιδάουρου και από το 1959 (πλην των χρόνων της Δικτατορίας) στο Φεστιβάλ Αθηνών, ενώ με συμμετοχές του σε διεθνή φεστιβάλ απέσπασε διακρίσεις, τιμές και διθυραμβικές κριτικές στα πιο έγκυρα φεστιβάλ όλης της Ευρώπης.

"Πλούτος", "Όρνιθες", "Πέρσες", "Βάτραχοι", "Λυσιστράτη", "Οιδίπους Τύραννος", "Αχαρνές", "Επτά επί Θίβας", "Βάκχες", "Ειρήνη", "Τρωαδίτισσες", "Ιππείς", "Ορέστεια", "Σφήκες", "Προμηθέας Δεσμώτης", "Ηλέκτρα", "Θεσμοφορίζουσες", "Αγαμέμνων", "Φιλοκτίτης", "Ιφιγένεια εν Αυλίδι", "Νεφέλες", "Μήδεια", "Άλκπστις" (φέτος).

Τα πιο έγκυρα διεθνή Φεστιβάλ του κόσμου γιόρτασαν, βράβευσαν, τίμησαν αυτό το έργο ζωής ενός θεάτρου. Ανάμεσά τους οι αλψμόνιπτες συμμετοχές στο "Θέατρο των Εθνών" με τους "Όρνιθες" το 1962 (Α' Βραβείο), με τους "Πέρσες" το 1965, με την "Ειρήνη" και τον "Οιδίποδα Τύραννο" το 1979, με τους "Αχαρνές" το 1982.

Παράλληλα με την ίδρυση του Θεάτρου ο Κάρολος Κουν προχώρησε και στην ίδρυση της Δραματικής Σχολής του, η οποία λειτουργεί χωρίς διακοπή μέχρι σήμερα, πλουτίζοντας τη θεατρική παιδεία του τόπου μας.

Από το 1942 ως το 1949 το Θέατρο Τέχνης περιπλανήθηκε σε διάφορες στέγες. Το 1954 στεγάστηκε μόνιμα πια στο κυκλικό θέατρο κάτω από τον Ορφέα, το ιστορικό πια "Υπόγειο". Η ανάγκη μιας δεύτερης σκηνής στην Αθήνα, για την αξιοποίηση των στελεχών και τη διεύρυνση του κοινού του, οδήγηε το Θέατρο Τέχνης στη δημιουργία της Λαϊκής Σκηνής στο Θέατρο ΒΕΑΚΗ, όπου λειτουργεί για μια δεκαετία, από το 1975 ως το 1985.

Το 1985 η Πολιτεία, τιμώντας την προσφορά του Καρόλου Κουν μερίμνησε για τη δημιουργία μιας δεύτερης μόνιμης σκηνής - 240 θέσεων - υπό την επωνυμία "Θέατρο Κάρολος Κουν" στην οδό Φρυνίχου στην Πλάκα. Μια παλιά ξυλοασοθήκη, που μετατράπηκε σε ζεστό θεατρικό χώρο από τον αρχιτέκτονα Μάνο Περράκη.

Από το 1987 το Θέατρο Τέχνης συνεχίζει την πορεία του χωρίς τον Δάσκαλο, αλλά πιστό πάντα στις αρχές του που εκείνος χάραξε. Ακολουθώντας σε συστηματική βάση την πολιτική ρεπερτορίου παρουσιάζουμε στις δύο σκηνές μας κάθε χρόνο μια σειρά έργων: νέες αναγνώσεις κλασικών έργων, άγνωστα πλην αξιοσημείωτα κείμενα σύγχρονων ξένων δραματουργών, νέα έργα Ελλήνων συγγραφέων. Μαζί με τους παλαιούς καταξιωμένους ηθοποιούς του θεάτρου μας, δοκιμάζει τις δυνάμεις της στο σανίδι μια πλειάδα αξιόλογων νέων ηθοποιών.

Και βέβαια ο βασικότερος στόχος ενός θεάτρου με ιστορική παράδοση είναι να διατηρεί τη φυσιογνωμία του, χωρίς οι νέοι άνθρωποι, που το αποτελούν σήμερα και κάθε σήμερα, να επαναλαμβάνουν τα κεκτημένα αλλά να δημιουργούν το δικό τους παρόν, να επικοινωνούν, όχι μόνο μ' εκείνο το κοινό, που ποτέ δεν μας αρνήθηκε, αλλά και με τους νεώτερους ανθρώπους, που χρόνο το χρόνο, όλο και πιο σταθερά αυξάνεται η προσέλευσή τους στο θέατρο Τέχνης.

Αφίσα του Δ. Διαμαντιόπουλου για την παράσταση της "Άλκπστις" της Λαϊκής Σκηνής, Σκηνοθεσία Κ. ΚΟΥΝ

Θ
Ξ
Α
Τ
Ρ
Ο

TZENH
ΚΑΡΕΖΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 & ΠΕΜΠΤΗ 25 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

"ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΛΗΡ"

Σαίξπηρ

Μετάφραση: ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΛΙΣ
Σκηνοθεσία: ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ
Σκηνικά - Κοστούμια: ΝΙΚΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
Μουσική: ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΛΙΑΤΟΣ
Βοηθός Σκηνοθέτη: ΒΑΡΒΑΡΑ ΔΟΥΚΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΛΗΡ: **Κώστας Καζάκος**
ΒΑΣΙΛΙΑΣ της ΓΑΛΛΙΑΣ: **Ευδόκιμος Τσολακίδης**
ΔΟΥΚΑΣ της ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ: **Αντώνης Αλεξίου**
ΔΟΥΚΑΣ της ΚΟΡΝΟΥΑΛΛΗΣ: **Στάθης Λιβαθινός**
ΔΟΥΚΑΣ του ΩΛΜΠΑΝΥ: **Γιάννης Νταλιάνης**
ΚΟΜΗΣ του ΚΕΝΤ: **Κοσμάς Ζαχάρωφ**
ΚΟΜΗΣ του ΓΚΛΩΣΤΕΡ: **Γιώργος Κέντρος**
ΕΝΤΓΚΑΡ (Γιός του Γκλώστερ): **Κωνσταντίνος Κωνσταντόπουλος**
ΕΝΤΜΟΝΤ (Νόθος γιός του Γκλώστερ): **Κωνσταντίνος Καζάκος**
ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ: **Αντώνης Αλεξίου**
ΟΣΒΑΛΝΤ (Οικονόμος της Γκόνεριλ): **Σπύρος Κουβαρδάς**
ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ: **Πέτρος Φιλιππίδης**
ΓΕΡΟΣ (Κολήγος του Γκλώστερ): **Κώστας Ζάπας**
ΓΚΟΝΕΡΙΑ (Κόρη του Ληρ): **Μελίνα Μποτέλη**
ΡΕΓΚΑΝ (Κόρη του Ληρ): **Φιλαρέτη Κομνηνού**
ΚΟΡΝΤΕΛΙΑ (Κόρη του Ληρ): **Λυδία Φωτοπούλου**
ΙΠΠΟΤΗΣ: **Αντώνης Αλεξίου**
ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Α': **Ευδόκιμος Τσολακίδης**
ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Β': **Κώστας Ζάπας**

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ - ΙΠΠΟΤΕΣ - ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ

**Βασίλης Ανδρέου, Παύλος Βησσαρίου, Στάθης Γράφας,
Γιώργος Δάμπασης, Γιώργος Ηλιόπουλος, Μιχάλης Ιατρόπουλος,
Τάσος Καζάκος, Χρυσόστομος Μακαβέλος, Παναγιώτης Μπουγιούρης,
Δημήτρης Μυλωνάς, Νίκος Νάκος, Βασίλης Πουλάκος,
Παναγιώτης Σούκουλης, Βαγγέλης Στολίδης, Χρήστος Στρέπκος**

"Σκηνή" του κόσμου και "καθρέφτης" της ελισαβετιανής κοινωνίας κι εποχής είναι το θέατρο του Σαίξπηρ.

Μέσα απ' αυτή τη "σκηνή" παρελαύνουν βασιλειάδες και λαός. Άρχοντες και δούλοι. Τύραννοι και τυραννισμένοι. Αθώοι και ένοχοι. Έντιμοι και αχρείοι. Γυναίκες και άνδρες. Γονείς και τέκνα. Άξια και ανάξια. Φίλοι κι εχθροί. Ευσεβείς και ασεβείς. Σοβαροί και γελοίοι. Μυαλωμένοι κι άμυαλοι. Αλαζόνες και σεμνοί. Λογικοί και τρελοί, με εισαγωγικά και χωρίς εισαγωγικά.

Μέσα στη "σκηνή" του κόσμου πορεύεται και μια γεροντική μορφή μιας άλλης εποχής. Κι όμως της κάθε εποχής. Πανανθρώπινη μορφή κι ας φορά, στην αρχή του δράματος, πορφύρα. Η πορφύρα είναι ένα ένδυμα, απλώς. Ξένο "σώμα" από το ανθρώπινο σαρκίο, που δωρίζεται, πετιέται, κουρελιάζεται, αρπάζεται καμιά φορά από τερατώδεις σφετεριστές της εξουσίας, ανάξιους διαδόχους. Είναι η μορφή του γερο-Ληρ, του βασιλιά. Μια μορφή, που μέσα στη "σκηνή" - "καθρέφτη" του κόσμου ευδαιμονεί, επαίρεται και γελά στην αρχή με τον "τρελό" του, τον "παλιάτσο" του, δίχως να υποπεύεται το τραγικό του τέλος. Ασυλλόγιστος, θαρρεί πως βασιλιάς αυτός δεν του μέλλεται η δυστυχία, η ντροπή, ο εξευτελισμός, τα δάκρυα. Τρελός και παλιάτσος δε θα κατανοήσει.

Κι όμως δύσμοιρος στα στερνά του, πλάνητας στη δύση του βίου του - τις ώρες που πρέπει να γαληνεύει η ψυχή του ανθρώπου για να παραδοθεί με αξιοπρέπεια στη μόνη κοινή και αναπόφευκτη για όλα τα πλάσματα μοίρα, το θάνατο - "πληρώνει" τα έργα του. Αποδιωγμένος από το βασίλειό του, το οποίο διεμοίρασε στις δύο απ' τις τρεις του κόρες, αδικώντας την τρίτη με αποκλήρωση και δίωξη από οργή για την "τρέλα" της να πει την αλήθεια και το μέτρο της αγάπης της για εκείνον, έχει στέγη του πια την "παγερή νυχτιά". Και "μοίρα" του το θάνατο. Ρούχο του τα κουρέλια μιας πορφύρας. Όλοι οι τίτλοι χαμένοι, όπως κι η δύναμή του. Ο τρελός, δε διδάχθηκε από τη σοφία του "τρελού" του. Ποιος αποδείχτηκε, απ' τους δυο τους, πιο τρελός; Ποιος μοιάζει πιο παλιάτσος απ' τον παλιάτσο; "Γιέ μου, με λες τρελό;" ρωτά με απορία τον "τρελό" του ο στερημένος την αγάπη και στοργή των παιδιών του, Ληρ. Σοφά του απαντά ο τρελός, αφού με τις αλόγιστες, δίχως μέτρο κι ορθή κρίση πράξεις του: "Όλους τους άλλους τίτλους σου τους χάρισες. Του τρελού, τον έχεις γεννηπάτος".

"Τρέλα" του Ληρ ήταν να θεωρεί πως αυτός και μόνον, οριστικά και αμετάκλητα, θα παρέμενε η ανώτατη εξουσία, διαμοιράζοντάς την εκτελεστική στις δυο του κόρες, που υποκριτικά του υποσχέθηκαν αγάπη και υποταγή, όσο θα ζει. Με την εγωπαθή, ανορθολογική ψευδαισθήση ότι οι υποκριτικές δηλώσεις αγάπης και υπακοής στην όποια επιθυμία του θα τον "θεοποιήσουν" σαν άτρωτο σύμβολο του διαιρεμένου βασιλείου, έγραψε τη "μοίρα" και το τέλος του. Τραγικό για τον ίδιο και το κράτος του.

Τι είναι, αλήθεια ο Ληρ; Ένας αλαζόνας, μέσα στους πολλούς της Ιστορίας; Ένας δυνάστης που δεν του αρκεί να κατέχει ένα βασίλειο, αλλά και να κυβερνά κατά τη βούληση και επιθυμία του τις ανθρώπινες ψυχές, τα αισθήματα και την αλήθεια τους, τόσο που να την ωθεί στο ψεύδος; Ένας μωρός, που με την θεσμική και ψυχολογική ισχύ του γεννήτορα-κτίτορα των παιδιών του, δεν κερδίζει την αγάπη τους, αλλά την επιβάλλει με ανταλλάγματα; Τόσο μωρός είναι, που δεν έμαθε ότι η αγάπη δεν είναι ανταλλάξιμη αξία; Ότι η αγάπη είναι αμοιβαιότητα και ανάγκη των ανθρώπων. Ότι η υποταγή, η υποκρισία, το ψεύδος που δηλώνεται ως "αγάπη" είναι φθόνος. Φθόνος, που αργά ή γρήγορα φέρνει δεινά. Γίνεται πράξη ολέθρου. "Όργανο" μοίρας τραγικής. Είναι ο Ληρ, ένας τυφλός άνθρωπος θύμα των ίδιων του των πράξεων; "Οικοδόμος" μιας κοινωνικής και ανθρώπινης "κόλασης", όπου κι ο ίδιος απώλεσε το αίσθημα και το μέτρο της αλήθειας και της αγάπης, αποδιώχνοντας, τιμωρώντας την αλήθεια και την αγάπη της μικρής του κόρης; Είναι ένας τρελός μέσα σ' ένα παράλογο κόσμο. Έναν κόσμο που του επιφυλάσσει - όπως σε κάθε αδύναμο - ένα οδυνηρό τέλος;

Ίσως, όλα αυτά να είναι ο Ληρ. Η έπαρση, ο εγωισμός, η ισχύς της εξουσίας του σύγχυσαν... τας φρένας. Διασάλευσαν την τάξη. Ανέτρεψαν τους νόμους της πθικής και του δικαίου. Εξόρισαν την αγάπη και την αλήθεια. Το τελευταίο είναι και το μέγιστο των λαθών του. Τα άλλα συνέτριψαν τον βασιλιά. Αυτό συνέτριψε τον άνθρωπο Ληρ. Αθώος-ένοχος ο Ληρ, άνοιξε το δρόμο στο κακό. Ατη, Ύβρις, Τίσις. Τα "συστατικά" του αρχαιοελληνικού τραγικού είδους ανατακλώνται και στον "Ληρ". Η "τύφλωσις" του ήρωα προκαλεί αλληπάλληλες συμφορές, στη γενιά του και στον κόσμο. Η αγάπη πεθαίνει (όπως η αδικημένη κόρη του στη φυλακή). Το μίσος εκτροχιάζει τα πάντα. Ο κόσμος - το βασίλειό του - στροβιλίζεται στον τρόμο. Καταρρέει, μέσα στη δίνη μιας σκοτεινής κοινωνικά νύχτας, που τυραννά και τον ίδιο τον Ληρ και άλλα τρία πρόσωπα, που ακολουθούν την τραγική πτώση του. Τον Κεντ, εξόριστο, διαπομπευμένο, χωρίς ιθαγένεια, άνθρωπο χωρίς καν όνομα πια. Τον Γκλόστερ, που τον τύφλωσαν και τον "Τρελό" που φιλοσοφεί για τα παράλογα του κόσμου. Των ισχυρών και "λογικών". Που περιπαίζει τη γελοiotητα του "μεγαλείου", αλλά συμπονά τον ξεπεσμένο Ληρ. Συμπορεύεται, μοιράζεται τη "μοίρα" ενός "λογικού" που αρνιόταν να συνειδητοποιήσει ότι ο φεουδαρχικός κόσμος του είναι αυτοκαταστροφικά τρελός. Ένας τρελός, που αντί της σκούφιας του τρελού, φορά την κορώνα της απολυταρχίας. Μα η Ύβρις, κάποτε, τιμωρείται...

Θ
ε
α
τ
ο

TZENH
KAPEZH

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 & ΔΕΥΤΕΡΑ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

"ΗΛΕΚΤΡΑ"

Σοφοκλή

Μετάφραση: ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ
Σκηνοθεσία: ΛΥΔΙΑ ΚΟΝΙΟΡΔΟΥ
(με τη συνεργασία του ΔΗΜΗΤΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ)
Σκηνικά: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Μουσική: ΤΑΚΗΣ ΦΑΡΑΖΗΣ
Χορογραφία: ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΠΑΠΑΔΑΜΑΚΗ
Μουσική Διδασκαλία: ΜΕΛΙΝΑ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ΔΙΑΝΟΜΗ

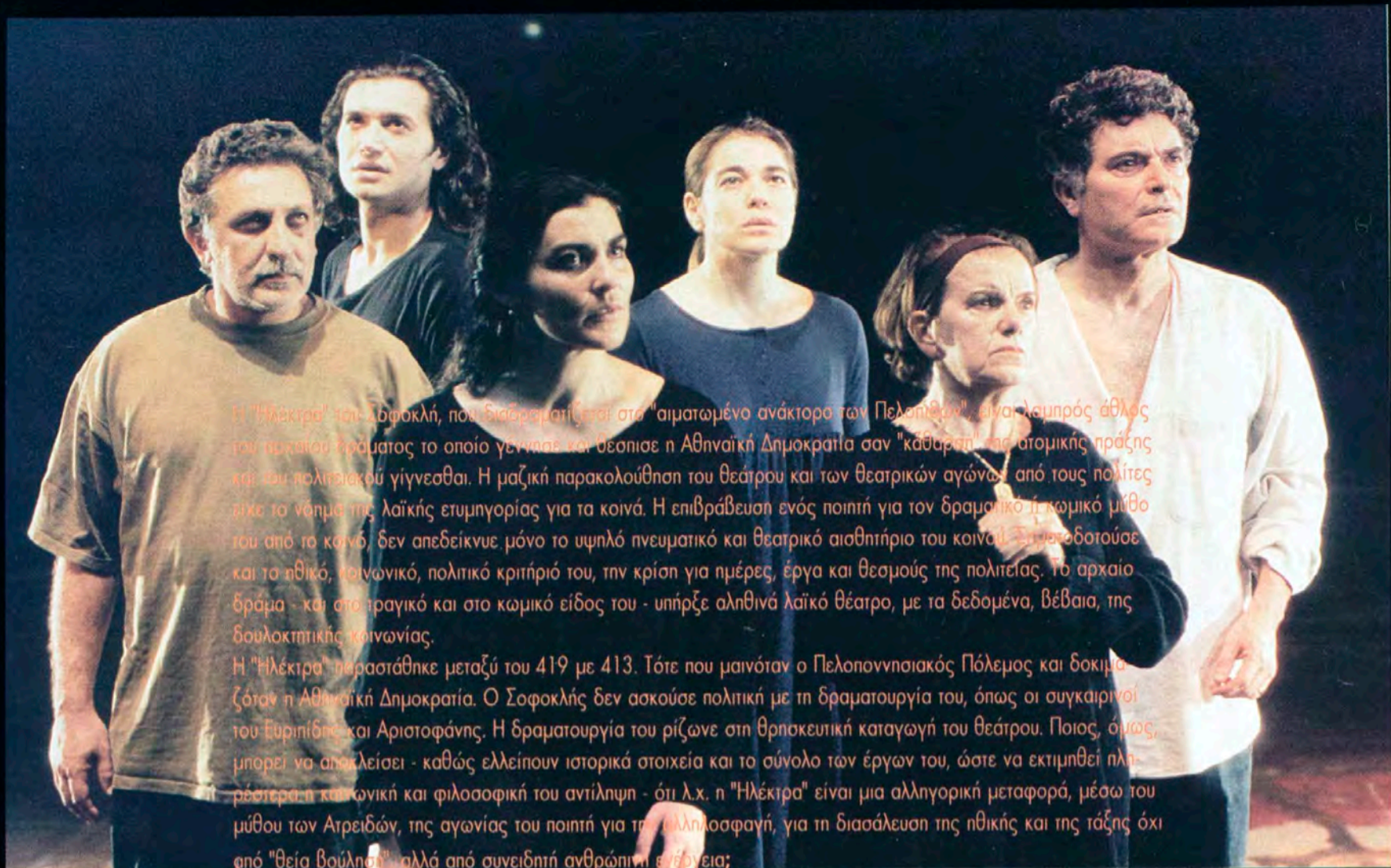
Παιδαγωγός: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΥΛΩΝΑΣ
Ορέστης: ΜΙΛΤΟΣ ΔΗΜΟΥΛΗΣ
Πυλάδης:
Ηλέκτρα: ΛΥΔΙΑ ΚΟΝΙΟΡΔΟΥ
Χρυσόθεμις: ΤΑΝΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Κλυταιμνήστρα: ΑΣΠΑΣΙΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Αίγιστος: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΧΟΡΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΜΑΤΣΟΥΚΑ
ΜΑΡΘΑ ΦΡΙΝΤΖΙΛΑ
ΜΑΡΘΑ ΤΟΜΠΟΥΛΙΔΟΥ
ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ
ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΠΑΞΕΒΑΝΗ
ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΣΤΑ
ΜΕΛΙΝΑ ΒΑΜΒΑΚΑ
ΘΑΛΕΙΑ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΛΑΦΑΤΗ

ΝΙΟΒΗ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΒΕΛΙΝΑ ΑΡΑΠΙΔΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΝΙΚΗ ΠΑΛΗΚΑΡΑΚΗ
ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΡΑ
ΧΡΥΣΑ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Η "Ηλέκτρα" του Σοφοκλή, που διαδραματίζεται στα "αιματομένο ανάκτορο των Πελοπιτών", είναι λαμπρός άθλος του παλαιού δράματος το οποίο γενήσασε και θεοποίησε η Αθηναϊκή Δημοκρατία σαν "κάθαρση" της ατομικής πράξης και του πολιτιστικού γίγνεσθαι. Η μαζική παρακολούθηση του θεάτρου και των θεατρικών αγώνων από τους πολίτες είχε το νόημα της λαϊκής ετυμηγορίας για τα κοινά. Η επιβράβευση ενός ποιητή για τον δραματικό-επικωμικό μύθο του από το κοινό, δεν απεδείκνυε μόνο το υψηλό πνευματικό και θεατρικό αισθητήριο του κοινού. Σηματοδοτούσε και το ηθικό, κοινωνικό, πολιτικό κριτήριο του, την κρίση για ημέρες, έργα και θεσμούς της πολιτείας. Το αρχαίο δράμα - και στο τραγικό και στο κωμικό είδος του - υπήρξε αληθινά λαϊκό θέατρο, με τα δεδομένα, βέβαια, της δουλοκρατικής κοινωνίας.

Η "Ηλέκτρα" παρυστάθηκε μεταξύ του 419 με 413. Τότε που μαινόταν ο Πελοποννησιακός Πόλεμος και δοκιμαζόταν η Αθηναϊκή Δημοκρατία. Ο Σοφοκλής δεν ασκούσε πολιτική με τη δραματουργία του, όπως οι συγκαίρινοί του Ευριπίδης και Αριστοφάνης. Η δραματουργία του ρίζωνε στη θρησκευτική καταγωγή του θεάτρου. Ποιος, όμως, μπορεί να αποκλείσει - καθώς ελλείπουν ιστορικά στοιχεία και το σύνολο των έργων του, ώστε να εκτιμηθεί πληρέστερα η κοινωνική και φιλοσοφική του αντίληψη - ότι λ.χ. η "Ηλέκτρα" είναι μια αλληγορική μεταφορά, μέσω του μύθου των Ατρείδων, της αγωνίας του ποιητή για την αλληλοσφαγή, για τη διασάλευση της ηθικής και της τάξης όχι από "θεία βούληση", αλλά από συνειδητή ανθρώπινη επιθυμία;

Στη σοφοκλεία εκδοχή του μύθου, εξάλλου, ελάχιστο ρόλο παίζουν οι θεοί και μέγιστο οι άνθρωποι. Η Κλυταιμνήστρα και ο Αίγισθος δολοφόνησαν τον Αγαμέμνονα όχι επειδή ήταν "δέσμιοι" μιας "θείκης εντολής", αλλά επειδή ήταν αδυσώπητοι σφετεριστές της εξουσίας. Εξίσου τη "δίκη" και καταδίκη της Κλυταιμνήστρας (και του Αίγισθου) δεν την υπαγορεύει ένας θεός. Θα γίνει έργο αυτοδικίας των παιδιών της. Η Ηλέκτρα συνειδητά αποφασίζει την τιμωρία. "Υφαίνει" η ψυχή της τη μπροκτονία ως αντίδοτο στην τυραννία, στον πόνο από την άδικη πατροκτονία. Ο αδελφός της Ορέστης, φυσικός διάδοχος της εξουσίας - στερήθηκε τον "οίκο" του για να γλυτώσει από τους σφετεριστές του - θα γίνει το εκτελεστικό όργανο της αυτοδικίας. Συμπαρυστάτης του ο Λύκειος Απόλλωνας και μέσω του ο δόλος (το ψέμα του Παιδαγωγού ότι ο Ορέστης σκοτώθηκε), ώστε να πέσει ανυποψίαστη η πατροκτόνος μάνα στα χέρια του μπροκτόνου γιού της. Αυτή είναι όλη κι όλη η "θείκη παρέμβαση". Αμφίσημη και αμφίβολη ως προς τη βοήθεια που προσφέρει στον Ορέστη. Αναγκαία, όμως, για να συνθέσει ο ποιητής μ' αυτήν και με το δόλο (το ψέμα), που φέρνει νέα δάκρυα στην Ηλέκτρα για τον "νεκρό" αδελφό, την ευδαίμονα αλληλοαναγνώριση Ηλέκτρας-Ορέστη. Τη μόνη φωτεινή ακτίδα, μέσα στο ζόφο του πένθιμου αυτού δράματος.

Η "Ηλέκτρα" είναι η τραγωδία της εκδίκησης. Η τραγωδία της μπροκτονίας, με έρεισμά της την πατροκτονία, που και αυτή επικαλούνταν την παιδοκτονία (τη θυσία της Ιφιγένειας) για να κατακτήσει ο Αγαμέμνονας την Τροία. Η "Ηλέκτρα" είναι η αλληλουχία του χυμένου αίματος που καταλύει το γένος των Ατρείδων. Είναι η τραγωδία του πένθους, του "αμαρτίας γονέων παιδεύουσι τέκνα". Όσο κι αν τα πρόσωπα του δράματος θύουν στους θεούς για ευδωσση των πόθων τους, "μοίρα" τους είναι η πράξη τους. "Τροχός" της ιστορίας του είναι ο ίδιος ο άνθρωπος κι οι πράξεις του.

Θεοσεβούμενος ποιητής ο Σοφοκλής θλίβεται για τη σύγκρουση ηθικών νόμων και ανθρώπινων πράξεων, μα και πονά για τα πάθη του ανθρώπου από αυτή τη σύγκρουση. Γιατί ο φόνος φέρνει φόνο. Το αίμα, άλλο αίμα. Κι οι "χθόνιοι θεοί" της μπριαρχίας και της πατριαρχίας ερίζουν θανάσιμα επί των ανθρώπων. Και οι Ερινύες, οι "Σκύλες" της συνείδησης παραμονεύουν. Κατέχουν κι αυτές μερίδιο "εξουσίας" επί της ανθρώπινης ύπαρξης. Διαιωνίζουν τον εφιάλτη, όσο στο γένος των ανθρώπων βασιλεύει η Έρις κι όχι η έλλογη Τάξη και η Δίκη, ώστε δίκαια να κρίνουν "Όλα τα πάθη της Γενιάς, όσα έγιναν κι όσα θάρθουν" (μετάφραση Γ. Χειμωνάς).

Μα η αυτοδικία υπαγορεύει δια στόματος του παιδαγωγού (όνομα που σηματοδοτεί την εκδίκηση ως παιδεία - αγωγή του ήρωα): "Ο καιρός τέλειωσε. Ήρθε η ώρα. Ακονίστε την Πράξη" (Γ. Χειμωνάς). Πράξη που προσθέτει νέα δυστυχία πάνω στην παλιά. Πράξη που κάνει τον αθώο Ορέστη ένοχο. Από θύμα, θύτη. Το οπλισμένο χέρι του δείχνει "Τι αντίτιμα ασέβειας χαρίζουν οι θεοί". Αντίτιμο της πατροκτονίας η μπροκτονία. Κι ο Ορέστης "άγγελος θανάτου", με συνεργό του τον αθώο, του προηγούμενου αίματος, Πυλάδη.

Και η Ηλέκτρα; Κυρίαρχη του δράματος, είναι εκείνη που σχεδίασε και πόθησε το "δίκαιο" φόνο. Εκείνη που δίψασε μα και θα θρηνεί και γι' αυτό το αίμα. Γιατί πολύ λαχάρησε την αγάπη της μάνας και πολύ τη στερήθηκε. Η Ηλέκτρα είναι "χρεωμένη" όλο τον πόνο και το πένθος της γενιάς της. Θέλησε την πράξη, που θα έκοβε με το σπαθί τον "ομφάλιο λώρο" του αμαρτωλού της γένους. Η μπροκτονία συντελείται. Η ευτυχία, όμως, δεν είναι "μοίρα" της Ηλέκτρας. "Μοίρα" της, το πένθος για τον αιμάτινο δρόμο του ανθρώπου προς την εξουσία, για την "ισορροπία" του τρόμου αντί της αρμονίας ανθρώπου - κοινωνίας, εξουσίας - θεσμών - αξιών.

Η Ηλέκτρα είναι πλάσμα του μύθου και της ιστορίας, ποιητικό και κοινωνικό, ταυτόχρονα. Ενεργητικός φορέας της "μοίρας" και άφταιγο θύμα της, ταυτόχρονα. Κινεί τα νήματα ενός φόνου, που θα τη βυθίσει περισσότερο στο πένθος. Τα δάκρυα είναι η δική της κάθαρση. Συμπαρυστάτης στον αρχαίο Πόνο και στο αρχαίο Πένθος της ο Χορός ("γένεθλα γενναίων τοκέων"), ο συλλογικός, νηφάλιος μάρτυρας-κριτής της Πράξης, ως "μοίρας" του πολίτη και της πολιτείας. Του ανθρώπου και της ανθρωπότητας.

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ

"ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ"

Σοφοκλή

ΤΕΤΑΡΤΗ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ & ΠΕΜΠΤΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

Μετάφραση: Κ.Χ. ΜΥΡΗΣ
Σκηνοθεσία: ΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
Σκηνικά - ενδυμασίες: ΦΩΤΕΙΝΗ ΔΗΜΟΥ
Μουσική: ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ
Φωτισμοί: BEN ORMEROD

ΔΙΑΝΟΜΗ

Οιδίπους: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΜΟΥΛΗΣ
Ιοκάστη: ANNA ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ
Κρέων: ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΛΑΣ

Τειρεσίας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΑΓΙΑΣ
Ιερέας: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΚΟΥΡΤΑΣ
Κορυφαίος: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΚΟΥΡΤΑΣ
Βοσκός α': ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΡΙΩΤΗΣ
Εξάγγελος: ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ
Βοσκός β': ΗΛΙΑΣ ΑΣΠΡΟΥΔΗΣ

Χορός 20 γερόντων: ΧΟΡΩΔΙΑ ΕΡΤ

Γένος αιμομικτικό το ανθρώπινο, θα αναζητά εσσεί τις ρίζες του. Τι απαρχές της καταγωγής του. Το "αίτιο" της διαφορετικότητάς του από τα άλλα όντα. Το πρωτοκύτταρο της ύπαρξής του. Κι η αγωνία του να κατακτήσει αυτή τη γνώση και αλήθεια θα πολλαπλασιάζεται, όσο το ερώτημα για την καταγωγή του θα χάνεται στο βάθος - άγνωστο ακόμη πόσων εκατομμυρίων χρόνων. Όσο θα περιπλέκεται στο χάος του απροσδιόριστου μέλλοντός του. Χάος, περισσότερο ίσως τρομερό από του παρελθόντος του, και από δική του υπαιτιότητα. Γιατί, η μεγαλύτερη απ' όλες τις τραγωδίες του ανθρώπου, μα και το μεγαλείο του είναι η ακατανίκητη διάνοιά του. Ο "Φάουστ" που κρύβει μέσα του και μάχεται για την αλήθεια και με την αλήθεια για "όπλο" του να ξαναπλάσει τη ζωή. Να λύσει τα "μυστήρια" της ζωής και να τεχνουργήσει τον άνθρωπο του μέλλοντος. Η αρχαία "Υβρις" του ανθρώπου προεκτείνεται, καθώς δεν αρκείται σε μια ευζονία του είδους. Καθώς παρεμβαίνει σ' αυτήν, δια της επιστήμης, επιδιώκοντας έναν ευγονισμό με άγνωστα, στο παρόν για το απώτερο μέλλον, αποτελέσματα. Αποτελέσματα που, ενδέχεται, να αποδειχθούν τραγικότερα από τα "λάθη" της φύσης και το "προπατορικό αμάρτημα".

Ιδού ένας επιπλέον λόγος που καθιστά, στην εποχή μας ιδιαίτερα, τραγικότερο όλων των άλλων αρχαίων μύθων το μύθο του Οιδίποδα και συγκλονιστικότερη όλων των άλλων τραγωδιών την τραγωδία του Σοφοκλή "Οιδίποδας Τύραννος". Ιδού, πώς από αυτό το "αριστούργημα της απαισιοδοξίας" (όπως θα έλεγε ο Νίτσε αναφερόμενος στον ορισμό του Σοπενχάουερ για την τραγωδία), μπορεί ο σύγχρονος άνθρωπος να δει μέσω της τραγικής ποίησης την διπλή τραγωδία του. Υπαρξιακή και κοινωνική. Υπαρξιακή, γιατί το αιμομικτικό "προπατορικό αμάρτημα" θα τον βασανίζει σωματικά και ψυχικά. Κοινωνική, γιατί η πανάρχαια ενοχή θα τον βασανίζει διανοητικά και ηθικά, καθώς θα συγκρούεται η ανθρώπινη με την κοινωνική Ανάγκη.

Ο μύθος του Οιδίποδα, υπό το φως της ποιητικής επεξεργασίας του από τον Σοφοκλή, είναι η τραγωδία του ανθρώπου για γνώση και κατάκτηση της Αλήθειας. Της γνώσης και της αλήθειας και για τον ίδιο. Η ύβρις του Οιδίποδα - η μέγιστη ύβρις του - είναι που θεωρεί την ανθρώπινη υπόστασή του υπέρτερη της οδύνης που προκαλεί κάποτε η γνώση.

Ακατανίκητη κι αλώβητη την κοινωνική του δύναμη από την όποια αλήθεια. Αγνοεί τα βάθη της ύπαρξής του. Λύνει το αίνιγμα της τύχης. Κι αυτή αντιστρέφεται, όταν ο Οιδίποδας προκαλεί το ανείπωτο. Από την "ευδαιμονία" της Άγνοιας θα περιπέσει στην "κακοδαιμονία" της Γνώσης. Αντιμέτωπος με ένα άγνωστο παρελθόν, αποζητά την πληρότητα - υπαρξιακή και κοινωνική - μέσω της Γνώσης και της Αλήθειας. Και ανυποψίαστος για την οδύνη που εγκυμονούν θα οδηγηθεί στην τραγική, μα καθαρτήρια πώση του. Και ανθρώπινη και κοινωνική. Η αλήθεια είναι Ανάγκη. Ανθρώπινη και κοινωνική.

Και η υπεροχή - ανεξαρτήτως της πώσης του - η οικουμενική και διαχρονική αξία του Οιδίποδα βρίσκεται στο ότι είναι φορέας - όργανο της αλήθειας. Της αλήθειας που προκύπτει μέσα από τις αντιθέσεις. Μέσα από τη σύγκρουση του κακού με το καλό. Από την διαλεκτική εξέταση των κοινωνικών φαινομένων. Από την υλιστική βάση των μεταφυσικών φαινομένων. Από τη σχέση ανθρώπου - κοινωνίας, ανθρώπου - σύμπαντος.

Ο Οιδίποδας που από άγνοια σκοτώνει έναν άγνωστο, που ήταν ο πραγματικός πατέρας του Λαίος. Ο Οιδίποδας που παντρεύεται μίαν άγνωστη, που ήταν η πραγματική μητέρα του Ιοκάστη. Ο Οιδίποδας που γίνεται βασιλιάς σ' έναν άγνωστο τόπο, που ήταν η πραγματική πατρίδα του. Ο Οιδίποδας που γεννά παιδιά, και είναι ταυτόχρονα γεννήτορας κι αδελφός τους. Ο Οιδίποδας που παλεύοντας τον τρόπο ενός λοιμού στο βασίλειό του - στη φυλή του (και σήμερα λοιμοί τυραννούν ενδογαμικές φυλές!), έρχεται αντιμέτωπος με έναν άγνωστο, "θεόσταλτο" χρυσό, που ήταν κατάρα για τον ίδιο και το γένος του. Ο Οιδίποδας που χάριν της Αλήθειας θα συντριβεί, είναι ένας (άνθρωπος πέρα από το κακό και το καλό), εντέλει. Είναι η "προοπτική του λάθους", αλλά και η "αφοβισιά του βλέμματος" μπροστά στη Γνώση και την Αλήθεια. Είναι η - δι' ελέου και φόβου - κάθαρση του ανθρώπου και της κοινωνίας. "Τυφλός" ήταν ο Οιδίποδας όσο έβλεπε τον κόσμο, αγνοώντας την αλήθεια. Η αλήθεια θα τον οδηγήσει στην αυτοτύφλωση. "Οδηγός" και "μάτι" του θα είναι, πλέον, η αλήθεια. Επηρεμένος από τη δύναμή του έγινε ο ίδιος "μοίρα" του. Η βούλησή του - προαίσθημα μιας αλήθειας ακατανίκητης - θα γίνει "Δίκη" και τιμωρός του. Ο αλαζονικός "διονυσιασμός" του προκάλεσε την "τύχη", η υπερβεί το μέτρο. Αυτοτιμωρημένος, έκπτωτος, με την "όραση" των τυφλών ματιών του, θα πορευτεί μοναχικά τον τραγικό δρόμο. Θα εξορισθεί από τη Θήβα. Την (όποια) τυραννισμένη κοινωνία από τη (μεταφυσικίζουσα) άγνοια. Από το ψεύδος (οι θεοί γονείς του στην Κόρινθο του απέκρυψαν ότι είναι θετό παιδί). Από το μίσος που γεννά η εξουσία (ο Λαίος από φόβο μήπως μεγαλώνοντας ο Οιδίποδας τον σκοτώσει για να αρπάξει την εξουσία επιχειρήσει να θανατώσει - βρέφος ακόμη - το παιδί του). Μόνο του "κέρδος" από αυτή την τραγική μεταστροφή της "τύχης", η "απολλώνεια νηφαλιότητα" που δίνει η αυτογνωσία, η γνώση και επίγνωση της αντικειμενικής πραγματικότητας και αλήθειας.

Ο "Οιδίποδας Τύραννος", το αριστούργημα του Σοφοκλή (υπόδειγμα του τραγικού είδους το θεωρούσε ο Αριστοτέλης παρότι δεν πήρε το πρώτο βραβείο στους "Αγώνες" του 425 περίπου), αποτελεί, μυθολογικά μαζί με την "Αντιγόνη" (440) και τον "Οιδίποδα επί Κολωνών" (406 π.Χ.), μια "τριλογία" εμπνευσμένη από το Θηβαϊκό Κύκλο. Έναν πανάρχαιο λαϊκό μύθο, που σε παραλλαγές συναντάται στους επικούς ποιητές, στον Όμηρο ("Ιλιάδα" και "Οδύσσεια") και στον Ησίοδο ("Έργα και Ημέραι").

Ο Σοφοκλής δίδαξε τον "Οιδίποδα Τύραννο" στην τυραννισμένη από τον Πελοποννησιακό Πόλεμο και έναν λοιμό Αθήνα. Και διόλου τυχαία - αντίθετα από τον Αισχύλο που θεωρούσε "θεόσταλτη" τη "μοίρα" - ο Σοφοκλής έπλασε τον Οιδίποδα ως άνθρωπο που παίρνει στα χέρια του τη "μοίρα" του. Ως άνθρωπο, που με την γνώση και την αλήθεια θα πορεύεται από το παρελθόν στο μέλλον κι ο σύγχρονος ποιητής θα του ζητά, για το καλό κάθε εποχής, κοινωνίας και ανθρώπου: "Εξόριστε ποιητή στον αιώνα σου λέγε τι βλέπεις;"

Αριστούλα Ελληνούδη ("ΘΥΜΕΛΗ")

Το 1996 το Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας συμπληρώνει, ως θεατρικός οργανισμός δέκα χρόνια ζωής. Μέσα στο χρονικό αυτό διάστημα παρουσίασε έργα του κλασικού και σύγχρονου δραματολογίου, όπως "Γλάρος" του Άντον Π. Τσέχωφ, "Τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού" του Ντάριο Φο, "Έγκλημα και τιμωρία" του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, "Καρδιά σκύλου" του Μιχαήλ Μπουλγκάνωφ, "Πλατόνωφ" του Άντον Π. Τσέχωφ, "Δεσποινίς Τζούλια" του Αύγουστου Στρίντμπεργκ, "Μάκβεθ" του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, "Ιβάνωφ" του Άντον Π. Τσέχωφ και "Επιθεωρητής" του Νικολάι Γκόγκολ.

Το Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας, έδωσε τη δυνατότητα να γίνουν νέες μεταφράσεις κλασικών έργων. Συνεργάζεται σταθερά σε όλες τις παραστάσεις του με καλλιτέχνες και από άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Από το 1995 στα πλαίσια του Σύγχρονου Θεάτρου Αθήνας λειτουργεί Σχολή Υποκριτικής Τέχνης.

Το Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας, είναι οικονομικά ανεξάρτητος οργανισμός, το συνολικό έργο του οφείλεται αποκλειστικά στην αγάπη και την στήριξη του θεατρόφιλου κοινού. Εφέτος το Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας παρουσιάζει το έργο του Σοφοκλή "Οιδίπους Τύραννος" στο Φεστιβάλ Επιδαύρου καθώς επίσης και σε θέατρα όλης της Ελλάδας και της Κύπρου, σε μια παράσταση στην οποία συνεργάζονται σημαντικοί καλλιτέχνες, όπως η κυρία Άννα Συνοδινού, ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Κ.Χ. Μύρης, ο Νίκος Χαραλάμπους, η Φωτεινή Δήμου και ο Ben Ormerod.

Για το Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΜΟΥΛΗΣ

Στην παράσταση της τραγωδίας του Σοφοκλέους "ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ" ερμηνεύω τον χαρακτήρα της Ιοκάστης. Στη διάρκεια 45 ετών θητείας μου στο αρχαίο ελληνικό δράμα, ερμήνευσα 16 χαρακτήρες σε τραγωδίες και κωμωδίες, του Αισχύλου, Σοφοκλέους, Ευριπίδου και Αριστοφάνους.

Χαρακτηρίζω την τραγική μορφή της Ιοκάστης ως "μήτρα του μιάσματος" που το συνέλαβε, το έθρεψε και έζησε μαζί του, δίχως να γνωρίζει, δίχως να θέλει να υπηρετεί το κακό. Γι' αυτό πλήρωσε την άγνοια της ευθύνης της στις μιαιρές πράξεις, με την αυτοχειρία της για τα ακούσια σφάλματά της.

Η συνεργασία μου με τον πολυαγαπητό μου Γιώργο Κιμούλη και τους άλλους συναδέλφους, η παρουσία του φίλου σκηνοθέτη Νίκου Χαραλάμπους που ανέλαβε την διδασκαλία της παράστασης, η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη, η μετάφραση του Κ.Χ. Μύρη, ο διάκοσμος και τα ενδύματα της Φωτεινής Δήμου, με βοήθησαν και με ενθουσίασαν στη διάρκεια της προετοιμασίας του "ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΤΥΡΑΝΝΟΥ".

Εύχομαι και ελπίζω, το κοινό ελληνικό και διεθνές που τιμά και στηρίζει την διδασκαλία της πνευματικής μας κληρονομιάς όπως είναι το θέατρο, να εγκρίνει την καινούργια αυτή ερμηνεία, που φιλοδοξεί να αποτελέσει επιτυχή συνέχεια στην ιστορία των θαυμαστών παραστάσεων του "Οιδίποδος Τυράννου" που προηγήθηκαν στη χώρα μας, και στην οποία έχω την τιμή να μετέχω.

ANNA ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

Προσερχόμαστε στο κορυφαίο έργο με δέος. Αλλά και ενθουσιασμό, γιατί όλοι ανεξαιρέτως οι συντελεστές της παράστασής μας, έχουμε συνείδηση και των μεγεθών και της δυναμικής που ενυπάρχουν ως κώδικες προσέγγισης του μεγάλου μας ποιητή. Έτσι προσβλέπουμε σε μία ερμηνεία που να στηρίζεται σε μία "Ευριπίδεια" αμεσότητα σχετικά με το ρεαλιστικό και υπονομευτικό παίξιμο των ηρώων, σε μία "Αισχυλική" μεγαλοσύνη των Χορικών ως ήθος αλλά και ύψος της μουσικής παρέμβασης και σε ένα "Σοφοκλείο" χώρο-χρόνο, όπου τα δύο στοιχεία επεμβαίνουν καταλυτικά στον ψυχισμό αλλά και στη σκέψη των ηρώων. Πάνω από όλα αυτά, κρατάμε ως εγχειρίδιο υποκριτικής τη νέα, εξαιρετικά αποκαλυπτική μετάφραση του Κ.Χ. Μύρη.

ΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Θ Ε Α Τ Ρ Ο Β Ρ Α Χ Ω Ν

ΚΥΚΛΟΣ

25 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ
ΤΡΙΤΗ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΩΡΑ 8.30Μ.Μ

A N N A Σ Υ Ν Ο Δ Ι Ν Ο Υ

ΝΕΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ

26 ΙΟΥΛΙΟΥ 1996

^M Anna Karolinos

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΙΟΥΝΙΟΥ

ώρα 9.30 μ.μ.

ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ΘΕΑΤΡΟ ΣΗΜΕΙΟ

"ΗΛΕΚΤΡΑ"

Σοφοκλή

Μετάφραση: Κ.Χ. ΜΥΡΗΣ
Σκηνοθεσία: ΝΙΚΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
Σκηνικά - κοστούμια: ANNA ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
KENY MAK LILAN
(KENNY MAC LELLAN)

Μουσική: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΥΝΤΟΥΒΗΣ
Χορογραφία: ΝΤΟΡΑ ΤΣΑΤΣΟΥ
Φώτισμός: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΝΟΥΣΗΣ
Κοσμήματα: ΝΤΟΛΥ ΜΠΟΥΚΟΓΙΑΝΝΗ

Ηθοποιοί:
(Με τη σειρά που εμφανίζονται)

Παιδαγωγός: ΣΤΑΘΗΣ ΣΥΡΟΣ
Ορέστης: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΑΛΑΝΗΣ
Πυλάδης: ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΟΛΥΜΕΝΑΚΟΣ
Ηλέκτρα: ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΚΡΗ
Χρυσόθεμις: ΕΛΕΝΗ ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ
Κλυταιμνήστρα: ΒΑΓΓΕΛΙΩ ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗ
Αίγιστος: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Χορός γυναικών: ΔΟΜΝΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΟΦΙΑ ΜΑΡΑΘΑΚΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΜΑΛΙΑ ΜΠΕΝΕΤ
Μουσικός: ΣΟΝΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ένα μοναχικό απόδοι

Γυναίκα αποφασιστική, μοναχική, σκληρή φαίνεται και ανελέητη, η Ηλέκτρα του Σοφοκλή δεν λυγίζει ούτε μια στιγμή μπροστά στο φόνο της μάνας. Μέχρι το τέλος, τεντωμένο πρόσωπο, ακροβατεί ανάμεσα στο σχέδιο των θεών και το σχέδιο των ανθρώπων. Έτσι όταν οι θεοί ξαφνικά αποσύρονται, εκείνη μένει μόνη της έχοντας αγγίξει τον πέρα χώρο της απόλυτης απελπισίας.

Και τώρα τι;

Αυτό το σύμπαν της ανθρώπινης προσωπικότητας που ακροβατεί και συντρίβεται στο μεταξύ, κρύβει μέσα του την απόλυτη τρυφερότητα μέσα στον παραλογισμό του, την ανάγκη για αξιοπρέπεια. Τραγουδάει το τραγούδι του και πορεύεται παρασέρνοντας τους γύρω του στην εκδίκηση, σφαδιάζοντας μέσα σε σκοτάδια ερωτημάτων που σπέρνει σε μας.

Η δαιμονικότητα της μορφής της ταυτόχρονα με την ενοχή και την δυστυχία, υποκαθίσταται σιγά-σιγά με το φως και την ποίηση.

"Ελικοβλέφαρη χαμογελούσα
βαθύζωνη μέσα στην τραγική γαλήνη."*

ΝΙΚΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ηλέκτρα: ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΚΡΗ

* Το απόσπασμα από το Τετράδιο Γυμνασμάτων Β' του Γ. Σεφέρη

Ορέστης: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΑΛΑΝΗΣ

Σ' ένα μικρό ξυλουργείο, πίσω από το Πανεπιστήμιο της Παντείου, που διαμορφώθηκε σ' έναν ιδιόμορφο θεατρικό χώρο, στέγασε τα όνειρά της πριν από δέκα χρόνια η θεατρική ομάδα "Σημείο". Με διάθεση ανατρεπτική, θέλοντας να ανιχνεύσει ένα διαφορετικό θεατρικό τοπίο, προσπάθησε όλα αυτά τα χρόνια να δημιουργήσει ένα "άλλο" θέατρο. Ένα θέατρο που δεν αρκείται μόνο στον χαρακτηρισμό του πρωτοποριακού ή του αβάν-γκαρντ, αλλά δημιουργεί ένα νέο τοπίο. Αυτό το τοπίο, ο τόπος συναγωγής και συνοχής συντίθεται από τον χρόνο, την κίνηση, το κείμενο, την χειρονομία και τον ηθοποιό.

Το "Σημείο" δημιουργήθηκε από τον σκηνοθέτη Νίκο Διαμαντή και την ηθοποιό Ιωάννα Μακρή, το 1985 με μία διάθεση επανατοποθέτησης και δημιουργικής ρήξης μ' αυτό που ονομάζουμε κυρίαρχο θέατρο, έχοντας σαν στόχο τους, μαζί με άλλους νέους ανθρώπους, να πλησιάσουν με πρωτοτυπία, φαντασία, τόλμη και ευαισθησία κείμενα κλασικά ή μοντέρνα, που πέρα από τον σημαντικό φιλοσοφικό λόγο λειτουργούσαν και σαν εφιαλτήριο για μια τολμηρή σκηνική πράξη.

Η Ηλέκτρα του Σοφοκλή κλείνεται σε μία οικειοθελή δουλεία. Θα μπορούσε να ζει κι εκείνη ειρηνικά στο παλάτι όπως η Ιφιάνασσα και η Χρυσόθεμις; μήπως όμως στην πραγματικότητα δεν είναι κι αυτές δούλες διαφορετικού τύπου; Γογγύζοντας για τη μοίρα της και την εξαθλίωσή της, ξεπερνά την κατάπτωση και φτάνει στη διαμαρτυρία.

Η Νιόβη, το πρότυπό της, είχε μεταμορφωθεί σε πέτρα, αλλά της είχε απομείνει η μόνη ελευθερία που ζητούσε - να θρηνεί. Ο μύθος βάζει το δραματουργό μπροστά σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Όπως χρειάστηκε να καταφύγουν στο έγκλημα για να τιμωρήσουν ένα έγκλημα, δεν πρέπει να καταφύγουν στη βεβήλωση για να τιμωρήσουν μια βεβήλωση; Ο διαφορετικός τρόπος, με τον οποίον παρουσιάζουν οι τρεις τραγικοί την Ηλέκτρα εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη λύση που δίνουν σε τούτο το θρησκευτικό πρόβλημα.

Ο Αισχύλος αποσπά την Ηλέκτρα από τη δράση, για να την απαλλάξει από ένα ακόμη οδυνηρό συνειδησιακό πρόβλημα.

Ο Σοφοκλής παρουσιάζει μια ηρωίδα σίγουρη για τον εαυτό της στην οποία όλα τα μέσα φαίνονται καλά, αφού ο σκοπός είναι αγαθός, αφού το χέρι που χτυπά είναι το ίδιο το χέρι της Ερινύας. Ο Ευριπίδης, που καταδικάζει ταυτόχρονα την παραδοσιακή εικόνα των θεών και τη βέβηλη πατροκτονία, εμφανίζει την Ηλέκτρα σαν μια γυναίκα που έχει χαθεί, μιαν άλλη Κλυταιμνήστρα.

Αίγισθος: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κλυταιμνήστρα: ΒΑΓΓΕΛΙΩ ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗ

Το θέατρο "Σημείο" λειτουργεί σαν ένα θέατρο όπου νέα τοπία, καινούργιοι χώροι της ανθρώπινης ευαισθησίας καλούνται να συνυπάρξουν παρέα με τις κατακτήσεις και το λυρισμό της θεατρικής ψυχής.

ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

"ΚΕΛΣΟΣ"

Μουσική 17ου & 18ου αιώνα για φλάουτα με ράμφος,
θεόρβη και βιόλα ντα γκάμπα

Το Σύνολο "Κέλσος" δημιουργήθηκε πριν λίγα χρόνια με σκοπό τη μελέτη και διάδοση της Μουσικής που άνθισε στην Ευρώπη κατά τον 17ο και 18ο αιώνα.

Μέσα από την αμεσότητα της εκτέλεσης με αντίγραφα αυθεντικών μουσικών οργάνων της εποχής αυτής, το Σύνολο "Κέλσος" ερμηνεύει συνθέσεις για φλάουτα με ράμφος, θεόρβη και βιόλα ντα γκάμπα.

Από τις Αθηναϊκές Αίθουσες Συναυλιών μέχρι τις ζωντανές ηχογραφήσεις του Γ Προγράμματος και τις πολιτιστικές εκδηλώσεις που εμφανίστηκε μέχρι τώρα, το Σύνολο "Κέλσος" κατορθώνει να δημιουργεί μια ατμόσφαιρα ψυχικής ηρεμίας και ευχαρίστησης μέσα από την ερμηνεία των μουσικών έργων που διαλέγει.

Το Μουσικό Σύνολο "Κέλσος" αποτελούν:

ΜΑΝΟΣ ΑΒΑΡΑΚΗΣ

ΜΕCHTHILD STARK

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΤΗΡΤΖΟΓΛΟΥ

HELGA ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ

Το φλάουτο με ράμφος ήταν πολύ διαδεδομένο ήδη από τον 16ο αιώνα στην Ευρώπη και ιδιαίτερα την Αγγλία, τη Γαλλία, τη Γερμανία και την Ολλανδία. Η ιδιαιτερότητα του ηχοχρώματος και ο βαθμός τελειοποίησης αυτού του τόσο απλού στην εμφάνιση πνευστού, από φημισμένους κατασκευαστές, το κατέστησαν δημοφιλές μεταξύ των φιλόμουσων αλλά και των συνθετών της εποχής που έγραψαν αξιόλογες μουσικές σελίδες γι' αυτό.

Η βιόλα ντα γκάμπα είναι το πιο βαθύφωνο από τα έγχορδα με δοξάρι της εποχής. Πρωτοεμφανίστηκε κατά την Αναγέννηση και κατά τον 17ο αιώνα ήταν το κατ' εξοχήν όργανο απόδοσης του μπάσο κοντίνουο στη μουσική της περιόδου αυτής.

Η θεόρβη είναι η εξέλιξη του Αναγεννησιακού λαούτου. Προέρχεται από την Ιταλία και διαδόθηκε στην Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία. Μαζί με το τσέμπαλο ήταν από τα συνηθέστερα όργανα ηλαίσωσης του μπάσο κοντίνουο.

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΕΡΕΓΚΩΦ

κιθάρα

Γεννήθηκε στο Βύρωνα. Σπούδασε αρχικά κιθάρα με τον Μιχάλη Βαϊνδερλή και ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Εθνικό Ωδείο, λαμβάνοντας πτυχίο και δίπλωμα σολίστ με καθηγητή τον Δημήτρη Φάμπα.

Στη συνέχεια μελέτησε με τον Διεθνή σολίστα Κώστα Κοτσιώλη παρακολουθώντας ταυτόχρονα ανώτερα θεωρητικά.

Συμμετείχε σε ομαδικές και ατομικές συναυλίες (Λυρική Σκηνή, Διεθνές Φεστιβάλ Βόλου, Θέατρο Αθηνών, Παρνασσός, Προεδρία της Κυβέρνησης κλπ.).

Την τελευταία πενταετία διδάσκει στο Δημοτικό Ωδείο Νίκαιας και Ωδείο Βούλας.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1951. Σπούδασε φλάουτο στο Ωδείο Αθηνών, με καθηγητή τον Σωκράτη Ζαργάνη. Ολοκλήρωσε τις σπουδές του, με καθηγητές τον Νίκο Τσιλιμπάρη και Tōne Takahashi στο φλάουτο και στα Ανώτερα Θεωρητικά (Αρμονία, Αντίστιξη, Ενορχήστρωση, Φούγκα) και Σύνθεση, με καθηγητές τον Κωνσταντίνο Νόνη, Μιχάλη Τραυλό και Γιάννη Ιωαννίδη. Στη συνέχεια μελέτησε Σύνθεση στη Βενετία, με καθηγητή τον Romano Benetello. Παρακολούθησε πολλά σεμινάρια Ανάλυσης και Σύνθεσης, όπως επίσης και Ιστορία Τέχνης. Επί σειρά ετών συνεργάστηκε με Μουσικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, διδάσκοντας Ανώτερα Θεωρητικά, Ιστορία και Μορφολογία της Μουσικής, καθώς και Ιστορία Τέχνης. Τα τελευταία χρόνια δίδαξε Μουσική Ανάλυση. Σήμερα διδάσκει στο Ωδείο "Ορφέο Αθηνών" και στο Ωδείο "Φίλιππος Νάκας". Έχει δώσει πολυάριθμες συναυλίες και κονσέρτα μουσικής δωματίου. Έχει συνθέσει έργα για μικρά και μεγάλα σύνολα. Έργα του έχουν παρουσιαστεί στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΚΟΚΚΟΡΗΣ

φλάουτο

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΕΝΤΕΧΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ
"ΓΡΑΦΗ ΔΕΥΤΕΡΗ"

ΦΩΝΤΑΣ ΔΑΓΡΕΣ
πιάνο, πλήκτρα

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΩΤΑΚΗΣ
κιθάρες

ΑΝΤΖΕΛΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
βιόλα, μαντολίνο

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
τραγούδι, απαγγελία

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
ηλεκτρικό μπάσο

ANNA-MARIA ΚΟΤΣΥΦΑ
τραγούδι

Έτσι κι αλλιώς ο δρόμος είναι μοναχικός.
Τα ίχνη μας, αναζητούν...
Η πρώτη γραφή ΔΟΘΗΚΕ...
"ΓΡΑΦΗ ΔΕΥΤΕΡΗ"

Εικόνα πρώτη: ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ '95
Άλλος έτσι, άλλος αλλιώς και τελικά όλοι μαζί βρεθήκαμε μέσα σε
ένα δωμάτιο, να δοκιμάζουμε τους ήχους και να δοκιμαζόμαστε ο
ένας με την ακοή του άλλου.
Ένα χάος από χαρτιά στο μεγάλο τραπέζι του Φώντα. Χαρτιά από
εκείνα με τις πέντε παράλληλες γραμμούλες.
Νότες δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω.
Νότες στην καρδιά μας, στο μυαλό μας.
Μαύρες κουκίδες και γραμμούλες να πλαισιώνουν ώρες Σαββάτου,
μαζί με τον καφέ, τα τσιγάρα και τις φωνές μας, στο διάφανο και
σύμφωνο ήχο... και αίσθημα.

Εικόνα δεύτερη: Μαζί σας, στο Βύρωνα.
Στο όνειρο του ανέμου, που τον άνθρωπο γεννά...
Στη λάμψη των ονείρων μας, που την ελπίδα τρέφει.

Σε πρώτη εκτέλεση θα ακουστούν έργα του ΦΩΝΤΑ ΔΑΓΡΕ, σε
στίχους ΜΙΜΗΣ ΦΥΡΟΓΕΝΗ και ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
κρουστά, τύμπανα

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ΚΟΥΪΝΤΕΤΟ ΧΑΛΚΙΝΩΝ

ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ ΤΡΟΜΠΟΝΙΩΝ "ΟΛΚΟΣ"

"ΟΛΚΟΣ"

ΣΠΥΡΟΣ ΦΑΡΟΥΓΓΙΑΣ

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα. Σπούδασε τρομπόνι στο Ωδείο Ραϊμόνδη με καθηγητή τον Ιωάννη Ελεφάντη. Παρακολούθησε σεμινάρια με τους I. Wagner, Denis Wick, Becquet, Roos, Milliere. Είναι μέλος της Ορχήστρας της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Διδάσκει στο Δημοτικό Ωδείο Καλαμάτας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΛΕΦΑΝΤΗΣ

Γεννήθηκε στο Αργίριο. Διπλωματούχος και καθηγητής του Ωδείου Ραϊμόνδη. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα με τους Αμερικανούς: D. Elliot και J. Wagner και τους Άγγλους: D. Wick και Philip Jones. Είναι μέλος της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Γεννήθηκε στην Αίγυπτο. Σπούδασε στο Ωδείο Αθηνών απ' όπου πήρε το δίπλωμά του με τον Αναστάσιο Κυπραίο. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια με τον I. Wagner και τον Denis Wick. Διδάσκει στο Δημοτικό Ωδείο Ζωγράφου και είναι μέλος της Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ.

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΤΖΙΒΑΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Ωδείο Αθηνών στην τάξη τρομπονιού του Αναστάσιου Κυπραίου, από όπου και πήρε το δίπλωμά του. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια με τους I. Wagner και D. Wick. Είναι μέλος της Ορχήστρας της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Διδάσκει στο "Παναιτωλικό Ωδείο Αργιρίου" και στο Ωδείο "Ειρεσία".

"ΟΡΦΕΑΣ"

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΡΑΪΜΟΝΔΗΣ (τρομπέτα)

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα. Σπούδασε στο Ωδείο Αθηνών. Άρχισε την καριέρα του το 1970. Από τότε πραγματοποίησε σειρά εμφανίσεων σε ρεσιτάλ και συναυλίες. Συμμετείχε σαν σολίστ με τις κρατικές ορχήστρες Αθηνών, Θεσσαλονίκης καθώς και με την ορχήστρα του Μουρνάου σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας. Έδωσε επίσης ρεσιτάλ στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση της ΕΡΤ. Το 1985 κυκλοφόρησε ο δίσκος του "Τρομπέτα Νο 1". Είναι ιδρυτής και καθηγητής τρομπέτας του "Ωδείου Ραϊμόνδη". Είναι 1η τρομπέτα και κορυφαίος μουσικός της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ. Παρακολούθησε σειρά μουσικών σεμιναρίων στο "Ωδείο Ραϊμόνδη" με τους: IR. WAGNER, P. ARTCIBALD.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΜΙΝΑΡΗΣ (τρομπέτα)

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Πινδάρειο Ωδείο με καθηγητή τον Γεράσιμο Ραϊμόνδη από όπου πήρε δίπλωμα τρομπέτας το 1990. Έχει συμπράξει ως μουσικός με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών. Είναι μέλος της Ορχήστρας Σύγχρονης Μουσικής της ΕΡΤ. Παρακολούθησε σειρά μουσικών σεμιναρίων στο "Ωδείο Ραϊμόνδη" με τους: IR. WAGNER, P. ARTCIBALD.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΙΧΑΗΛ (κόρνο)

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Τα πρώτα του μαθήματα μουσικής τα πήρε από τον πατέρα του. Συνέχισε τις σπουδές του στο Ωδείο Αθηνών μαθαίνοντας κόρνο στην τάξη του Ν. Κορατζιζίου. Περάτωσε τις σπουδές του στο "Ωδείο Ραϊμόνδη" από όπου αποφοίτησε με άριστα παμπφεί. Επίσης παρακολούθησε σεμινάρια κόρνου με τον F. ORVAL. Από το 1993 είναι μέλος της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ, της Ορχήστρας των Χρωμάτων και έχει κατ' επανάληψη συνεργαστεί με την Καμεράτα και την Εθνική Λυρική Σκηνή. Είναι μέλος του κουαρτέτου "CORNOMANIA".

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΛΕΦΑΝΤΗΣ (τρομπόνι)

Γεννήθηκε στο Αργίριο. Διπλωματούχος και καθηγητής του "Ωδείου Ραϊμόνδη". Έχει παρακολουθήσει μαθήματα με τους Αμερικανούς: D. ELLIOT και J. WAGNER και τους Άγγλους: D. WICK και P. JONES. Είναι μέλος της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της ΕΡΤ.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΜΠΕΛΑΣ (τούμπα)

Γεννήθηκε στη Ζάκυνθο. Ξεκίνησε μαθήματα μουσικής στην τοπική Φιλαρμονική με τον Κώστα Σαμπαρέλο. Το 1984 άρχισε τις σπουδές του στο Ωδείο Αθηνών και αργότερα συνέχισε στο "Ωδείο Ραϊμόνδη" με καθηγητή τον Νίκο Ζερβόπουλο απ' όπου αποφοίτησε. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα με τους I. WAGNER και D. WICK. Έχει συμπράξει επίσης και με την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ και την Εθνική Λυρική Σκηνή.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ
ώρα 9.30 μ.μ.

ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

"ARTE A TRE"

Φλάουτο - Βιολί - Κιθάρα

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΚΑΤΣΑΡΟΥ (φλάουτο)

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα. Σπούδασε φλάουτο με τους B. Beutter και Θ. Καρδάμη στο Ελληνικό Ωδείο, απ' όπου πήρε το Δίπλωμά της με Άριστα παμψηφεί και βραβείο. Συνέχισε μαθήματα φλάουτου με τον U. Rutiman, και συμμετείχε σε σεμινάρια με τους P.Y. Artaud, D. Georgiou, όπως και σεμινάριο ορχήστρας με τον Γ. Χατζηνίκο. Συνεργάστηκε με το ερευνητικό κέντρο Κ.Σ.Υ.Μ.Ε. Σε μουσικολογικές, ακουστικές και εκπαιδευτικές έρευνες, όπως και στην εκπόνηση του σχολικού βιβλίου της "Μουσικής Μέσης Εκπαίδευσης". Ξαν μέλος συνόλων μουσικής Δωματίου έχει δώσει συναυλίες σε πολλές πόλεις της Ελλάδας. Διδάσκει φλάουτο και μουσική δωματίου στο Εθνικό Ωδείο και στο Δημοτικό Ωδείο Πετρούπολης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ (βιολί)

Γεννήθηκε στο Αμβούργο. Ξεκίνησε βιολί στο Ωδείο Αθηνών και συνέχισε τις σπουδές του στο Ελληνικό Ωδείο Αθίνας στην τάξη του Σ. Καφαντάρη, απ' όπου και πήρε δίπλωμα με Άριστα παμψηφεί, Α' βραβείο και τιμητική διάκριση εις μνήμη Α. Καζαντζή. Έχει τιμηθεί με το Α' βραβείο στον Πανελλήνιο διαγωνισμό μουσικής δωματίου, στη Θεσσαλονίκη. Έχει συμμετάσχει κατά καιρούς σε διάφορες ορχήστρες (Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ, Ορχήστρα Νέων Ευρωπαϊκής κοινότητας κ.ά.), και έχει δώσει ρεσιτάλ και συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει ιδρύσει και συμμετέχει σε διάφορα μουσικά σύνολα, ενώ δίνει συναυλίες παρουσιάζοντας συχνά σε πρώτη πανελλήνια εκτέλεση, έργα για σόλο βιολί ή μουσική δωματίου. Ασχολείται με τη σύνθεση και γράφει μουσική για το θέατρο και τον κινηματογράφο. Παράλληλα με την καλλιτεχνική του δραστηριότητα εργάζεται ως καθηγητής βιολιού σε Ωδεία της Αθήνας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (κιθάρα)

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε κιθάρα στο Ελληνικό Ωδείο, κοντά στον Χ. Εκμεκτσόγλου, παίρνοντας το δίπλωμά του με Άριστα παμψηφεί. Αποφοιτώντας από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, ολοκλήρωσε τις μουσικές του σπουδές, παρακολουθώντας σεμινάρια στην Ισπανία, το Βέλγιο, τη Γαλλία και την Ουγγαρία. Η μουσική δωματίου, η σύμπραξη της κιθάρας με άλλα όργανα, σε διαφορετικά είδη μουσικής, από την Αναγεννησιακή μέχρι τον αυτοσχεδιασμό και η παρακίνηση αξιόλογων Ελλήνων συνθετών να γράψουν έργα, χαρακτηρίζουν τη μουσική του πορεία. Μεταξύ των σχημάτων που έχει δημιουργήσει είναι το "Duo Επίγονος" (φλάουτο-κιθάρα), το ασυνήθιστο ντουέτο "κιθάρα-ούτι" και το τρίο "κιθάρα-βιολί-πέτρες". Τα τελευταία χρόνια ασχολείται παράλληλα με την έρευνα της παλιάς μουσικής και τη μελέτη ιστορικών έγχορδων οργάνων (Dulcimer, Αναγεννησιακό λαούτο). Στο ενεργητικό του καταγράφονται ήδη 3 δίσκοι, ηχογραφήσεις σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, συναυλίες σε διάφορες χώρες, ενώ συχνά δίνει σεμινάρια σε φεστιβάλ και συμμετέχει ως κριτής σε διεθνείς διαγωνισμούς. Μέσα στις αγαπημένες του ενασχολήσεις συγκαταλέγονται η διδασκαλία, η οποία έχει αποφέρει σαν καρπό τη δημιουργία αξιόλογης σχολής κιθαριστών και η συγγραφή εκπαιδευτικών βιβλίων για τη μουσική. Είναι καλλιτεχνικός διευθυντής του διεθνούς φεστιβάλ κιθάρας που γίνεται κάθε καλοκαίρι στην Ερμούπολη της Σύρου.

Πάντα κοντά σας

Όσο κι αν μεγαλώνουμε, η φιλοσοφία μας παίζει πάντα στον ίδιο ρυθμό:

Στο ρυθμό της Ελληνίδας νοικοκυράς. 22 χρόνια επιτυχημένης πορείας και πάνω από 100 καταστήματα σ' όλη την Ελλάδα, δεν άλλαξαν τη φιλοσοφία μας: Τη φροντίδα για τον καταναλωτή και τους συνεργάτες μας. Ο Όμιλος Σουπερμάρκετ Βερόπουλος, όσο κι αν μεγαλώσει, θα είναι πάντα το παραδοσιακό ελληνικό όνομα για τη συνέπεια, την ποιότητα, τις συμφέρουσες τιμές και την ολοκληρωμένη εξυπηρέτηση στο χώρο των σουπερμάρκετ.

Με εξειδικευμένα τμήματα τροφίμων, κρεάτων, μαναβικής, τυριών - αλλαντικών και ψαρικών, κάτω από διαρκή, αυστηρό ποιοτικό έλεγχο.

Με τη φίρμα SPAR σαν απάντηση στην αυξανό-

μενη ζήτηση της αγοράς για εκλεκτά προϊόντα σε πολύ χαμηλές τιμές. Με συνεχείς προσφορές και δώρα που χρόνια τώρα αποδεικνύουν ότι,

εδώ, σ' εμάς, η φροντίδα για τον πελάτη έχει γίνει παράδοση.

Κάθε νέο κατάστημα Βερόπουλος που ανοίγει, αποτελεί κι ένα επιπλέον σημείο κέρδους και κεφιού για όλους.

Όπως και η γνωστή Κρητική αλυσίδα Χαλκιάδακης που ανήκει πλέον στη μεγάλη οικογένεια.

Στο τέλος του 1995 ο Όμιλος έχει φτάσει ήδη στα 106 καταστήματα σ' όλη την Ελλάδα. Ένας Ελληνικός Όμιλος με συνεχή δυναμική πορεία προς το μέλλον. Με τις αξίες του, να κινούνται πάντα στον παλιό γνώριμο ρυθμό.

**Είναι κεφάτη
γυρίζει απ' το
Βερόπουλο**

ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

SPAR

Εκεί που το κέρδος... δίνει κέφι!

